

Sisters Planet

çarşambaya kadar eşim ol

CATHERINE BYBEE

NOVELLA

Çeviren: Gülfem Çırak

yedi gün, yedi düğün

Blake Harrison

Zengin, kraliyet mensubu, çekici... Ve en önemlisi çarşamba gününe kadar evlenmesi gerekiyor. Blake evlilik konusunda ona yardımcı olması için bir işadamı olduğunu sandığı Sam Elliot'a başvuruyor. Ama güzel, enerjik ve baştan çıkarıcı bir sesi olan Samantha Elliot'la karşılaşıyor.

Samantha Elliot

Bir çöpçatanlık şirketi sahibi olan Samantha evlenecekler listesinde değil... Ta ki Blake ona bir yıllık evlilik sözleşmesi için on milyon dolar teklif edene dek. Ve bu teklifte uygunsuz bir niyet yok. Bu para, bakımevinde kalan kardeşinin masraflarını karşılayacak. Samantha'nın tek yapması gerekense yeni kocasına karşı hissettiği çekimi kendine saklamak ve onunla ilişkiden kaçınmak.

Ama Blake'in öpücükleri ve çekiciliği Samantha'nın karşı koyamayacağı kadar güçlü. Samantha ve Blake her şeyiyle düşünülmüş bir evlilik sözleşmesi imzalıyorlar. Bu sözleşmede aşk yok ama bilirsiniz, aşk zaten sınır tanımaz.

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari

Sisters Planet

₺17

www.novellayayinlari.com
ISBN 978-605-348-771-5
9 786053 487715
online sipariş: okuoku.com

çarşambaya kadar eşim ol

CATHERINE BYBEE

Çeviren: Gülfem Çırak

NOVELLA

Çarşambaya Kadar Eşim Ol
Catherine Bybee

1. Baskı: Temmuz 2015
ISBN: 978-605-348-771-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©CATHERINE BYBEE
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Wife by Wednesday
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Gülfem Çırak
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar
Kapak Tasarımı : Sevil Şener

çarşambaya kadar eşim ol

CATHERINE BYBEE

Çeviren: Gülfem Çırak

NOVELLA

Bu kitap, yazdığım her bir kelimeyi okuyan
ve hâlâ gözlerimin içine bakan babam için.
Sonsuz desteğin için teşekkür ederim.
Seni seviyorum!

Birinci Bölüm

"Bir eşe ihtiyacım var, Carter. Dün bulmuş olmam gerekiyordu." Rotası –başka onca yer varken– bir Starbucks olan lüks aracın arka koltuğunda oturmakta olan Blake Harrison bir saat içinde onuncu kez saatine baktı.

Carter bir kahkaha atarak Blake'in sinirlerini iyice bozdu. "O zaman senin şu kervandan bir tane seçip dünya evine gir."

Blake hayatındaki kadınlara güvenebilseydi en iyi arkadaşının bu rasgele tavsiyesine uyabilirdi aslında. Ama maalesef ki böyle bir şey olamazdı. "Ve her şeyimi kaybetme riskine mi gireyim? Sen beni bundan daha iyi tanıyorsun. Evlilik sözleşmesi gibi önemli bir şeye duyguların karışmasını istemem." İstediği şey tam tamına bir sözleşmeydi. Bir kontrat. Bir yıl süresince her iki tarafın da lehine işleyecek bir iş anlaşması. Sonra taraflar kendi yollarına gidip bir daha birbirleriyle görüşmezlerdi.

"Görüştüğün kadınlardan bazıları evlilik öncesi sözleş-

mesi imzalamayı memnuniyetle kabul edeceklerdir."

Blake bunu düşünmüştü zaten. Ama "duygusuz serseri" ününe sahip olmak için çok çalışmıştı. Şimdi mahkeme salonunda ona eşlik edecek bir kadın olsun diye ona âşık olmuş numarası yaparak itibarına leke sürmek istemiyordu. "Bana planıma uygun davranabilecek biri lazım. Uzaktan yakından çekim hissetmediğim biri."

"Bu flört şirketinin doğru seçenek olduğundan emin misin?"

"Flört değil, çöpçatanlık şirketi."

"Fark ne ki?"

"İnsanları duygusal ilgi duyabilecekleri kişilerle değil, hayat planlarına uygun olan kişilerle eşleştiriyorlar."

"Ne romantik." Bu alaycı sözcükleri söylerken Carter'ın sesi bağırır gibi çıkmıştı sanki.

"Görünüşe bakılırsa bu durumda olan tek kişi ben değilim ama."

Carter bir kahkaha atarken neredeyse kendi nefesiyle boğuluyordu. "Sahiden mi?" dedi tükürük saçarak. "Senin unvanın ve zenginliğine sahip olan ve kendisine evlenecek birisini bulması için yabancılardan yardım isteyen başka birini tanımıyorum ben."

"Adam çoğu kişi tarafından şiddetle tavsiye edilen, benimle aynı durumda olanlara yardım eden bir işadamı."

"Adı ne?"

"Sam Elliot."

"Ben hiç duymadım."

Trafik, bu işadamıyla buluşacağı yere iki blok kala bir kavşakta sıkıştı. Randevu saati gittikçe yaklaşıyordu. Kahretsin, geç kalmaktan nefret ederdi.

"Kapatmam lazım."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"İş yapmak benim işim, Carter."

Arkadaşı oflayarak bu yaptığını onaylamadığını belirtti. "Biliyorum. Berbat olduğun şey ilişkiler."

"Siktir." Ama Blake arkadaşının haklı olduğunu biliyordu.

"Benim tipim değilsin."

Blake'in şoförü birden direksiyonu kırıp aracı trafikte hareket ettirdi. Tıpkı patronunun olmasını istediği gibi acımasızdı. "Bu akşam içmek için buluşuruz."

Blake telefonu kapatıp uzun ceketinin cebine koydu ve arkasına yaslandı. Geç kalmıştı. Ama onun pozisyonundaki adamlar randevularına kararlaştırılan saatten yarım saat geç kalsalar bile onları bekleyen kişiler suçu kendi üstlerine almak için ellerinden geleni yaparlardı. Bu toplantının sonucu çok önemliydi. Unvanıyla birlikte atalarından kalan evini –babasının mirasının kalanından bahsetmeye gerek bile yoktu– elinde tutması için bir hafta içinde bir eş bulması Sam Elliot'a bağlıydı.

Kişisel asistanının tanıdığının haklı olmasını yürekten diliyordu. Yoksa Blake bu evlilik konusunu Jacqueline ya da belki Vanessa'ya açmak zorunda kalacaktı. Jacqueline özgürlüğünü, onun parasından daha çok severdi. Ve onun ken-

disinden başka bir şeyi sevmesi Jacqueline'i eş adaylığından eliyordu. Böylece geriye Vanessa kalıyordu. Güzel sarışın şimdiden eski sevgililer listesine girmek üzereydi, çünkü ilişkilerini resmileştirip hayatlarında başkalarının olmasını istemediğine dair ipuçlarını vermeye başlamıştı. Vanessa'yı gelecek vaadiyle kandırmak istemiyordu. Bir serseri olabilirdi ama asla acımasız değildi. Bazı kadınlar buna katılmayabilirdi. Magazin basını da onu kendini beğenmiş ve kurnaz olarak yaftalamıştı. Eğer gazeteler şu anda ne yaptığının kokusunu alsalar hemen haber yapıp işi şakaya dökerlerdi. Blake böyle bir skandal istemiyordu. Fakat gerçek tam bir adilikti ve Blake, babasının avukatlarını tatmin etmek için sahte evliliğinin çok gerçekçi görünmesi gerektiğini biliyordu.

Neil uzun aracı kaldırımın kenarına çekti ve yeşil-beyaz renkli kafenin önünde hemen Blake'in kapısını açtı. Blake elindeki evrak çantasıyla kafeye doğru yürürken kendisine dönen başları görmezden geldi. Taze çekilmiş kahvenin zengin kokusu burnuna dolarken masalara bakınıp kafasında Sam Elliot olarak canlandırdığı adamı aradı. Üstünde bir takım elbise olan ve içi eş adayları fotoğraflarıyla dolu olan bir çanta taşıyan bir adamla karşılaşacağını düşünüyordu.

İlk bakışta bir şey bulamayınca güneş gözlüklerini çıkarıp tekrar denedi. Bir çift, küçük bir masada dizüstü bilgisayarlarıyla oyalanırken bir yandan da lattelerini yudumluyorlardı. Bir başka masada oturan, şort ve tişört giymiş bir adam ceptelefonunda biriyle tartışıyordu. Tezgâhta, bebek arabaları olan bir çift sipariş veriyordu. Blake içeri doğru

ilerlediğinde arkası dönük oturan ince yapılı bir kadını fark etti. Kızıl kahve, kıvırcık saçları olan bu kadın ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Belki de kulaklıkla müzik dinliyordu. Blake küçük kalabalığı bir kez daha taradığında yumuşak bir koltukta oturan yalnız bir adamı fark etti. Üstünde günlük bir pantolon olan adam kırklı yaşların sonunda görünüyordu ve önünde evrak çantası yerine bir kitap vardı. Blake gözlerini kısıp onun dikkatini üstüne çekti. Ama adam onu tanımış gibi değildi, çünkü tekrar kitabına dönmüştü.

Kahretsin, belki Bay Elliot da trafiğe takılmıştı.

İleriye dönük iş ilişkilerinde geç kalmak hiçbir zaman hayra alamet olamazdı, bu hangi iş alanı olursa olsun.

Eğer başka şansı olsa Blake arkasını dönüp giderdi.

Blake yalnız oturan kızıl saçlı kadını geçip bebek arabasının etrafından döndü ve sade bir kahve ısmarlayıp birkaç dakikalığına otururak beklemeye karar verdi. Tezgâhın arkasındaki yeni yetme, ismini seslendiğinde evrak çantasını boş bir masaya bırakıp kahvesini almaya gitti.

O sırada sırtında birisinin bakışlarını hissetti ve kimin izlediğini görmek için gözleriyle etrafı taradı. Ve karşılaştığı bir çift zümrüt yeşili göz kısıldı. Yalnız oturan minyon kadın müzik dinlemiyor ya da gazete okumuyordu. Direkt olarak ona bakıyordu.

Kadının çarpıcı bakışları önündeki küçük bilgisayara, oradan da tekrar kendisine kaydı. Sonra yüzünde onu tanıdığını gösteren bir ifade belirdi. Blake bu ifadeyi daha önce, kendisini görüp ismini hatırlayan insanların yüzünde gör-

müştü. Burada, Kaliforniya'da, bu farkındalıkla evde olduğu kadar karşılaşmazdı, ama Blake yine de bu gördüğünün ne olduğunu biliyordu.

Fakat kadın zararsız görünüyordu. Ta ki ağzını açıp doğrudan onunla konuşana dek. "Geç kaldınız."

İki kelime. Kadının ağzından günah gibi akan, seksi telefon operatörlerini utandıracak bir sesle söylenen bu iki söz Blake'in nutkunun tutulmasına yetmişti.

Kızıl'ın sözlerini sindirdikten sonra konuştu. "Pardon?"

"Siz Bay Harrison'sınız, değil mi?"

Bu soru oldukça basitti ama Blake tam olarak idrak edememişti. Karşısındaki kadın yüzünden tamamıyla raydan çıkmış halde, otomatik pilota bağlanmış gibi cevap verdi. "Evet."

Kadın ayağa kalktı. Kafası Blake'in omzuna geliyordu. "Sam Elliot," diye kendisini tanıtıp tokalaşmak için elini uzattı.

Blake'in şaşkınlıkla gerilediği durumlar pek sık yaşanmazdı. Fakat bu kadının ağzından çıkan birkaç kelime buna neden olmuştu. Elini uzatıp onunkini tuttuğunda içinden bir alev dalgası geçti. Tokalaşırlarken kadının keskin bakışları ve bilmiş gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Tamamen kontrollü bir tavır içinde olsa da eli buz gibiydi.

"Erkek değilsiniz." Blake homurdanmak istedi. Bu, hayatı boyunca bir kadına söylediği en aptalca şey olmalıydı.

Fakat Bayan Elliot bunu pek önemsememiş gibiydi. "Hiçbir zaman olmadım." Ona gülümseyerek mükemmel

dişlerini gözler önüne sererken elini çekti. Blake onun elini hemen özledi.

"Bir erkekle karşılaşmayı bekliyordum da."

"Bunu sık sık yaşarım. Çoğu zaman da benim için avantaj olur." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturup görüşmeye başlamak ister misiniz?"

Blake tereddüt etti. Bu "görüşmeye" devam mı etse yoksa kadının cinsiyetine mi takılsa bilemiyordu. Kendini cinsiyet ayrımcısı olarak görmezdi ama kadının, sandalyesine geçip kumaş pantolonla sarılı bacaklarını üst üste atmasının, dikkatini amacından saptırıp tamamen ona vermesine neden olması Blake'i düşündürüyordu. Sam Elliot çelişki timsali olabilirdi, ama Blake onun hakkında henüz hiçbir şey bilmiyordu.

İhtiyaçlarına cevap verip veremeyeceğini kanıtlaması için ona on dakika verecekti. Eğer sonuç olumsuz olursa başka seçenekleri gözden geçirebilirdi.

Ceketinin düğmelerini açıp masadaki yerini aldı. "Sam, Samantha'nın kısaltması mı?"

"Evet." Samantha, sandalyesinin yanına koyduğu evrak çantasından bir yığın kâğıt çıkarırken onun gözlerine bakmadan konuşmuştu. Ona az önce attığı tebessüm yok olmuş, dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü.

"Sam ismini müşterilerinizi kandırmak için mi kullanıyorsunuz?"

Sam'in, kâğıtları ona doğru itmekte olan eli durdu. "Kadın olduğumu bilseydiniz gelir miydiniz?"

Muhtemelen hayır. Blake bunları dillendirmeden onu izledi.

Samantha kafasını yana eğip devam etti. "Beni haklı çıkardınız, Bay Harrison. Durun düşüncenizi tahmin edeyim. Kafanızdan, kendimi kanıtlamam için bana bir zaman limiti koydunuz. Ne kadardı? Yirmi dakika mı?"

"On," diye ağzından kaçırdı Blake. Aslında bunu söylemeye niyetli değildi. Bu kadının yatak odası sesi, dilini tutma yeteneğini kaybetmesine yol açıyordu.

Samantha tekrar gülümseyince Blake'in içinde beklenmeyen ve istenmeyen bir arzu oluştu.

"On dakika," diye tekrar etti kadın. "Kısa vadeli hedefleriniz için size mükemmel eşi nasıl bulacağımı ana hatlarıyla göstermem için on dakika. Sizin gibi bir işadamı işin hızlı ve verimli bir şekilde halledilmesini tercih eder, durumu karıştıracak duygusal yüklerle karşılaşmak istemez." Yeşil gözlerini hiç kaçırmadan Blake'i izledi. Kelimelerin o erotik 900'lü numaralar sesiyle döküldüğü leziz pembe dudakların üstündeki çilli burnu çok masum görünüyordu. "Buraya kadar haklı mıyım?"

"Tamamen."

"Kadınlar duygusaldır. Bu yüzden asistanınız en başta benimle irtibata geçti. Tahminimce sizinle evlenmek için ruhlarını satacak kadınlar vardır, Bay Harrison. Ama onlara unvanınızı verecek kadar güvenmiyorsunuz."

Çoğunlukla ihtiyaçlarını belirten taraf kendisi olurdu. Şimdi işlerin tersine dönmüş olması Blake'in korunmasız hissetmesine neden olmalıydı. Ama her nasılsa, kesinlikle bir erkek

olmayan Sam Elliot'ın, bu çelişkilerinden bahsetmesi kendisini çıplak hissetmesine yol açmamıştı. Bunun yerine rahatlamış hissediyordu. Problemini çözmek için doğru yere gelmişti.

"Sizin bulacağınız bir kadına nasıl güveneceğim?"

"Ben de, adayların bulunduğu rehberimde gösterilen bilgileri en az müşterilerim kadar detaylı bir şekilde incelerim. Detaylı geçmiş araştırmaları sonucunda finansal yükümlülükler, kişisel alışkanlıklar ve ailelerle ilgili kirli çamaşırlar ortaya çıkartılır."

"Özel dedektif gibi konuşuyorsunuz."

"Öyle bir şey değil. Ama neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Benim işim insanları eşleştirmektir."

Blake arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Kadından hoşlandığına karar vermiş, az önce belirlediği süreye bir on dakika daha eklemişti.

"Devam edelim mi?"

Blake kahvesine uzanırken kafasını salladı.

Sam bir kalem alıp ona doğru ittiği kâğıtları tekrar kendisine çekti. "Bu işin *ilerlemesine izin vermeden* önce size birkaç sorum var."

Bu sözler karşısında Blake'in kaşları kalktı. İlginç. "Size kendimi kanıtlamak için ne kadar sürem var, Bayan Elliot?"

Kadın uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. "Beş dakika."

Blake öne eğildi. Sam'in bu kadar kısa sürede kendisi hakkında ne kararlar vereceği konusu çok ilgisini çekmişti.

"Hiç tutuklandınız mı?"

Blake'in sicili temizdi ama kadının sorusu bu değildi.

Eğer ona yalan söylerse Sam'in eşyalarını toplayıp kapıdan çıkacağını biliyordu. "On yedi yaşındaydım. Kız kardeşime asılan bir çocuğa yumruk atmıştım. Bu sicilimden silindi." Onun sosyal mevkiinde olan her çocuğun sicilindekiler silinirdi zaten.

"Bir kadına vurduğunuz oldu mu?"

Blake'in çenesi gerildi. "Asla."

"Hiç istediniz mi?" Sam keskin gözleriyle onu izliyordu.

"Hayır." Şiddet, kişiliğine uygun değildi.

"En yakın arkadaşınızın adını öğrenebilir miyim?"

"Carter Billings."

Sam ismi kâğıda yazdı.

"En kötü düşmanınız?"

Blake bu soruyu beklemiyordu. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"O halde farklı şekilde sorayım. Size zarar gelmesini isteyebilecek kişiler kimlerdir?"

İlk olarak, yıllardır hiçe sayıldıklarını düşünmüş olabilecek iş ortakları listesini gözden geçirdi. Bu noktada Blake olmasa hiçbiri daha iyi bir durumda olmazdı. Ama farklı düşünebilecek tek bir kişi vardı.

"Kimi düşünüyorsunuz, Bay Harrison?"

Blake kahvesinden aldığı yudumun midesine sertçe oturduğunu hissetti. "Sadece bir kişi var."

Samantha kaşlarını kaldırıp bekledi.

"Kuzenim Howard Walker."

Blake'in sözlerinin üzerindeki etkisini gösteren tek şey Sam'in çenesindeki hafif seğirme ve omuzlarının hafifçe düşmesi olmuştu. Blake, onun bu bilgiyi yazıp daha fazla soru sormamasına şaşırdı.

Kadın en üstteki kâğıdı alıp diğerlerini ona uzattı. "Bunları doldurmanız gerek. Sekizinci sayfanın sonundaki numaraya faksla gönderebilirsiniz."

"Testinizi geçtim mi, Bayan Elliot?"

"Bu süreç boyunca dürüstlüğün devam ettirilmesi gerek. Şimdiye kadar bence hiçbir sorun yok."

Gülümseme sırası Blake'teydi. "Darp suçlaması konusunda yalan söyleyebilirdim."

Samantha eşyalarını toplarken bir yandan konuşmaya başladı. "Adı Drew Falsworth'tü. On yedinci yaş gününüzün üstünden iki ay geçmişti ve ikinizin de gittiği özel okuldaki bir polo maçında çocuğun burnunu kırmıştınız. Drew, kızları yatağa atana dek onlarla çıkması, sonra terk edip başka birini bulmasıyla biliniyordu. Kız kardeşiniz ondan uzak duracak kadar akıllıydı. Eğer kız kardeşinizi korumak için o pisliğe vurmamış olsaydınız ya da bugün bana bu konuda yalan söylemiş olsaydınız bu görüşme siz daha masaya oturamadan sonlanırdı."

"Siz bunu nereden..."

"Oldukça geniş çaplı bir bağlantı listem vardır. Eminim çoğunu daha bugün bitmeden öğrenirsiniz."

Kesinlikle doğru. Arabasına binmeden asistanını aramış olacaktı.

"Bu bana kaça mal olacak, Bayan Elliot?"

"Beni bir menajer olarak düşünün. Avukatınız evlilik öncesi sözleşmesini hazırladığında müstakbel eşinize teklif edeceğiniz miktarın yüzde yirmisi bana avans olarak ödenecek."

"Ya ona küçük bir meblağ teklif edersem?"

"O kâğıtlarda, benimle çalışan bayanların minimum ücretleri yazılıdır."

"Ya seçeceğim kadın anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirmezse? Ya bir yıl sonra anlaşmaya karşı gelirse?"

Samantha ayağa kalkınca Blake'in de kalkmaktan başka çaresi kalmadı.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Çok emin konuşuyorsunuz."

"Önceden belirlenmiş meblağın ona düşen kısmı belirli bir hesaba yatırılır. Eğer kadın daha fazlası için mücadele edecek olursa bu para onu susturmak için sizin avukatlarınıza aktarılır. Geri kalan da size iade edilir. Bu durumun değişmesine neden olacak tek şey resme bir çocuğun girmesi ve babalık testiyle çocuğun sizin olduğunun kanıtlanmasıdır. Ben, işe çocukların dahil olduğu aile mahkemeleriyle uğraşmayı kabul etmem. Kararlaştırılan sürede evliliğin bitmesini istiyorsanız kemerinizi bağlı tutmak size bağlı, Bay Harrison. Aksi takdirde sonsuza dek mutlu yaşar, çocuğunuza da benim adımı verirsiniz."

Kadın her şeyi düşünmüştü. Ondan etkilendiğini söylemek hafif kalırdı.

"O kâğıtları bu öğleden sonra üçe kadar teslim almam

gerek. Sonra muhtemel beş adayın olduğu bir listeyi size ulaştıracağım. Eğer programınız uygunsa yarına görüşmeleri ayarlarız."

Blake eğilip Sam'in çantasını alarak ona uzattı.

Sam gözüne düşen asi bir tutam saçı geriye atıp çantayı omzuna astı. "Bana soracak başka sorunuz var mı, Bay Harrison? Yoksa size Dük Hazretleri mi demeliyim?"

Blake, onun o hipnotize edici sesiyle unvanını ağzında çevirerek söylemesine alışabilirdi. Ve bunu tekrar, telefonda söylediğini duymak hoşuna gidebilirdi... "Blake'e ne dersin?"

Sam izlenmediğinden emin olur olmaz arabasının direksiyonuna geçip içinde oluşmaya başladığını hissettiği Chesire kedisi sırıtışının yüzüne oturmasına izin verdi ve hiç de vakur olmayan bir Snoopy dansıyla koltuğunda kalçasını kıvırdı. "Tam da vaktinde," diye fısıldadı kendi kendine.

Bu havalı dük, büyük liglere giriş bileti olacaktı. Alliance'ın kuruluşundan beri Blake Harrison gibi, yapılması gerekenler listesinde bir kadınla evlenmek de bulunan zengin müşterilere sahip olmanın hayalini kurmuştu. Samantha, flört oyunu oynayacak zamanı ya da isteği olmayan erkeklere uygun eşler bulurdu. Bu erkekler aşk değil bir refakatçi ararlardı. Bazılarının evlenmek isteme nedeniyse sevgililerinin yüzük için dırdır edip durmayı kesmesini sağlamak olurdu. Şimdiye kadar ona müşteri bulan bağlantıları işini kurmasına

ve geçinmesini sağlayacak sabit bir geliri olmasına yardımcı olmuşlardı.

Harrison'la birlikte gelecek kâr sayesinde en büyük giderine iki ya da üç yıl boyunca yetecek kazancı olacaktı. Yani Samantha böyle umuyordu.

Kendi başına bir milyoner olan Harrison aslında merhum babasının parasına muhtaç değildi. Ama küçük bir ülke satın almaya yetecek banka hesabındakilerin hayır kurumlarına gitmek için eritme kazanına karışmasına ya da az önce bahsettiği kuzenine gitmesine izin vermek yazık olurdu. Hayır kuruluşlarında paranın farklı şeyler için kullanılmasıyla ilgili çıkan onca söylenti ve skandaldan sonra parasının nereye gideceği veya kimin cebini şişireceğini bilmek mümkün değildi.

Sam hayır için verilen paraların sık sık açgözlülerin eline gittiğini kendi tecrübelerinden biliyordu. Harrison'ın durumu daha önce hiç karşılaşmadığı bir dikkat dağınıklığına neden olacaktı. Unvanı da üstesinden gelinmesi gereken en büyük problemdi. Onun için muhtemel eş adaylarını, bir düşes olmak gibi peri masalı hayalleri kurmadıklarından emin olmak için elemesi gerekecekti. Yıllar boyu izlenmiş Disney filmleriyle mücadele etmek zaten zordu. Buna bir de Harrison'ın yakışıklılığı eklenince kadınların, onun parası ya da unvanından daha fazlasını istememek için kör olmaları gerekiyordu.

Harrison'ın fotoğrafları adamın hakkını vermiyordu. Sam, 1.65'lik boyuyla her zaman erkeklere aşağıdan bakmak

zorunda kalmıştı ama Blake en kötü ihtimalle 1.85 boyundaydı ve omuzlarındaki kaslar dalgalanıyordu. Sam onun Tahiti'de magazinciler tarafından çekilmiş fotoğraflarını görmüştü ve takım elbisesinin altındaki fiziğini gözünde canlandırabiliyordu. Kafeye girdiğinde bütün gözler ona dönmüştü ama Blake bunu fark etmemişti bile. Sadece salonu tarayıp onu bulmaya çalışmıştı. Onun yerinde başka müşterisi olsaydı Sam, adam kapıya varır varmaz ayağa kalkardı ama söz konusu Blake olunca kendisini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olmuştu. Adamın sert, pürüzlü çenesi ve çarpıcı gri gözleri normalde sakin olan mizacını sarsmış, kalbinin teklemesine neden olmuştu.

Adamın görünüşü dikkat dağınıklığı yaratacaktı. Eşi olarak seçtiği kadınla ayrı ülkelerde yaşamaları bu işe dahil olan herkes için en iyisi olurdu aslında. Blake'le fazla vakit geçirmek her kadını onunla yatmak için kışkırtabilirdi.

Sam çantasından telefonunu çıkarıp asistanını aradı.

"Alliance. Ben Eliza."

"Selam, benim."

"Nasıl gitti?" diye sordu Eliza hemen.

"Mükemmel. Dosyaları çıkarıp aramaları yaptın mı?"

"Evet. Bu sefer uygun olmayan tek kişi Joanne."

Uzun boylu esmer kadın Sam'in gözünün önüne geldi. "Öyle mi? Neden?"

"Görünüşe göre bir erkek arkadaşı var."

Böyle şeyler başka bir erkekle evlilikleri mahvederdi. Ama Joanne olmasa da üç mükemmel adayları vardı. Bla-

ke'in bu güzel kadınlarla bir problemi olmazsa Sam adama çarşamba gününe kadar bir eş bulacaktı. Daha pazartesi günündeydiler.

"Onun kaybı."

"Geliyor musun?"

"Yapmam gereken bir iş var, sonra geleceğim."

"Öğle yemeği getir."

Eliza ve Sam iş arkadaşı olmadan öncesinden beri arkadaşlardı. "Patron benim, senin bana yemek getirmen gerekmez miydi?" diye dalga geçti.

"Çalışanlarını köle gibi çalıştıran işverenim telefonlara bakmak için ofiste durmuyor ki." Ofis... ne komik. Sam ofis olarak evindeki boş yatak odasını kullanıyordu.

Gülerek, "Yarım saate orada olurum," dedi.

"Önce Ay Işığı'nı aramak isteyebilirsin."

Sam oturduğu yerde doğruldu. "Neden? Bir sorun mu varmış?" Midesi endişeyle büzüldü ve içi tanıdık panik hissiyle doldu.

"Acil bir durum değil. Jordan istenildiği kadar yemek yemiyormuş. Oraya bir uğrayıp onunla konuşman gerektiğini düşünüyorlar."

Samantha acı dolu, uzun bir nefes verdi ve omuzlarını rahatlamaya zorladı. "Tamam." Öğleden sonraki planları, kız kardeşiyle ilgilenen geniş çaplı bakımevine yapılacak ziyaret de eklenince oldukça karışacaktı. Yemek yemeyi en son bıraktığında Jordan kan dolaşımına yayılan bir enfeksiyon nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı. Sam, kardeşinin hasta değil

de canı sıkkın olduğunu umuyordu. Jordan'ın yemek yememesi için en büyük sebeplerin bunlar olması ne üzücüydü.

Ama başka ne sebebi olabilirdi? Jordan'ın intihara teşebbüs etmesine, sonucunda da ölmek yerine felçli kalmasına neden olan şey depresyondu. "O zaman geç kalırım ama bekleyebilirsen öğle yemeği getiririm."

"Çok yoğun olursan haber ver."

"Veririm. Sağ ol."

Sam telefonu kapatıp aracını çalıştırdı ve Ay Işığı Villaları'na doğru yola çıktı. Bu özel bakımevi yılda yüz bin dolardan fazlaya mal oluyordu ve Samantha'nın, Blake Harrison'la yapılacak anlaşmanın getireceği kazancı istemesinin nedeni de buydu. Kendi faturalarını bir ay geciktiriyor, Ay Işığı'nın ödemelerini de hep bir ya da iki hafta geç yapıyordu. İstediği son şey finansal baskı altında ezilmek ve Jordan'ı devlet bakım evlerinden birine geçirmek zorunda kalmaktı. Kardeşi o bakım evlerinde görmezden gelinir ve bir ay içinde vücudunda sürekli yatmaktan dolayı yaralar çıkar veya tedavi edilemez bir enfeksiyon kapardı. Hayır, Sam bunun olmasına izin vereceğine arabasında yaşamayı tercih ederdi.

Dükü gözünün önüne getirdiğinde işlerin böyle çıkmaza dönmeyeceğini biliyordu. Adam ay sonuna kadar evlenmezse babasının üç yüz milyonluk mirasını kaybedecekti. Blake bunun yerine onunla birlikte mihraba yürüyecek kadına ve dolayısıyla Alliance'a bir süre su üzerinde kalmalarına yetecek kadar para ödemeyi tercih ederdi. Sam'in yap-

ması gereken tek şey aday kadınları iyi tanıtmak ve hiçbirinin panik düğmesine basmayacağından emin olmaktı.

Bu iş çocuk oyuncağıydı. Yani Samantha öyle umuyordu.

İkinci Bölüm

Blake parmağını, Samantha'nın gönderdiği üç adayın fotoğrafları ve dosyalarının üstünde dolaştırdı. Adayların her biri mükemmeldi. Eğitimli, kültürlü ve güzel kadınlardı. Peki neden geçici bir koca bulmak için bir flört şirketine başvurmuşlardı? Onlarla Bayan Çöpçatan arasında bir bağ olmalıydı ama Blake bunu göremiyordu.

Birinci Aday: Candice... Soyadı yok. Dosyasına göre kız, tipik eğitim kredileri olan, avukatlık ikinci sınıf öğrencisiydi. Sanatı seviyor, boş zamanlarında maratonlarda koşuyordu. Blake fotoğrafa tekrar baktı. Kızın, Jacqueline'e benzerliği korkutucuydu. Samantha her şeyi düşünmüş, kadınların ölçülerini ve kilolarını da sayfanın sonuna eklemiş ve çöpçatanlık şirketlerinin genelde adayların Photoshop'la değiştirilmiş, eski lise fotoğraflarını kullandığını, fakat Alliance'ın her altı ayda bir fotoğrafları güncellediğini yazmıştı.

İkinci Aday: Rita... Yine soyadı yok. Tıp hazırlık dersleri alan bu kız da bir doktorun asistanlığını yapıyordu. Tekne gezintilerini ve egzotik yerlerde zaman geçirmeyi seviyordu.

Pek çok geziye çıkmıştı ama Sam'in kâğıtlarında kızın bu hobisi için gereken parayı nereden bulduğu yazmıyordu.

Üçüncü Aday: Karen... Blake kızın soyadını aramaya zahmet etmedi. Olmadığını biliyordu çünkü. Karen tam bir mankene benziyordu. Büyüleyici mavi gözleri ve kar beyazına çalan sarı saçları bir adamın nefesini kesebilirdi. Karen okumuyordu ve ödemesi gereken öğrenci kredileri yoktu. Bir çeşit bakımevini yönetiyor, erkeklerin ve kızların katıldığı bir kulüpte danışmanlık yapıyordu.

Kadınlar mükemmeldi, ama Blake neden hiçbirinin de doğru olmadığını hissediyordu?

Sandalyesini ileri itip telefonunu aldı. Asistanı cevap verince ona, "Eee, Mitch?" dedi.

"Aramalarımdan birkaçına hâlâ cevap alamadım, ama Bayan Elliot hakkında ilginç şeyler buldum."

"Harika. Buraya getir."

Blake ofisindeki yerden tavana pencereye doğru gidip aşağıdaki şehri izlemeye başladı. Nakliyecilik işini dünyanın dört bir yanından sürdürüyor olmak ona rakipleri karşısında üstünlük sağlıyordu. Babasının onaylamamasına rağmen bu işi çok cılız bir temelle başlatmıştı. Babasına onun parasına ya da unvanına ihtiyacı olmadığını gösterme isteği de ona daha çok güç vermişti. Fakat yıllar içinde Harrison adı ona pek çok kapı açmıştı ve mirasının büyük kısmını heba etmeyi istemiyordu. Özellikle de babası öldüğünden beri.

Mitch ofisinin kapısını çalıp içeri girdi.

Blake topuklarının üstünde dönerek kafasıyla köşedeki

kahve sehpasını işaret etti. "Şurada bakalım."

Mitch oturdu ve ona göstermek için hemen kâğıtları sehpaya yaydı.

"Samantha Elliot. Yirmi yedi yaşında. Connecticut'ta Harris ve Martha Elliot'ın kızları olarak dünyaya gelmiş."

Blake yerine geçti. "Neden bu isimler tanıdık geliyor?"

"Geliyordur. Harris, vergi kaçırma ve yolsuzluk suçlamalarıyla birkaç yıl önce medyanın ilgi odağı olmuştu. Ailesiyle birlikte yirmi milyon dolarlık bir malikânede yaşıyordu, Fransa ve Hawaii'de tatil evleri vardı... Amerikan turtasından büyük bir dilim yani."

Blake olanları şimdi hatırlıyordu. New Yorklu büyük işadamı, sermayesini çok övülen Ponzi Oyunu sayesinde kazanmıştı. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen kurbanlara evleri, arazileri, işleri ve mülkleri için sigorta poliçeleri vermişti ama bunları ödemeye hiç niyeti yoktu. Eğer Blake doğru hatırlıyorsa federaller onun yolsuzluk yaptığına dair bir şey bulamamış ama vergilerini ödemediği sebebiyle adamı hapse atmayı başarmışlardı. Hesapları ve mülkleri dondurulmuş, ailesi paramparça olmuştu.

"Eşi Martha, statü düşüklüğünü kaldıramamış ve bir şişe cinle birlikte bir kutu hapı yuttuktan sonra hiç uyanamamış." Mitch, Samantha Elliot'ın aile hayatının detaylarını sanki bir dizi anlatıyormuş gibi aktarıyordu.

"Medyaya göre Samantha'nın kız kardeşi Jordan da annesinin izinden gitmiş ama başarılı olamamış. Sonucunda beyin fonksiyonlarında hasar oluşmuş. Kızın şu anda nerede

olduğuyla ilgili detayları henüz öğrenemedim. Samantha bu çetin sınavdan çıkmayı başarmış ama ailesinin parçalarını toplamak ona kalmış. İşletme okuduğu üniversiteyi bırakmak zorunda kalmış. Devletin bilmediği küçük bir miktar parayı kardeşinin bakımı için bir kenara ayırmış olmalı." Mitch bir nefes alıp Blake'e isimlerden oluşan bir liste uzattı.

"Bu nedir?"

"Bunlar Bayan Elliot'ın bağlantılı olduğu kişiler. Pek çok bağlantıları olan zengin insanların arasında büyümek kalıcı arkadaşlar edinmesini sağlamış. Elliot ailesi çöktüğünde yetişkinler onlarla tüm bağları koparmışlar ama Samantha'nın arkadaşları böyle yapmamış. Bu listede bir senatörün kızı ve hızla ilerleme gösteren iki avukat var. Sizin geçmişinize dair bilgileri nasıl bulduğunu henüz bilmiyorum ama bizim ülkeden birilerinden arama bekliyorum."

Blake kâğıtları karıştırıp Elliot ailesinin mutlu zamanlarında çekilmiş bir fotoğraf buldu. Küçük aile bir yatta ayakta dikiliyordu. Martha kalem gibi incecikti ve kızları mayolarıyla yanında duruyorlardı. Samantha'nın saçları atkuyruğu yapılmış olsa da fotoğraf çekilirken yüzüne doğru uçmuştu. Sam'den çok daha küçük olan Jordan annelerinin koyu renkli saçlarını ve minyon tipini almıştı. Bir elini karısının omzuna koyup objektife gülümsemiş olan Harris'in ise en az yirmi kilo fazlası vardı.

Ama fotoğraflar aldatıcı olurdu. Blake'in aklına kendi ailesinin buna benzer portresi geldi. Blake'in babası, elini annesinin omzuna atmış halde onun arkasında duruyordu.

Annesinin parmak eklemleri oturduğu koltuğun kolunu sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Blake bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordu. Üniversite başvurularında yardımcı olsun diye yazın staj yapması konusunda babasıyla tartışmışlardı. Edmund, Blake'in başkaları için, özellikle de ücretsiz olarak çalışmasını müzakere etmeyi bile reddediyordu. O, eğitimin arkadaşlara karşı böbürlenmek için gerekli olan bir şey olduğuna inanırdı. Fakat iş, kendisinin onların hayatında söz sahibi olduğu süre boyunca hiçbir Harrison'ın yanaşamayacağı iki kelimelik bir şeydi.

"Ben de kendi ailemin işlevsiz olduğunu sanırdım," diye fısıldadı Blake.

"Herhalde bu ödülü Bayan Elliot kazanır."

Ne komik. Blake böyle bir ödülün kazanmaya değer olduğunu düşünmüyordu. "Samantha nerede yaşıyor?"

"Tarzana'da bir kasaba evinde kirada yaşıyor."

"Ev arkadaşı var mı?"

"Bilemiyorum."

Sonra Blake ne yaptığının farkına bile varmadan, "Erkek arkadaşı?" diye sordu.

Mitch'in gözleri ona döndü. "Araştırmadım ama bir bakarım." O sırada çalan telefonunu cebinden çıkartıp ekrana baktı. "Kız kardeşle ilgili," diye açıkladı telefonu açmadan önce.

Mitch telefonla konuşurken Blake elindeki listede bulunan isimleri inceledi. Samantha'nın bir sürü arkadaşı vardı. Aralarından ona finansal olarak yardım eden olup olmadığını merak etti.

Mitch telefonda duyduğu bir şey üzerine ıslık çalınca Blake'in dikkati ona yöneldi.

"Tamam, teşekkürler," dedi Mitch telefonu kapatmadan önce.

"Ne oldu?"

"Bayan Elliot'ın sizinle iş yapmaya çok ihtiyacı var."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Kız kardeşi Ay Işığı Villaları'nda kalıyormuş. Onun durumundaki yetişkinler için kurulan bir bakımevine uygun bir isim. Ve bakımevi her yıl altı sıfırlı bir ücret talep ediyormuş."

Blake gözlerinin neredeyse birbirine değdiğini hissetti. "Ve Bayan Elliot'a bu konuda yardım eden kimse yok mu?"

Mitch kafasını iki yana salladı. "Bulduğum bilgilere göre yok. Arkadaşları ona tavsiyeler veriyor olabilir, ama kendi işi dışında hiçbir yerden para gelmiyor."

Ve Blake'in çoktan araştırdığı ve her yönünü bildiği bir işti bu.

"İlginç."

"Eee, kadın nasıl biri?" Bu, Mitch'in sorduğu ilk kişisel soruydu.

Blake onun süt gibi beyaz tenini ve kararlılıkla sıktığı çenesini düşündü. Ve sesini. Kahretsin, sadece bunu düşünmek bile onunla tekrar konuşmak istemesine neden olmuştu.

"Tamamen iş odaklı," dedi Blake asistanına. "Onu severdin."

Kontrolde olmak onun işiydi. Bu yüzden Blake Harrison

muhtemel eş adaylarını tartışmak için onu akşam yemeğine ısrarla davet ettiğinde Samantha potansiyel senaryolar üretmeye başlamıştı.

Belki de kadınlardan birini tanımış ya da soyadını bulmuştu. Samantha, erkek müşterilerinin kadınlara ailelerine göre değil, niteliklerine göre değer biçmeleri adına dosyalara soyadlarını özellikle eklemiyordu. İnsanların, ebeveynlerinin yaptıklarıyla nasıl yargılandığını çok iyi biliyordu çünkü. Kendi ailesinin çöküşünden sonra soyadını, hatta saç rengini bile değiştirmeyi düşünmüştü. Ama sonra Batı Sahili'ne taşınıp medyadan uzak durmakla yetinmişti. Basının ilgisi kısa süreliydi. Meydana yeni bir skandal çıktığında kendi ailesininki unutulmuştu. Hollywood'a yakın yaşamak, dikkatlerin genelde başkalarının üzerinde olması dolayısıyla iyi oluyordu. Annesinin cenazesinden beri gazetelerde Samantha'nın fotoğrafları görülmüyordu.

Belki de çok güzel bir kadın ya da medyanın ilgisini üstünde tutmak isteyen biri olsaydı gazeteler onu takip ederdi. Ama dikkat çekmeyecek bir şekilde giyinmeye başladığından beri muhabirlerden kaçmak daha kolay olmuştu.

Peki, Harrison ne konuşmak istiyordu? Belki de avukatıyla görüşmüştü ve dosyalarda belirtilmeyen detayları öğrenmek istiyordu. Sam bu işe başladığında akla gelebilecek her türlü boşluğu dikkate almıştı. Vergileri sürekli ödeniyordu –Teşekkürler, baba– ve bağlantılarını hep kendisine yakın tutuyordu. Yaptığı –geçmiş araştırmaları ya da özel dedektif tutması gibi– şeylerin hiçbiri yasadışı değildi. Bilgi

için başvurduğu kişiler genellikle kadınlar olurdu. Kadınların yasadışı eylemler yapamayacağını düşünecek kadar saf değildi ama erkeklere güvenmekte zorluk çekiyordu. Hayatında onu hayal kırıklığına uğratmamış erkek yok sayılırdı. Aslında gerçekten de hiç yoktu.

Arabasını, Malibu'daki en pahalı sahil restoranlarından birinin otoparkına çektiğinde güneş hâlâ gökyüzünde parıldıyordu. Valenin arabasını park etmesine karşı gelemeyeceği için kompakt Amerikan sedan aracından hâlâ çalışır haldeyken indi. Görevliye teşekkür ettikten sonra onun direksiyona geçmesini ve birkaç metre öteye arabasını park etmesini izledi. Otoparktaki Lexus, Mercedes ve Cadillac'ların arasında kendi aracı tamamen abes görünüyordu.

Samantha restoranın serin antresine adım atınca ağız sulandırıcı sarımsak ve baharat kokularıyla kendisinden geçti. En son geçen sene, mutlu mesut bir evliliği olan müşterilerinden biriyle birlikte beş yıldızlı bir restoranda yemek yemişti. O çok uzun zaman önce güzel yemekler yemekten ve gösterişli bir hayat yaşamaktan vazgeçmişti. Bazı şeyleri özlüyordu. Dilek listesinde mikrodalgada ısıtılan ya da dışarıdan söylenen yiyeceklerden farklı bir şeyler yemek vardı mesela.

Samantha karşılama görevlisine varamadan yanında bir adam belirdi. "Bayan Elliot?"

Tuhaf. Adam restoran görevlilerinin giymesi gereken üniformalardan giymemişti. Belki de buranın müdürüydü.

"Evet?"

"Bay Harrison sizi bekliyor."

Adam büyük ihtimalle müdür. Samantha iyi giyimli adamın peşinden restoranın dip taraflarına doğru ilerledi. Sonunda adam onu Pasifik manzaralı özel bir kabine yönlendirdi. Blake Harrison onun yaklaştığını gördüğünde ayağa kalktı.

Blake'in sert yüz hatları ve tasarımcı elinden çıkma takım elbisesini dolduran vücudu Samantha'nın teninde bir karıncalanmaya sebep oldu. Adam sadece varlığıyla bile mekâna egemendi.

Gözleri onun vücudunda dolaşırken dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Samantha basit bir elbise giymişti. Çok sıradan değildi ama Oscar töreninde giymeye de uygun değildi. Blake'in yüzündeki ifade onu beğendiğini gösteriyordu. Samantha onun beğenisini kazanmak için giyinmemişti, ama yine de yanında otururken oraya ait değilmiş gibi görünmek istememişti. Blake'in gözlerine baktığında omurgasından sıcak bir akım geçti.

"Geç kaldın," dedi Blake alaycı bir sesle.

Samantha süs balığı gibi ağzını açıp kapattı. "Tuş."

Blake gülümsedi. "Sana danışmadan bir şişe şarap söyledim. Umarım sorun olmaz." Onun kabine girip oturmasını bekledikten sonra yanındaki buz dolu kovada duran şarap şişesine uzandı.

Samantha onun soluk renkli sıvıyı bir kadehe doldurmasını izlerken gözlerini ona fazla dikmemeye çalıştı. "Kutlama mı yapıyoruz?"

"Olabilir," dedi Blake şişeyi kendi kadehine doğru kaldırdı.

Sam ona hangi adayı seçtiğini hemen sormak istiyordu.

Gerçi adam henüz kadınlarla görüşmemişti, bu yüzden birisini seçtiğinden şüpheliydi.

Blake bardağını kaldırıp kadehleri tokuşturmak için onu bekledi. "Başarılı bir iş ilişkisine."

Kendi kadehine uzanırken Samantha'nın içinden kuşku nedeniyle bir ürperti geçti. Blake'in *ilişki* deyişinde tuhaf bir hava vardı. Kadehini onunkine değdirip şarabından bir yudum aldıktan sonra duygularını belli edecek hafif titremesini saklamak için ellerini kucağına koydu.

"Umarım araba yolculuğun kötü geçmemiştir."

Tamam, demek ki Sam'in istediği gibi hemen iş konuşmayacaklardı. O da adama baskı yapmak yerine havadan sudan konuşmaya devam etmeye karar verdi. "Akşam yemeği vaktinde PHC'de araba sürmek hep *zor* olur."

"Benimle burada buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Burayı seçmenize şaşırdım. İş yemeğinin daha az resmi bir yerde olmasının daha uygun olacağını düşünürdüm." Daha az romantik, diye de eklemek isterdi aslında.

Blake iyice rahatlayarak yerine yerleşti. Günah kadar yakışıklı yüzü Samantha'nın onun karşısında olma nedenini neredeyse unutmasına neden oluyordu. O harika gri gözlerine dalmak ve tebessümünün sıcaklığında erimek çok kolaydı.

"Güzel bir kadını kokteyl içmek için bara davet etmek tabiatıma aykırı."

Hadi canım... Trenin yönünü değiştirmenin vakti gelmişti. Samantha güzel olmadığını biliyordu –çekici olabilirdi

belki– ama bu adamı çeken türdeki bir güzellik onun çok çok üstündeydi. "Çok etkileyicisiniz Bay Harrison, ama bunu benim üstümde boşa harcıyorsunuz. Asistanımın size gönderdiği aday dosyalarına göz atma fırsatı bulduğunuzu farz ediyorum."

Adam gözlerini kıstı ama bir şey demedi. Samantha yutkunup kucağındaki ellerini birleştirdi ve bakışlarını ondan kaçırmak yerine doğrudan gözlerine bakıp hiçbir şey söylemeden bekledi.

Aralarındaki gerginlik yalnızca bir garson yanlarına geldiğinde kayboldu. Yirmili yaşlarındaki garson, şef spesiyallerini detaylarıyla anlatmaya başlarken Samantha mönüsünü aldı. Karşısındaki onun müşterisiydi ve görgü kurallarına göre hesabı ödeyecek kişi kendisi olmalıydı, bu restoran bütçesini aşsa bile. Kılıçbalığı ve küçük bir salata sipariş ederken mönüdeki fiyatları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Hesabı kredi kartıyla halledip son ödeme tarihi gelmeden önce Bay Harrison'ın çekini almayı umacaktı.

Yalnız kaldıklarında Blake konuşmaya başladı. "Söyle bakalım Samantha, neden etkileyiciliğimi seninle boşa harcıyormuşum?"

Adını bir âşık gibi yumuşak ve ipeksi bir sesle söylemişti. Samantha sesinde hafif bir İngiliz aksanı duydu. Aslında unvanı yüzünden adamın oldukça koyu bir aksanı olacağını düşünmüştü.

"Buraya benimle çalışan üç bayandan biriyle yapacağınız evliliği konuşmaya geldik," diye hatırlattı ona. "*Beni* et-

kilemenin *size* ne gibi bir fayda sağlayacağını bilemiyorum."

"Her şeyin bir amacı mı olmalı?"

"İş hayatında öyle." En azından kendi dünyasında öyleydi.

"Peki, özel hayatında?" Blake öne doğru eğilince ceketinin önü açıldı ve Samantha onun kravat takmadığını fark etti. Gömleğinin üstündeki iki düğme açıktı. Bronz teni Samantha'nın dikkatini çekti.

"Buraya benim özel hayatımı tartışmaya gelmedik."

"Ben bundan o kadar emin olmazdım. Bu sabah sen benim hayatımı özetledikten sonra ben de biraz araştırma yaptım."

Samantha kendisini onun yargılamalarına hazırladı. Geçmişini saklamaya hiç çalışmamıştı, ama babasının günahları yüzünden müşterilerini kaybetme şansı hep vardı. "Benim geçmişimi öğrenmek için çok derinlere gitmeye gerek yoktur, Bay Harrison."

"Bana Blake demende anlaştığımızı sanıyordum."

İlk adlar ve ilişkilerden bahsedilen konuşmalar. Bu iş doğru bir yöne gitmiyordu. Samantha biraz daha şarap içti ama birden içkinin daha sert bir şey olmasını dilemişti. "Babam korkunç bir adamdı. Annem korkağın tekiydi. Ama bunların hiçbiri benim kim olduğumu ya da işimi nasıl yaptığımı yansıtmaz, *Blake*."

"Ben de aksini söylemedim zaten."

Samantha kendi sesindeki savunmacı tondan ve Blake'in yüzünden geçen acıma ifadesinden nefret etti.

"Dosyalara kadınların soyadlarını eklememişsin. Nedeni nedir?"

İyi, iş konuşmaya geri dönmüşlerdi. "Ebeveynleri yüzünden insanların kötü düşünceleriyle karşılaşan tek kişi ben değilim. Ailelerin her türlü ilişkide –bu iş ilişkisi olsa bile– sorun oluşturabildiğini fark ettim. Kadınların bilgilerini gizli tutmak olasılık kapısının açık kalmasını sağlıyor."

"Bu kadınların hepsi güven fonu bebekleri mi yoksa suç işlemiş kişilerin kızları mı?"

"Kesinlikle değil. Üçü de ailelerinden bağlarını koparmış durumda, en azından finansal olarak. Bu nedenle aşk değil güvenlik arıyorlar."

Blake parmağını kadehinin sapında dolaştırdı. Samantha onu izlerken kısa bir an için ellerinin tenine değmesinin, kollarında, bacaklarında dolaşmasının nasıl hissettireceğini düşündü. Boynuna sıcaklık yükselince bakışlarını ondan kaçırdı. "Israr ederseniz size isimleri verebilirim. Kararınızı etkileyecekse en iyisi bilmeniz olur zaten."

"Gerek yok. Ben kontrat yapmayı teklif edeceğim kadını çoktan seçtim."

Samantha'nın kafası aniden Blake'e doğru kalkarken salataları geldi. Garson başlangıç yemeklerinin üstüne taze karabiber serpip kadehlerine tekrar şarap doldururken Samantha çenesini kapalı tuttu, ama meraktan içi içini yiyordu. Blake kimi seçmişti ve seçmesinin nedeni neydi? Evleneceği kişiyi daha onunla tanışmadan nasıl seçebilirdi? Bu, karşısında oturan, yüksek bir unvanı olan milyoner için bile aşırı bir şeydi. Gerçi, belki de öyle değildi. Samantha, Blake Harrison hakkında ne biliyordu? Adam büyük göğüsleri, uzun

bacakları ve ince vücutları olan kadınlardan hoşlanıyordu. Adamın kolunda manken gibi bir kadının olmadığı hiçbir fotoğrafını görmemişti. Bu yüzden de siyah kitabındaki –daha doğrusu, küçük siyah defterindeki– en güzel üç kadını seçmişti. Yine de adam nasıl sadece fotoğraflara bakarak karar verebilmişti?

"İlk önce onlarla tanışmak istemez miydiniz?" Birden onun fotoğraflara bakarak eş seçmesi düşüncesi Samantha'ya bile boş geldi. Erkekler sadece güzel bir surattan böyle kolayca etkilenebiliyorlar mıydı? Kısa cevap, evetti. Blake Harrison'ın da diğer erkekler gibi sığ olmasının mümkün olduğunu biliyordu, ama adam davranışlarıyla bunu kanıtladığında Samantha yine de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Fotoğraflardaki kadınlar mı?"

Sam kafasını salladı. Şaşkına dönmüştü. "Tabii ki de o kadınlar."

"Hayır." Blake çatalını kaldırıp yemeğinden bir lokma aldı.

Hayır mı? Ah, kahretsin. Başka biriyle evlenmeye karar vermişti. Adamın adını ilk duyduğunda gözlerinin önünde beliren dolar işaretleri kaybolmaya başlamıştı. "Sizinle evlenmeyi kabul eden başka birini mi buldunuz?"

"Kabul etmedi... henüz yani." Yemeğinden bir lokma daha alırken tamamen rahat ve kontrollüydü.

Eğer onun hizmetini istemiyorsa neden Samantha buradaydı? "Alliance, B planınız mıydı yani?" Belki de Blake henüz onu geri çevirmeyi düşünmüyordu. Onun gibi adamlar sebepsiz yere bir şeyler yapmazlardı.

"Pek sayılmaz."

Samantha çatalını bırakıp ona dik dik baktı. "Kusura bakmayın Bay Harrison ama kafam çok karıştı. Daha bu sabah bir kadınla kontrat yapmaktan bahsediyordunuz. Son birkaç saatte bir şeyler mi değişti? Yoksa size sunduğumuz adaylardan mı memnun kalmadınız?"

Blake yemeyi bırakıp ellerini tabağının yanına yerleştirdi. "Seçtiğiniz kadınlar mükemmeldi. Çok mükemmel. Fakat benim vaktim kısıtlı. Bu bayanların hepsini tek tek tanımak ve karar vermek gibi bir lüksüm yok." Masanın altına uzanıp Samantha'nın daha önce görmediği bir evrak çantasını aldı ve bir dosya çıkartıp masada ona doğru itti.

"Bu nedir?"

"Bu öğleden sonra avukatımla birlikte yazdığımız sözleşme."

Samantha dosyayı açmayı çok istese de sadece elini üstüne koymakla yetindi. "Ne sözleşmesi?"

Blake'in gri gözleri onunkilere kilitlendi. "*Sana* bir evlilik kontratı teklif ediyorum."

Samantha'nın kalbi neredeyse duyulabilecek kadar yüksek sesle gümbürdedi. "Ben mönüde yokum, Bay Harrison." Kâğıtları ona doğru itti. Blake onun elini tutup sıktı. Bu dokunuş Sam'in onu ilk gördüğü andan beri hissettiği elektriklenmeyi yeniden baştan aşağı hissetmesine neden olmuştu. Kalbinin gümbürdemesi artmış, çıplak kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Yalnızca elleri dokunuyordu, ama Sam'in bütün vücudu karıncalanıyordu.

"Herkesin bir fiyatı vardır, Samantha."

"Benim yok." Elini çekmeye çalıştı ama Blake onun kaçmasını engellemek için parmaklarını sıktı.

"Jordan'a hayatı boyunca bakacak bir güven fonu oluşturacağım. Sana bir şey olsa bile Jordan'a bakılacak."

Sam'in ağzı yine balık gibi açıldı. Yanında patlayan bir bomba bile bu kadar şaşırmasına neden olamazdı. Blake ödevini yapmıştı, Sam'in kardeşinden ve onun ihtiyaçlarından haberi vardı. "Kız kardeşim daha yirmi iki yaşında. Yüz yaşına kadar yaşayabilir." Doktorlara göre bu pek mümkün değildi ama genç ölceğine dair kanıt da yoktu.

"Ve bakımı sana yılda yüz altı bin dolara mal oluyor. Bu harcamalar zamanla artacak." Blake tutuşunu gevşetmişti ama Samantha elini çekmedi.

"Bir yıllığına eşiniz olmam için bana sekiz milyon dolardan fazlasını ödemeye razı mısınız?"

"Yüzde yirmi fazlası. Ücretin buydu, değil mi?"

Samantha başını yavaşça aşağı yukarı, sonra sağa sola salladı. "Neden ben?"

"Neden sen olmayasın?" Blake'in başparmağı elinin üstünde gezinmeye başlamıştı ama Samantha hareket edemeyecek kadar şaşkındı.

"Sizin tipiniz değilim."

"Benim tipim mi?"

"Uzun, sarışın ve muhteşem."

Blake kıkırdadığında Samantha olduğu yere çakılmış gibi oldu. Sonuçta bu bir iş anlaşmasıydı, ne daha fazlası ne daha azı. Blake elini çevirmiş, bileğinde rahatlatıcı daireler çizmeye başlamıştı. Tamam, evlilik kontratı belki iş anlaşmasından daha fazlası olabilirdi.

Samantha elini onunkinin altından çekti. "Size göre evlilik nasıl bir şey olacak?"

"Hayatın değişmek zorunda değil," dedi Blake şarabını dudaklarına götürürken. "Sulh hâkimini görmek için kısa bir gezi yapacağız. Belki Vegas'a gideriz. Babamın ölmeden önce tuttuğu avukatları ve bu iş yürümezse bir şeyler kazanmayı bekleyen kuzenimi inandırmak için ilk birkaç ay boyunca bir yerlerde boy göstermemiz gerekecek. Ben yarı Avrupa'da yarı burada, Malibu'da yaşıyorum. Yani birbirimizin günlük hayatlarını etkilemeyiz."

"Neden Avrupa'dan bir eş bulmuyorsunuz?"

"Avrupa'daki medyanın gözlerinden uzak olmak için. Amerika'da, krallara ve kraliçelere ya da düklerle düşeslere ayrılan magazin yayını yok. Burada yeni evliliğimin haberleri çabuk unutulur."

Babasının vasiyetindeki şartlara göre, Blake'in, merhum dükün mülkünü almak ve unvanını korumak için otuz altıncı yaş gününe kadar evlenip bir hayat kurmuş olması gerekiyordu. Pek çok tartışmadan sonra avukatlar evliliğinin üstünden bir yıl geçtikten sonra mal ve mülklerin ona geçme-

sine ve tüm yasal kısıtlamaların kalkmasına karar vermişlerdi. Bunlar, Samantha'nın Londra'daki bağlantılarının anlattığı şeylerdi.

"Ne gibi yerlerde boy göstermemiz gerekecek?"

"Küçük bir resepsiyonda ve halka açık birkaç yerde. Unvanım *–unvanlarımız–* hususunda belgeleri imzalamak için benimle Londra'ya gelmen gerekecek."

Samantha yutkundu. Düşes olma meselesini tamamen unutmuştu. "Düşes olmak nasıl bir şey hiçbir fikrim yok."

Blake çatalını alıp tekrar yemeye başladı. "Hayatımda hiç düşesim olmadı, bu yüzden ben de pek emin değilim."

Samantha gülmeden edemedi. "Bu çok çılgınca."

"Böyle düşünmene şaşırdım. Bu anlaşma bana çok mantıklı geliyor."

Garson yemeklerini getirip hemen yanlarından ayrıldı.

Samantha daha önce Blake'e verdiği tavsiyeyi hatırladı. *Kemerinizi bağlı tutmak size bağlı, Bay Harrison.* Belki adamın onu seçmesinin nedeni yatağından uzak tutmanın kolay olacağını düşünmesiydi. Bu çok mantıklıydı. Belki de eş adaylarının fotoğraflarını görünce onların tam yatağa atmalık olduğunu düşünmüştü.

"Sorun nedir?" diye sordu Blake.

Samantha yüzünü ifadesiz tutma üzerinde çalışmalıydı. "Hiçbir şey. Ben... bunun üzerinde çok düşünmek gerek. Bu teklifi beklemiyordum."

"Ama düşünüyorsun."

"Düşünmemek aptallık olurdu."

"Bana aptal gibi görünmedin hiç." Sığır etinden bir lokma alırken gözleri parıldıyordu.

Hayır, aptal değildi. "Yarın kontrata göz gezdiririm."

"Mükemmel."

Üçüncü Bölüm

Kırk beş dakikalık Las Vegas yolculuğu sona erip uçak seyir irtifasına ulaşırken pilot kemerlerini çıkartabilecekleri anonsunu yaptı. Samantha uçak kalktığından beri neredeyse hiç konuşmamıştı.

Samantha bir yıllığına onun karısı olmayı kabul ettikten sonra Blake Sin City'deki küçük bir düğün şapeline gitme planlarını açıklamıştı. Belediye binasında kıyılan bir nikâhtansa, Vegas'a gidip görünüşte romantik olacak bir evlilik yapmak Parker ve Parker'a daha meşru görünürdü.

Blake kemerini çözüp özgür kalınca özel jetinin kabininde dolanıp bir şişe şampanya açtı. Nişanlısına baktığında ellerini kucağında nasıl büktüğünü gördü. Ne komik, her şeyini kaybetme riskine giren kendisiydi ama huzursuzlanan Samantha'ydı. "Al, belki bunun yardımı dokunur." Ona uzun bir flüt kadeh uzattı ve karşısındaki büyük, yumuşak deri koltuğa oturdu.

"O kadar belli oluyor mu?"

"Kireç gibi olmuş parmak eklemlerin seni ele veriyor."

Samantha şampanyanın yarısını bir yudumda mideye indirdi. "Hiç aktris olmak istememiştim."

"Eminim stüdyolar dublaj yapman için sana büyük para öderdi."

Samantha omzunu silkti. "Bunu duyduğum her seferinde kenara bir dolar ayırsaydım zengin olurdum."

Blake tahmin edebiliyordu. "Muhteşem bir sesin var."

Gözlerini ondan ayıran Samantha'nın yanakları gül rengini almaya başladı. "Bence birbirimizin *muhteşem* yanlarını bulmasak bu evlilik işi daha iyi yürür. En azından kişisel şeyleri."

"Muhtemelen haklısın ama ikimiz de birbirimize karşı dürüst olmaya karar vermiştik. Ve senin sesin aşırı seksi." Onun bu iltifat karşısında kıvranmasını izlemek kartlarını açmaya değerdi. Yüzü şimdi kıpkırmızı olmuştu ve bu çok sevimliydi.

Samantha'nın kadehi tamamen boşalmıştı. "Sana teşekkür mü etsem yoksa daha az sığ olman için cesaretlendirsem mi bilemiyorum."

"Ahh."

"Dürüstlük istemiştin."

Blake, onun topuklu ayakkabılarını parmaklarının ucuyla itip bacaklarını koltuğun altına sokmasını izledi. Parmakları kendi renklerini almaya başlamıştı. Onu eleştirmenin rahatlamasını sağladığı belliydi. Blake buna ne diyeceğini bilemiyordu. "Hayatımda bana sığ diyen tek kişi Carter'dı."

"En iyi arkadaşın mı?"

"Tek *gerçek* arkadaşım."

"Cidden mi? Senin kadar zengin bir adamın geniş bir arkadaş çevresi olacağını sanırdım."

"Para insanları çeker, arkadaşları değil," dedi.

"Buna amin derim. Carter bizi biliyordur herhalde. Yani anlaşmamızı."

"Biliyor."

"Ya kız arkadaşların? Onlar biliyorlar mı?"

Bu sefer kıvranma sırası Blake'teydi. Evlilikleri sahte olsa da karısıyla sevgililerini konuşmak doğru gelmiyordu.

"Bunu –senin adlandırdığın gibi– kız arkadaşlarıma söylemek, *Inquisitor*'ı arayıp tam sayfalık bir röportaj vermekle eşdeğer olur." Blake şarabını bitirdikten sonra kadehlerini tekrar doldurmak için kalktı.

"Onlara güvenmiyor musun?"

"Bu konuda değil."

"Erkekler bunu nasıl yapabiliyor?"

"Neyi?"

"Güvenmedikleri kadınlarla nasıl yatabiliyorlar?" Samantha şarap için ona teşekkür etti ve bu sefer yavaşça yudumladı.

"Buna çekim denir."

Samantha gülerek, "Hayır, şehvet denir."

"O da var." Blake'in içi ısınmaya başlamıştı. Bir kadınla en son ne zaman erkeklerin davranışlarının sebepleri hakkında konuşmuştu? Hiç. Ama bu hoşuna gitmişti.

"Eee, peki ne anlattın onlara? Hayatındaki kadınlara ne ad veriyorsun? Âşıkların mı?"

Şimdi âşık adlandırması Blake'e çok şahsi gelmeye başlamıştı. "Onlara henüz bir şey anlatmadım."

Samantha biçimli kaşlarını kaldırdı. "O konuşmalar esnasında duvardaki bir sinek olmak isterdim. *Ah, sevgilim, bu arada, ben geçen hafta evlendim.*" Samantha kendi esprisine güldü.

"Onlara bu şekilde söyleyeceğimi sanmıyorum." Haberleri nasıl vereceğini bilmiyordu ve dürüst olması gerekirse pek de düşünmemişti.

"İkisini de kaybetme riskine girdiğinin farkındasın, değil mi?"

"İki tane olduklarını nereden biliyorsun?" Sonra kafasını iki yana sallayıp bir elini kaldırdı. "Boş ver. Detaylı geçmiş araştırmalarını unutmuşum. İkisi hakkında da endişelenmene gerek yok. Birbirinizle tanışmayacaksınız."

Samantha elini göğsüne koyup gülümsedi. "Sığ ve azıcık safsın."

Yüce İsa, yine ona isim takmaya başlamıştı. "Anlamadım?"

"Eğer seninle çıkıyor olsaydık ve birden senin başka bir kadınla evlendiğini duysaydım, bunu yaptığım için kendimden ne kadar nefret etsem de benden daha iyi olan kadını görmek için bir yol bulurdum. Kadınlar duygusal yaratıklardır, Bay Har... Blake. Cinsiyetime özgü bu haslete karşı savaşabilirim, ama yine de bazı belirli dürtüleri bastıramam. Hiç kuşkusuz Vanessa ve Jackie de..."

"Jacqueline," diye düzeltti Blake.

"Pardon... *Jacqueline*'in de farklı olacaklarını sanmıyorum. Hangisinin kalbi daha çok kırılır?"

Bu dürüstlük işi çok ileri gitmişti. Hayatı hakkındaki bu sıradan konuşma, nişanlısının huzursuzluğunu yok etmiş gibiydi ama şimdi de Blake rahat değildi. Samantha ayaklarını altına almıştı ve tanıştıklarından beri ilk kez gevşemiş haldeydi. Yüzündeki gülümseme zoraki gibi görünmüyordu ve yeşil gözlerinde bir yaramazlık pırıltısı vardı. Blake onun bu ruh halini almasını sağlamak için eski âşıklarını –evet, artık eski âşıklarıydılar– konuşmaktan başka bir şey yapmayı dilerdi. Vanessa ve Jacqueline'in bu evliliği duyduklarında ne yapacaklarını bir an için düşündü. Vanessa ona bir tokat atıp yanından uzaklaşmaya meyilliydi. Jacqueline bu kadar dramatik davranmazdı, ama onunla ilişkisini devam ettirmek de riskli olurdu. "İkisinin de birbirlerinden haberleri vardı."

"Ama hangisi daha fazlasını istiyordu?"

"Nişanlımın bana bu soruları sorduğuna inanamıyorum."

"Hangisi, Blake?"

Samantha durmak bilmiyordu.

"Vanessa. Gerçi seni arayıp bulacağını sanmıyorum. Ayrıca o Londra'da yaşıyor ve arada bir kısa süreliğine New York'a geliyor."

"Doğru. Jacqueline de hem New York hem İspanya'da yaşıyor."

Pilotun, Nevada Havaalanı'na yaklaştıklarını anons eden sesi hoparlörlerden yükseldi. "Ödevini yapmışsın." Blake onun yanındaki koltuğa geçti.

"Her zaman." Samantha kendisiyle gurur duyuyormuş gibiydi.

"İkisinden biri kapında belirirse bana haber verirsin, değil mi?"

Samantha bacaklarını altından çıkarıp kemerini taktı. "İlk bilen sen olursun."

Jet inişe geçtiğinde Samantha pencereden dışarısını izlemeye başladı. İçtikleri şarap ve ettikleri muhabbetten sonra artık kiliseden kaçacakmış gibi görünmüyordu. Blake onun elini tuttuğunda sıçradığını hissetti. "Bunu kontrol etmeye çalışsan iyi olur," diye önerdi.

Samantha birleşmiş ellerine bakarak derin bir nefes aldı. "Çalışıyorum."

Blake elini geri çekmedi ve onun elini daha sık tutmayı aklının bir kenarına yazdı. Acaba Samantha dokunuşundan rahatsız olduğu için mi sıçramıştı yoksa hoşuna gittiği için mi? Belki de hoşuna gitmişti ve bu onu rahatsız etmişti. Eh ne yapalım, dedi içinden, buna alışmak zorunda.

Karaya iniş yapan uçağın tekerlekleri yolda ilerlerken Blake, Samantha'nın yüzünden geçen duyguları izledi. Sadece saniyeler önce gülümsemekte olan dolgun pembe dudakları şimdi dümdüz bir çizgi halindeydi. Onun yerinde başka kadın olsaydı Blake uzanıp onu öper ve endişelerini uzaklaştırırdı. Bunu yapma arzusu birden ve beklenmedik bir şekilde içine doldu. Acaba dudaklarının tadı nasıldı? *Şarap yüzünden tatlı olmalı*, diye düşündü Blake. Onun seksi sesinin kulağına fısıldamasını, öpücükten daha fazlasını yapmasını söylediğini hayal edince kasıklarına doğru bir heyecan dalgası yayıldı. Blake gözlerini zorla onun yüzünden ayırıp elini sıktı.

Pilot kemerlerini çözebileceklerini anons ettiğinde de Samantha'ya döndü. "Evlenmeye hazır mısın?"

Samantha elini döndürüp parmaklarını onunkilere geçirdi. "Ne diyorsun? Bugün için daha iyi bir planım yok."

Blake kafasını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

Strip'teki en yeni otele kısa bir limuzin yolculuğundan sonra Samantha, Blake'in elini tutarak mihraba yürüdü. Tören esnasında Blake'in ona, kendisine vermesi için getirdiği yüzüğü verdi. Daha sonrasında Blake dört karatlık elmasla süslü safir bir yüzüğü parmağına geçirdiğinde nefesi kesildi. "Düşesim için," dedi Blake. Rahip bile yüzüğe ağzı bir karış açık bakıyordu.

Samantha, limuzin yolculuğu ve parmağına yüzüğün takılması arasında geçen sürede bir ara, Blake'in töreni tamamlamak için onu öpmek zorunda olacağını düşünmüştü. Neden öpmesindi ki? Eğer avukatlar, rahibi ve şahitleri sorgularsa diye Blake birbirlerine deli gibi âşık olduklarını ve herkesten gizli evlendiklerini düşünmelerini isterdi. Bu yüzden uymayı planlamadıkları evlilik yeminlerine kafa yormaktansa yaklaşan öpücüğü düşünüp duruyordu.

Oda birden çok sıcak gelmeye, elleri terlemeye başlamıştı. Kendi yeminlerini tekrarladı ve Blake'in yeminlerini dinledi

"...Ben de sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Samantha yutkundu.

O her an yere yığılmaya hazır olsa da Blake kontrolden oluşan bir heykel gibiydi. Bir kolunu onun beline sarıp bakışlarını onunkilere dikti. Gri gözleri parlıyordu ve mükemmel dudaklarının köşeleri kıvrılmıştı.

Samantha dudaklarını yalayıp kendisini gülümsemeye zorladı. Ona yaklaştıkça midesinin altüst olduğunu hissediyordu. Blake serbest eliyle onun yanağını tuttu ve dudaklarına yaklaşıp bekledi. Samantha onun sıcak nefesini hissettiğinde kollarının arasında bedeninin gevşemesine izin verdi.

Sonra Blake'in ıslak, sert ve tamamen büyüleyici dudakları kendisininkileri buldu. Samantha'nın beyninde başlayan elektriklenme tüm vücuduna yayıldı. Ayaklarında topuklu ayakkabılar olmasına rağmen onunla öpüşmek için parmak uçlarında yükselmesi gerekmişti. Blake'in kolu onu kendisine çekip bedenine iyice yasladı. Samantha'nın göğüsleri onun sert göğsüne yapışmıştı. Nefes aldığında Blake'in dili ağzına girdi.

Samantha rahibi, onları izlemekte olan yabancıları unutup bedenine işleyen Blake Harrison'ın verdiği zevke kendisini kaptırdı. Çok uzun zamandır kimseyle öpüşmemişti, zaten hiçbiri de bununla kıyaslanamazdı. Sebebi belki de evlilik yeminlerini ettikten sonra Blake'in dokunuşunu öğrenmeye başlamış olması ya da adamın kendisi olabilirdi. Belki de bütün dükler onun gibi öpüşüyordu.

Birisi boğazını temizleyince Samantha, Blake'in geri çekildiğini hissetti. Gözlerinde şaşkınlığa benzer bir ifade vardı. Blake'in de bu öpücüğü onun kadar derin bir şekilde

hissetmiş olması mümkün müydü? Onun hayatındaki iki kadını düşündü ve bundan kendisi kadar etkilenmediğine karar verdi. Blake, yani kocası, bir oyuncuydu. Samantha'nın bunu unutmaması gerekiyordu.

"Tebrikler Bay ve Bayan Harrison. Benimle gelip birkaç belgeyi imzalayabilirseniz balayınıza başlayabilirsiniz." Rahip onları hızla küçük şapelden bir ofise geçirdi ve Samantha, resmi evlenme belgesinde Blake'in adının yanına imzasını attı.

Ve artık evli bir kadındı.

Blake düğün gecesini nasıl hayal ettiğinden emin değildi, ama önceki gece kesinlikle hayali değildi. Lüks bir otelde ayırttığı balayı süitinde koltukta yatmış ve karısının yatak odasında dolanıp durmasını dinlemişti. Samantha sonunda sabaha karşı birde yatağa yerleşmişti.

Öpüşmeleri Blake'in huzurunu kaçırmıştı. Başta rol olarak, insanlara birbirlerini seviyormuş gibi görünmek, gerekirse avukatlara bu şekilde ifade verilmesi için başlamıştı ama Samantha'yla birlikte şapelden ayrıldıkları andan beri Blake öpücüğü tekrar etmek istiyordu. Samantha'nın yüzünün parlamasına, onun gözlerine bakamamasına bakılırsa o da en az kendisi kadar tahrik olmuştu. Kahretsin ki karısını arzulayamazdı. Çünkü o formaliteden karısıydı. Ve Samantha, sürekli gülümsemesini sağlıyor ve zamparalıklarını, yüzeysel gönül eğlencelerini sorgulamasına neden oluyordu.

Onun "kemerini bağlı tutma" uyarısını hatırladı. Kısa süre içinde Bayan Harrison'dan uzaklaşmalıydı yoksa kemerini bağlı tutması imkânsız olacaktı.

Blake gece kullandığı yastıkla battaniyeyi kaldırıp Samantha'yı uyandırmak için odasının yeterince aydınlanmasını bekledi. Londra'daki ofislere "ilk görüşte âşık olduğu" kadınla "yıldırım nikâhı" kıydıklarını bildirmişti. Haberlerin yayılması uzun sürmezdi. Muhtemelen evliliklerinde ciddi olduklarına insanları ikna etmek için eşini birkaç hafta içinde eve götürmesi gerekecekti. Kendisi de o zamana kadar bu birkaç haftayı libidosu etrafında duvar örmekle geçirirdi. Kendi kalbi hakkında endişelenmesine gerek yoktu, ama eğer Samantha'nın kalbini kırarsa her şeyi kaybetme riskine girerdi. Ve risk göze alınmayacak kadar yüksekti.

Kapının hafifçe çalınmasıyla oda servisinin geldiğini fark etti.

Blake kapıyı açıp üniformalı görevlinin tekerlekli arabayı odaya sokmasına izin verdi. Kahvenin zengin kokusu hislerini uyandırdı ve ağzının sulanmasına neden oldu. Garson ona faturayı uzatırken yatak odasının kapısı açıldı ve yumuşak, beyaz bir bornoza sarınmış uykulu karısı dışarı çıktı.

"Burnuma kahve kokusu mu geliyor?" Samantha'nın yatak odası sesi içini kasıp kavurunca homurdandı. Oda servisi tepsisiyle uğraşmakta olan görevli çocuk bile işini bırakıp sese doğru dönmüştü.

"Kahvaltı söylemiştim."

"Ah, çok iyi. Açlıktan ölüyorum." Sam çıplak ayakla-

rıyla masaya yaklaştı. Narin bacakları bornozun önündeki açıklıktan görünüyordu.

Garson elindeki faturayı düşürünce Blake, Samantha'nın görünmesini engellemek için önüne geçti. Çocuk faturayı yerden alıp ona uzatırken kıpkırmızı olmuştu. Blake kâğıdı çabucak imzalayıp çocuğu apar topar odadan çıkardı.

Ardından derin bir nefes alıp arkasına dönmeden önce omurgasını dikleştirdi. Ama bu cesaret gösterisi bir işe yaramadı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Samantha bir eliyle gümüş kapakları kaldırıp altlarındakilere bakarken diğer eliyle karmakarışık saçlarını geriye atıyordu. Ve günah kadar seksi görünüyordu.

Kahveyi kaldırıp kupaya doldurmaya başladı. "Kahveni nasıl istersin?"

Blake gözlerini kapatıp arzuyla dolu zihninden çıplak düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. "Sade."

Sonra masaya gidip oturdu.

Samantha hiç konuşmadan ona bir kupa uzattı, sonra kendi kahvesine şeker koydu.

Kahvesinden ilk yudumunu alırken iç geçirerek sandalyeye çöktü. Gırtlağından yükselen bu boğuk ses Blake'in teninin bir kez daha karıncalanmasına neden oldu. Bir an önce Vegas'tan gitmeliydi yoksa karısını yatağa atmaması gerektiğiyle ilgili bütün anlaşmalar unutulacaktı.

Onun üzerindeki etkisinden haberi olmayan Samantha bacaklarını kaldırıp karşısındaki sandalyeye uzatınca bornozunun önü açılıp bacağının üst kısmını gözler önüne serdi.

Blake'in vücudu buna ondan intikam alır gibi tepki verdi. Ereksiyonu acı verici bir hal alınca Blake, Samantha fark etmesin diye sandalyesinde kıpırdanmak zorunda kaldı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu, süt beyazı tenini kapatmaya hiç zahmet etmeden.

"İyi," diye yalan söyledi Blake, gözlerini onun uyluklarından ayırmaya çalışarak.

"Gerçekten mi? Ben sağa sola dönüp durdum. Bu evlilik yüzünden düşündüğümden daha heyecanlıyım."

Kendisinin de aynı şekilde hissettiğini ona söylemek ne kadar zor olabilirdi? Gerçi söylerse kontrollü değilmiş gibi görünürdü. Hayatındaki her şeyin, evliliği de dahil, yönetimi kendisinde olmalıydı.

"Eminim alışırsın. Özellikle ben Londra'ya gidince."

Samantha uzanıp tabaktan bir kızarmış ekmek aldı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın."

"Yarın mı?" Samantha şaşırmış gibiydi.

"Seni Los Angeles'a geri götürüp ülkeden ayrılmadan önce çalışanlarımla ve Carter'la tanıştıracağım."

Samantha ekmeğini kemirdi. "Evlenir evlenmez gitmen şüphe uyandırmaz mı?"

"Uyandırabilir, bu yüzden her şeyin düzgün görünmesi için çalışmalıyız. Her gün birbirimizi arar, sürekli konuştuğumuzu kanıtlarız. Babamın avukatları insafsızdır. Üniversitedeyken neleri ihlal ettiğimi rapor etmek için babamın adına özel dedektif tutmuşlardı."

"Bu çok aşırı değil mi?"

"Babam buldukları her suç için onlara komisyon –oldukça büyük komisyonlar– verirdi. Ölümünden beri bir şeylerin değiştiğini sanmıyorum." Aile geçmişine daha fazla girmek istemediği için konuyu değiştirdi. "Pasaportun var mı?"

"Yirmi yaşımda federaller tarafından el konulduğundan beri yok. Ama almam sorun olmaz. Gerçi bu neden seninle gitmediğimi açıklamak için iyi bir bahane olur."

Samantha ilk kahvesini bitirip tamamen uyanınca gülümsemeye başlamıştı. Blake konuyu değiştirdiğini fark ettiğini biliyordu, ama Samantha sorularını kendine saklamıştı.

"Pazartesi günü evrak işlerini başlatırım."

"Çok iyi."

"Dün gece uyuyamayınca düşündüm de, soyadımı değiştirsem mi değiştirmesem mi? Pek çok kadın evlenince soyadlarını değiştirmiyor. Böylesi daha kolay olurdu." Oturduğu yerde doğrulup tabağına biraz yumurta aldı.

Bunu duymak Blake'in hiç hoşuna gitmemişti ama nedenini sonra düşünecekti. "Eğer formaliteden değil de âşık olarak evlenseydik soyadımı alır mıydın?"

"Ama formaliteden evlendik."

"Ya öyle olmasaydı?"

Samantha önceki gün Blake'in parmağına taktığı aile yüzüğüne baktı. "Evet, muhtemelen alırdım."

Blake ukalaca bir tatmin duygusuyla kahvesini bitirdi. "O halde soyadını değiştir. Hiç kimsenin hiçbir şeyi sorgulamasını istemiyorum. Zaten bu yıl çoğu zaman birbirimiz-

den ayrı kıtalarda yaşadığımız için bir sürü engelin üstesinden gelmeye çalışacağız."

Samantha karşı gelmek istiyormuş gibiydi, ama bunun yerine içini çekti. "Muhtemelen haklısın."

"Gitmeden önce senin için bir hesap açacağım ve evimin anahtarlarını vereceğim." Samantha'nın beyaz bornozuyla evinde dolaşması düşüncesi gülümsemesine neden oldu.

"Bunlara gerek yok."

"Sana katılmıyorum," dedi Blake, tabağına yumurta, sosis ve kızarmış ekmek alırken. "Eşimi hiçbir kaynağı olmadan geride bırakmam."

"İyi, ama kullanmayacağım. Senin parana ihtiyacım yok, yani en azından şimdi sen Jordan'ın masraflarını karşılarken. Zaten kendi evim de var." Lokmasını yavaşça çiğneyip yuttu.

"Ama sana yüzde yirmilik ücretini borçluyum. Açacağım hesabı kullan Samantha. Eşimin paramı kullanması gerekir. İnsanların sana bakmadığımı söylemesini istemem."

Samantha elini masaya koydu. "İmajını mahvetmeyeceğim, Blake."

"Eski bir araba ve masrafsız şeyler kullanmaya devam edersen mahvedersin ama. Sana git bir yat al demiyorum, sadece mega mağazalardan alışveriş yapma." Medyanın onu Walmart'ta yakaladığını düşünüp yüzünü buruşturdu.

"Bunun ne kadar züppece bir yorum olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Umurumda değil. Kız arkadaşlarım tasarımcı mağaza-

larından alışveriş yaparlardı. Bu sebeple karım da kıyafetlerini indirim reyonlarından alamaz." Blake onun çenesinin gerildiğini görünce kendisini bir tartışmaya hazırladı.

"Giyim kuşamımda bir sorun mu var?"

Ah çok fena... üzerinde kurşun geçirmez ceketi olmadan mayın tarlasında yürüyordu. "Öyle bir şey demedim."

"Ah, evet, dedin."

Blake yemeyi bıraktı. "Bu konuda haklı olduğumu biliyorsun."

Samantha'nın dudakları seğirdi ama onun dediğini inkâr edecek bir şey söylemedi. "İyi."

"İyi." *Ben kazandım.* Yüce İsa, bir kadınla parasını harcamak istememesi konusunda en son ne zaman tartışmıştı? Dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti.

"Bu kadar komik olan ne?" Samantha'nın gözleri dışa vurmadığı öfkeyle parlıyordu. Ve muhteşem görünüyorlardı.

"İlk karıkoca tartışmamızı yaptığımızı düşünüyordum."

Samantha'nın omuzları yavaşça çöktü ve sonra bir kahkaha attı. "Öyle oldu."

"Ve ben kazandım," diye belirtti Blake.

Samantha kızgın bakışlarını ona dikti. "Bunun devam etmesini bekleme."

Hayır, diye düşündü Blake. Her seferinde kazanacağını düşünecek kadar hayalci değildi. Fakat ilk tartışmayı kazanmak evlilik turtasının üstüne yeterli kremayı eklemesini sağlamıştı.

Dördüncü Bölüm

Kilisede birbirlerine "*evet*" demelerinin üstünden yirmi altı saat geçmişti ve Blake'in jetinden inerlerken medya evliliklerinden çoktan haberdar olmuştu. Neyse ki Samantha ihtiyatlı davranıp gözlerindeki gerginliği saklamak için yanına büyük çerçeveli güneş gözlüğünü almıştı. Medya babasının tutuklanmasından beri hiç değişmemişti. Yollarını kesiyor, bir sürü fotoğraf çekip sorular soruyorlardı.

Blake onu havaalanından dışarı yönlendirirken kolunu sahiplenici bir şekilde belinc sarmıştı. Eğer şanslılarsa Hollywood'dan birileri kendisini içkiye vurur ve hafta sonuna kadar dikkatleri onların üzerinden alırdı. Yoksa Samantha magazincilerle tek başına başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Basının arasında ilerlerken Blake "hayatımın aşkı", "beni büyüledi" gibi şeyler söylüyordu. Sesi çok samimi çıkıyordu. Eğer bu işin içinde olmasaydı kendisi bile ona inanırdı. Bir ara Blake dudaklarını kulağına yaklaştırıp, "Avrupa'da durum bundan daha berbat olacak, bu yüzden içindeki züppeyi ortaya çıkar ve gülümse."

Samantha bir kahkaha atıp arabanın kapısına giderlerken vücudunu onunkine yasladı. O anda çekilen fotoğraf tüm ana televizyon kanallarında ve üç magazin dergisinde yayımlandı.

Samantha, Blake'in arkadaşı Carter'ı gördüğünde çok şaşırdı. Sarı saçları ve sörfçü yakışıklılığıyla kocasının tam zıttıydı. Daha sonra akıllı, pragmatik ve mükemmel espri anlayışı olan birisi olduğu ortaya çıktı. Sam'e ceptelefonu numarasını verip, Blake yokken bir şeye ihtiyacı olursa aramasını söyledi.

Planlandığı gibi Blake ona, Malibu'daki, okyanus manzaralı evinin anahtarlarını verdi. Devasa malikânesi kırk bin metre karelik alanı kaplıyordu. Evde bir aşçı, bir hizmetçi, bir de yer hizmetlileri grubu vardı. Blake'in şoförü Neil misafir evinde yaşıyor ve çalışanlara nezaret ediyordu. Adam, bir futbol takımının gözünü korkutacak kadar genişti. Blake onun ayrıca koruma olarak görev yaptığını da belirtmişti.

Samantha kocasına iyi uçuşlar diledikten sonra kendisini kiralık evinde derin düşünceler içinde buldu. Blake'in kendisine bir eş bulup onunla evlenmesi çok akıllıca bir hamleydi. Onunki gibi bir zenginlik Samantha gibi güçlü bir kadının bile dikkatini çekerdi. Parmağındaki yüzüğü döndürerek hayranlıkla izledi. "Ne kadar para ettiğini bilmek bile istemiyorum," diye mırıldandı eline doğru. Yüzüğü elli dört hafta sonra geri vermek zorundaydı ama o zamana kadar tadını çıkartacaktı.

Evinin kapısı çarpılarak kapanmadan önce Eliza'nın bağırışı duyuldu. "Yorum yok."

"Kahretsin, buna ne kadar katlanmak zorunda kalacağız?" Onun için bir çalışandan çok arkadaş olan Eliza çantasını omzundan çıkarıp kahve sehpasına fırlattı.

"Bir iki güne giderler."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Bu yollardan daha önce de geçtim. Boşanmamız daha fazla basın üyesini çeker."

Eliza sehpanın üstüne bir gazete fırlattı. Sam ile Blake'in birlikte gülerken çekilmiş fotoğrafı görünüyordu. "İkiniz oldukça ikna edicisiniz."

Samantha gülümsedi. Medyanın bir an önce gitmesini istiyor olmasına rağmen çektikleri fotoğraflar hoşuna gitmişti. Sonuçta bunlar onun düğün fotoğraflarıydı. "Birlikte pek de kötü görünmüyoruz."

"Pek de kötü görünmüyor musunuz? Tarla kuşları kadar mutlu görünüyorsunuz."

"Tarla kuşları mutlu mu görünür?" diye dalga geçti Sam.

"Hiçbir fikrim yok. Seni bıraktığında onunla tanışamadığıma üzülüyorum." Eliza kendisini koltuğa atıp uzun bacaklarını kahve sehpasına uzattı.

"Beni o bırakmadı. Şoförü bıraktı."

"Şoför mü?" Eliza'nın muhteşem çikolata kahvesi gözleri bu soruyu sorarken kocaman açılmıştı.

"Adam zengin. Neden arabasını kendi sürsün ki?" Samantha bir kahkaha atıp gözlerini devirerek züppe taklidi yaptı.

"Havalı şey. Kusura bakma," dedi Eliza gülerek.

İş telefonları çaldığında da yerinden fırlayıp açtı. "Alliance."

Eliza telefondaki kişiyi dinlerken Samantha kulağını ona pek vermedi.

Kendisindeki boy kıtlığına ve Blake'in onun tepesinde kule gibi dikiliyor olmasına rağmen birlikte pek de fena görünmüyorlardı.

"Şu anda hiçbir yorum yapmıyoruz," diyordu Eliza. "Hayır, biz bir eskort şirketi değiliz... Tekrar söylüyorum, yorum yok." Öfkeyle iç geçirerek telefonu kapattı.

"Bunun geleceğini tahmin etmeliyim." Ellerine bir şans geçse medya, işini bile mahvederdi.

"Onlara söyleyecek standart bir şey belirlemeliyiz."

"İyi fikir. Ben bir şeyler karalayıp Blake'e de yollarım."

Telefon tekrar çaldığında yine sorular soran bir muhabirle karşılaştılar. Yarım saat içinde de pes edip iş telefonunun fişini çektiler. Eğer şansları varsa medyanın bu ilgisi kısa sürede sönerdi. Aslında bu haberler sayesinde yeni müşteriler gelebilirdi, tabii Samantha onların isimlerini saklı tutabildiği sürece. Ama magazin basınından bir sürü muhabir kapısında otururken böyle bir şey olamayacağına göre bir süreliğine yeni müşterileri geri çevirmek zorunda kalacaktı.

"Bu çılgınca bir şey," dedi Eliza, oturma odasının perdelerini kapatırken. Sokakta kamp kuran birkaç paparazzi, perdeleri açtıkları her an lenslerini onlara çevirmeyi başarıyordu.

"Ben gidip akşam yemeği hazırlayayım. Bu akşam burada kalman sorun olmaz, değil mi?" Eliza altı ay önce erkek arkadaşıyla aynı eve taşınmadan önce Samantha'nın evindeki boş odada kalıyordu.

"Bu benden kalmamı isteme şeklin mi?"

"Kesinlikle. Şunlar dışarıdayken yalnız kalmak istemiyorum. Zaten çıksan da seni evine kadar takip ederler," dedi Sam.

"İyi ama filmi ben seçeceğim. Şarabın vardır umarım."

"Her zaman yok mudur?" Samantha verandasının ışıklarını söndürüp ön kapının sürgüsünü geçirdi. Sonra iki arkadaş üstlerine rahat birer eşofman altı ve tişört geçirip ucuz pizza dilimleri ve bir şişe kırmızı şarapla televizyon karşısına geçtiler.

"Bunu daha fazla yapamayacağımıza dair bir his var içimde," dedi Eliza lokmalarının arasında.

"Nedenmiş o?" Sam defterine bir şeyler karalıyor, bir basın açıklaması oluşturmaya çalışıyordu.

"Sen evli bir kadınsın."

"Ece?" İkisi de bunun sadece kâğıt üzerinde olduğunu biliyorlardı. Şu anda Blake muhtemelen özel uçağındaki yatak odasında uyuyor, onu düşünmüyordu bile.

"Bir dükle evlisin Sam. Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun farkında mısın?"

"Bu sadece bir unvan. 'Efendim' ya da 'doktor' gibi bir şey. Sadece Blake bunu kazanmak için çalışmak zorunda kalmadı."

"Babası öldüğünde unvan otomatik olarak ona miras mı kalmış?" Eliza ayağını kalçasının altına alıp patlamış mısır kâsesini koltukta aralarına koydu.

Samantha kafa salladı.

"Miras kalan malları alabilmek için evlenmesi mi gerekiyormuş?"

"Çoğu zaman unvanla birlikte mal ve mülkler de dük ve düşesin ilk erkek çocuğuna kalır. Ama Blake'in babası A sınıfı bir pislikmiş. Vasiyetnamesinde, eğer Blake otuz altıncı yaş gününde evlenmiş olmazsa tüm mal varlığının bölünüp farklı yerlere dağıtılması şartını koşmuş. Mülkün bir kısmı kuzenlerinden birine, küçük bir ödenek annesiyle kız kardeşine ve geri kalanı da hayır kurumlarına gidecekmiş."

"Ne duygusuzca. Adam vasiyeti karısının evde kalabileceği şekilde ayarlamamış mı? Yıllar boyu orası kadının yuvası olmuş sonuçta."

"Sanırım öyle."

Eliza doğruldu. "Ne pislikmiş."

"Blake bana, mülkü olmadan unvan sahibi olmanın, ülkesiz bir kral gibi olmaya benzeyeceğini söyledi. Bu kraliyet meselesi beni hayrete düşürüyor."

Yanında duran ceptelefonu titredi ve ekranda Blake'in ismi belirdi. Samantha'nın içinden bir heyecan dalgası geçti. "Selam," diye açtı telefonu.

"Sen yatmadan önce bir arayayım dedim." Blake'in sesi yorgun geliyordu ve arkadaki sesler yüzünden ne dediğini duymak çok zordu.

"Ben de senin yirmi bin fit yükseklikte olduğunu sanıyordum. Neredesin?"

"New York'tayım, uçağım ertelendi. Bir saat içinde ayrılacağım." Günleri erken başlamıştı ve görünüşe göre Blake'inki kısa süre içinde bitmeyecekti. Samantha onun için üzüldü.

"Dinle, buradaki medya çıldırdı. Bir an önce bir basın

açıklaması yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Belki yakamdan düşerler," dedi Samantha.

"Sen iyi misin? Seni taciz falan etmiyorlar, değil mi?" Blake'in sesinde endişe vardı.

"Hayır, ben..."

"Keşke benim evimde kalsaydın."

"Bunu konuşmuştuk. Burada iyiyim. Benim hayatımdan pek bir şey kazanamazlar zaten." Uçuşları anons eden ses duyuldu. "Şu nasıl sence? Bay ve Bayan Harrison, hızla değişen hayatlarına alışmaya çalışırken gizliliklerine saygı duymanızı rica ediyorlar. Birliktelikleri ve bunu takip eden evlilikleri onlar için de beklenmedik bir şeydi. Yakın gelecekte, çiftin tanıtılacağı ve aşk evlilikleri hakkındaki detayların açıklanacağı bir resepsiyon düzenlenecektir."

"Aşk evliliği mi?" Blake'in sorguladığı tek şey buydu.

"Hokey hakkında konuşuyormuş gibi olmuş bu. Başka bir şey düşünürüm."

Blake güldü. "Bundan başka değiştirmen gereken tek şey isimlerimiz."

"Ne?"

Blake'in sesi kesik kesik geliyordu.

"Evet. İsimlerimizin, Lord ve Leydi Harrison, Albany Dükü ve Düşesi diye yazılması gerekiyor. Dinle, benim gitmem lazım. Seni sabah ararım. Bir şeye ihtiyacın olursa Carter ya da Neil'ı ara." Sonra hat sessizleşti.

Dehşet hissi bir sahnenin perdesinin kapanması gibi Samantha'nın üstüne çöktü. "Aman. Tanrım."

"Ne oldu?" Eliza ağzına mısır tıkmayı bırakıp kocaman açılmış gözlerle ona baktı.

"Boyumdan büyük işlere kalkışmışım." Düşes! Gerçekten de bir düşesti artık. Bu unvanın ağırlığı aklındaki diğer bütün düşünceleri bastırmıştı.

"Kredi kartlarını kullanmamışsın." Üç gün sonra Blake'in ağzından duyduğu ilk sözcükler bunlar oldu.

Samantha Bluetooth kulaklığını takmış, sahilde koşuyordu. Kapısındaki basın mensupları gitmişti ama aramalar hâlâ devam ediyordu. Bu nedenle Eliza'ya hak ettiği tatili vermeye, kendisi de mümkün olduğunca evden uzak kalmaya karar vermişti.

"Sana da merhaba." Konuşmaya devam edebilmek için koşusunu yavaşlattı.

"Soluk soluğasın. Ne yapıyorsun?"

"Koşuyorum."

"Ah." Blake'in sesi şaşkındı. "Bu gürültü ne?"

"Rüzgâr. Sahildeyim." Samantha birkaç kayanın etrafından dolaşıp koşmaya devam etti.

"Bu güvenli mi? Yanında biri var mı?"

Samantha bir kahkaha attı. "Evet güvenli, Dedektif Dan. Ve hayır, yanımda kimse yok." Blake'le dalga geçiyordu ama ilgisi hoşuna gitmişti. Yalnız koştuğu için birisinin onun için endişelendiğini hiç hatırlamıyordu. "Egzersiz rutinimin detayları için aramadığından eminim. Ne oldu?"

"Pasaportun için gerekli formları doldurduğundan emin olmak istedim."

"Salı günü sosyal güvenlik ofisinde altı saat geçirdim. İsim değişikliği, pasaport vesaire için. Onlara acelemiz olduğunu söyledim ama minimum on iş günü alacağını söylediler."

Serin sabah havası ve sis yüzünden saçları koşarken yüzüne yapışıyordu. Samantha günün bu vaktine bayılırdı. Sahilde birkaç koşucu, bir düzine de sörfçü olurdu. Kendisi de haftada en az bir kez koşmak için sahile gelirdi. Diğer zamanlarda mahalledeki rotasını takip ederdi. İtiraf etmesi gerekirse normalde koştuğu bloklar gittikçe sorgulanabilir yerler haline geliyordu, bu yüzden arabayla daha güvenli bir yola ya da parka gitmeyi tercih ediyordu. Blake'in evinin yanındaki sahilin buna kıyasla nasıl olacağını düşünmeden edemedi.

"On gün çok fazla. Ben telefon edip işleri hızlandırırım."

"Benim ödememle zaten süreyi bir aydan on güne çektiler. Daha hızlı olamayacağını söylediler." Nefesi kesik kesikti ama Samantha ilerlemeye devam ediyordu.

"Ben icabına bakarım." Onun bu kontrolü ele alma tavırları Samantha'ya komik geliyordu.

"Yüce ve kudretli Blake Harrison'a karşı gelebilen birileri var mı acaba?" diye takıldı.

"Sadece sen. Neden alışverişe çıkmadın? Sana keyfine bakmanı söylemiştim." Bir konuda mutsuzdu. Samantha bunu sesinden anlayabiliyordu.

"Dur tahmin edeyim. Bir magazin gazetesinde eski bir tişört ve kotla çekilmiş fotoğrafımı gördün."

Blake tereddüt etti.

"Öyle, değil mi?" Samantha gülmeye başladı ve nefesini düzene sokmak için koşmayı kesti. "Ah, Blake, boş ver."

"Alışverişe çık, Samantha. Resepsiyonumuza yüksek rütbeli kişiler ve birkaç nüfuzlu aile de katılacak. Daha sonra tiyatro oyunlarına, polo maçlarına gideceğiz."

"Göbeği açık tişörtlerim olmaz mı yani?" Gözyaşları gözlerini yakıyordu.

"Ben bile *Özel Bir Kadın*'ı izledim. Alışverişe çık!"

Onun, hedef kitlesi kadınlar olan bir filmi izlemeye katlanmış olması düşüncesi Samantha'yı daha da güldürdü. "Umarım o kadın buna değmiştir."

"Ne kadını?"

"Seni bu film için sinemaya sürükleyen kadın."

Blake güldü. Sesi Samantha'nın gözünün önüne onun yakışıklı yüzünü ve gri gözlerini getirdi. "O kadın kız kardeşimdi."

"Anlaşıldı."

"Bir iddiayı kazanmıştı. Ya onu filme götürecek ya da saygısını kaybedecektim." Muhabbetleri devam ettikçe Blake'in sesine bir rahatlık gelmişti. Telefonda birkaç dakika sonra her zaman rahatlıyor gibiydi. Sam de onun telefonlarını sabırsızlıkla beklediğini fark etmişti. "Koşmayı bıraktın mı?" diye sordu Blake.

Samantha ıssız sahile bakıp bir elini kalçasına dayadı. "Evet," dedi, tıslamaya benzer soluklarının arasında.

Blake homurdandı.

"Ne var?"

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?"

"Her zaman." Samantha esintiye karşı dönüp nefes alıp verişlerini yavaşlatmaya çalıştı.

"Nefes alış verişlerin ve o sesin yüzünden rahat durmakta güçlük çekiyorum."

Kalbi göğüs kafesine bir tekme geçirince Samantha altdudağını ısırdı. "Eh, o halde sana ne giydiğimi ya da nasıl göründüğümü anlatmayayım da fantezin bozulmasın."

Blake kıkırdadı. "Eminim paparazzi oralarda bir yerdedir. Fotoğrafın sabaha masamda olur."

Sam etrafına bakındı, ama fotoğraf makinesi olan kimseyi göremedi. "Olabilir."

"Unutmadan sorayım, evini aramayı denedim ama hat hizmet dışıydı."

"Hat parazitlendi. Yarın tamirciler gelecek. Medyanın aradığını anlayabilmek için telefona arayan numarasını görme özelliği ekledim." Sam dönüp yavaşça arabasının bulunduğu yöne koşmaya başladı.

"İyi plan. Yarın ararım."

Samantha gülümsedi ve sırf eğlence olsun diye, "Ah, Blake?" diye ekledi.

"Evet?"

Samantha sesini daha da alçaltıp telefona fısıldadı. "Şu anda alev alev ve terliyim."

"Ahhh." Blake'in homurtusu kulaklığının titremesine neden olmuştu.

Telefonu kapattıklarında Samantha flörtleşmenin hik-

metini sorguladı. Dudakları, yanaklarında kalıcı gamzeler oluşmasına neden olacak bir gülümsemeyle gerilirken endişelerini bir kenara bırakıp bir erkeğin ona kadın olarak ilgi göstermesinin tadını çıkardı.

Bu erkek kocası olsa bile.

Samantha evinin basamaklarından çıkarken medyanın artık pes ettiğini düşündü. Çalıların arkasında ya da kıyılarda köşelerde, elinde fotoğraf makinesi olan kırklı yaşlarındaki insanlar kalmamıştı. Samantha eve girip anahtarlarını girişteki masaya atarak merdivene yöneldi.

O sırada zil çalınca dönüp kapıyı gayriihtiyarı açtı ama sonra istenmeyen bir fotoğrafının çekileceğini, Blake'in yarın bunu görüp kafasını iki yana sallayacağını fark etti.

Ama kapının ardındaki kişi hızlı para kazanma peşindeki bir muhabir ya da fotoğrafçı değildi.

Daha da kötüsüydü. Vanessa gelmişti.

Karşısındaki kadın Samantha'nın olmadığı her şeyin bir araya gelmiş haliydi. Kusursuz sarı saçları, çıkık elmacıkkemikleri ve nefis mavi gözleri kesinlikle şişeden çıkmış olamazdı. Bir mega mağazanın indirim reyonunda asla bulunamayacak ısmarlama ipek eteğinin altında uzun bacakları görünüyordu.

Eh, Blake'in kadınlar konusundaki zevki iyiydi, bunu kabul etmeliydi.

"Kim olduğumu biliyorsun." Samantha, kapısında bek-

lenmedik şekilde belirecek reddedilmiş âşığın Vanessa van Buren olacağını düşünmemişti. Belki uzaktan izleyebileceğini tahmin etmişti ama kapısını çalmak cesaret gerektirirdi. Sam parasını sert Jacqueline'e yatırırdı.

Ama yanılmıştı.

"Sen de benim kim olduğumu biliyorsun."

Vanessa'nın gözleri Samantha'nın üstünde dolaşırken dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. Onun üstünde Gucci varken Samantha'nın giysileri Target'tandı. Daha gençken, babasının çöküşünden önce, bir arkadaşının ona verdiği tavsiyeyi hatırladı, Samantha. "Cephaneliğin dolu değilken savaşa girme," demişti arkadaşı. O sıralarda Samantha ve lisedeki rakibi aynı çocuğun dikkatini çekmek için uğraşıyorlardı. O günden beri Samantha evden yüzünde makyaj, üstünde markalı kıyafetler olmadan çıkmamıştı.

Şu anda üstünde olan pamuklu şortuna ve üzerinde *KOŞUCULAR HIZ KESMEZ* yazan tişörtüne bakarak yüzünü buruşturdu.

"Beni içeri davet edecek misin?"

Öyle bir şey kesinlikle olmayacak. "Ne gereği var?"

Vanessa yine de ilerleyip içeri girdi. Samantha onu durdurmayı düşündü, ama bu ona dokunmasını gerektirirdi. Bu anın fotoğrafının sabah gazetesinde basılması ne Blake ne de Samantha için iyi olurdu.

Samantha kapıyı kapatıp Vanessa'nın daha fazla içeri girmesini engelledi. "Bu kadarı yeterli."

"Çok uzun sürmeyecek." Vanessa gözlerini odada dolaştırırken sesindeki öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışı-

yordu. "Blake sende ne görmüş olabilir?"

Sam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tırnaklarını böyle sürekli gösterir misin? Yoksa geceleri saklıyor musun?"

"Çok akıllısın. Onunla daha iki hafta önce yattığımı biliyor musun?"

Ağzına birkaç sert cevap gelmişti ama Sam bunları yuttu. "Blake ve ben kimseyi incitmek istemedik." İkisinin çıplak tango yapışlarını gözünde canlandırmamak için elinden geleni yaptı.

"Blake herkesi incitir... önünde sonunda. Sen de bunu yakında görürsün."

"Bence gerçekten gitmelisin." Samantha nazik olmayı her an bırakmaya hazırdı. Bir adama âşık olan bir kadın değildi karşısındaki. Saldırmaya hazırlanan bir yılandı.

"Blake babanı biliyor mu? Geçmişinde sakladığın sefil aileni?"

Samantha'nın çenesi gerildi ve tırnakları kollarına gömüldü. "Blake her şeyi biliyor."

Vanessa'nın soğuk, hesaplı bakışlarında bir bilmişlik vardı. "Her şeyi mi? Emin misin?"

Samantha'nın saklayacak bir şeyi yoktu, yani yok sayılırdı. Günahları öyle derinlere gömülüydü ki bağlantıları bile bunları bulamazdı. "Çaresiz bir kadın gibi konuşuyorsun, Vanessa. Ve sana söylemeliyim, hiç hoş görünmüyorsun."

Diğer kadının yüzündeki sırıtış yok oldu. "Bende çaresizlik gösteren hiçbir şey yok. Fakat sen bu kelimenin canlı örneğisin."

"Ding, ding. İlk raunt bitmiştir." Samantha fotoğraflarının çekilmesini umursamadan kapıyı ardına kadar açtı. "Yaylan yoksa Nike'larımı Prada'larına geçirmek zorunda kalacağım."

Hızla çarpan kalbi cidden bir şeyleri tekmelemc arzusuyla doluydu.

"Dikkatli ol. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

Samantha ona dokunmamaya dikkat ederek Vanessa'ya iyice yaklaştı. "Hanımefendi, benim *neler yapabileceğim* hakkında hiçbir fikrin yok. Düşündüm de, Blake bana senden bahsettiğinde senin için üzülmüştüm aslında. Boşunaymış. Ne düşünüyordu hiç bilmiyorum."

Vanessa düşmanlık akan gözleriyle ona baktı. Sonra siyah renkli topuklularının üstünde dönüp caddeye park edilmiş kırmızı spor arabaya doğru yürüdü.

Kapıyı çarpmak bu kinci kadının onu ne kadar etkilediğini gösterirdi. Bu yüzden Samantha kapıyı yavaşça kapattı ve çerçevesine sırtını dayadı. Vanessa'yla karşılaşmasının neden olduğu baskı yüzünden elleri titriyordu.

Araba tekerleklerinin altında ezilen çakıltaşlarının sesi kulağına geldi. "Ne hoş bir karşılaşmaydı." Sonra kapıdan ayrılıp çantasına uzandı ve konuşmak istemediği için mesaj kutusunu açıp Blake'in numarasını girdi.

Haklı olduğum için ödül kazanacak mıyım, diye mesaj attı kocasına.

Cevabını beklerken kapıyı kilitledi ve banyoya girmek için merdiveni tırmanmaya başladı.

Son basamakta telefonu titredi.

Ne hakkında haklı olduğun için?

Az önce senin şu sarışın engerekle tanıştım. Aşikâr sebepler dışında onda ne gördüğünü bilmiyorum, dedi ve ararsa konuşabileceğinden emin olmadığı için, *banyoya giriyorum, sonra konuşuruz*, diye ekledi.

Sonra telefonunu yatağına fırlatıp banyoya gitti. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Aynadaki yansımasına baktı. Sabah sisi yüzünden saçları karmakarışık olmuştu. Yanaklarında hafif kırmızılık vardı. "Ne pasaklılık ama."

Diğer odadaki telefonu çalmaya başladı.

Samantha duymazdan geldi.

Tişörtünü üstünden çıkartıp çamaşır sepetine attı. Lise arkadaşının sözleri kulaklarında yankılandı. *Dolu cephanelik.*

"Biliyor musun Blake? Gidip kredi kartını kullanacağım." Vanessa gibi kadınlar kapısında belirmeye devam edecekse kendisi de savaş için hazırlıklı olmalıydı. Ağzında gümüş kaşıkla doğmuş olduğu için bu oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Sadece oynamamayı seçmişti.

Şimdiye dek.

Beşinci Bölüm

Blake o gün milyonuncu kez avuçlarını yüzüne sürdü. Samantha'nın mesajıyla sarsılmıştı ve o zamandan beri de onunla konuşamamıştı.

Vanessa ne düşünüyordu? Karısına ne demişti? Evleneli daha bir hafta bile olmamışken kendisini, âşığıyla karısını ayrı tutmak için yollar ararken bulmuştu. Blake, Samantha'nın parmağına yüzüğü taktığı günden beri Vanessa'yla konuşmamıştı bile. Onu bir kere aramayı denemişti ama evine gelen temizlikçi onun aramalarına cevap vermek istemediğini söylediğinde artık birbirlerine söyleneecek bir şeyleri kalmadığını düşünmüştü.

Jacqueline ise ona soğuk bir mesaj atarak, "Ondan bıktığında ara," demişti.

Engerek kelimesi ne anlama geliyordu? İyi bir şey olamazdı.

Kahretsin. Eğer yolculuk bir gün sürmeyecek olsaydı Blake şu anda uçağa atlamıştı. Ama aceleyle karar vermek onun tarzı değildi. Planı Amerika'ya pazar akşamı dönmek, sonra karısını alıp Avrupa'ya getirmekti.

Eğer Samantha ona daha yakın bir zamanda ihtiyaç duymazsa planına sadık kalacaktı. Yine de onu görme isteği nefes alma ihtiyacına rakip olacak derecedeydi. Telefon konuşmaları gününü hiç ummadığı şekilde aydınlatıyordu. Aynı ülkede olsalar flörtleşmeleri başa bela olabilirdi. Ama aralarında bir okyanus varken güvendeydiler. Belki de Blake bu yüzden ona açılabiliyordu. Kadınlar onun için her zaman oynanacak bir oyun olmuştu. İlk olarak onları cezbediyor –ki bu zor değildi–, sonra da baştan çıkartıyordu. Önceden hayatına giren kadınlar için bir zaman kısıtlaması koymuş olmasa da hiçbir zaman ilişkilerini altı ay ya da bir yıldan uzun sürdürmemişti. Genellikle başkalarını çekici bulması bundan daha kısa sürerdi. Tek eşlilik ve Blake birbirlerine çok yabancıydılar. Bu özelliğini babasından almıştı.

Ama Samantha'yla oynamaya gerek yoktu. Blake, yetişkin hayatında ilk kez karşı cinse karşı dürüst olmayı güvenli görüyordu.

Telefonu bipleyerek bir mesajın geldiğini haber verdi.

"Sam," dedi Blake nefes nefese, ümitle.

Ama mesaj ondan değildi.

Bankanın, gelinine verdiği kredi kartının kullanıldığına dair mesajını okudu.

Belki de Vanessa'nın ziyareti boşuna olmamıştır, diye düşündü. Sonra harcanan meblağı görüp gülümsedi. Samantha'nın, kadınların duygusal yaratıklar olduğu hakkındaki yorumu aklına geldi. Görünüşe göre karısının da buna bağışıklığı yoktu.

* * *

İnsanların hayatındaki travmatik zamanlar genelde bazı şeyler hakkında altıncı hisleri olmasını sağlardı. En azından Samantha buna inanıyordu. Tanrı biliyordu ki kendisi de kısa hayatında iki ömre yetebilecek dramatik olaya göğüs germişti.

Kameralar ve fotoğraf makineleri, uyuşturucu bağımlılığı ve pervasızca hareketleri yüzünden hapsi boylayan genç bir yıldıza dönmüştü artık. Ve Tarzana'nın alçak bölgelerinde yaşayan düşes unutulmuştu. Yine de izlendiğine, birilerinin gözünün üstünde olduğuna dair yoğun bir his Samantha'nın üstüne çökmüştü.

Ve öfkelenmeye başlıyordu.

Babasının özgürlüğünün son yılı da böyleydi. Samantha kampüste, derslere hiç girmeyen ama bir şekilde onun yoluna çıkmayı başarabilen yeni öğrenciler olduğunu fark etmişti. Siyah arabalar onu takip ediyor, bir yerlerde takıldığında caddenin karşısına park edilmiş oluyorlardı. Evindeki telefonu ne zaman kaldırsa klik diye bir ses duyuluyordu. İş öyle bir noktaya gelmişti ki Samantha gizliliğinden emin olmak için banyoda ya da büyük gömme dolabında giyinmeye başlamıştı.

Blake evli oldukları bu yıl boyunca onları izleyebilecek belirli kişilerden bahsetmemişti, ama birilerinin izleyeceğini söylemişti. Birlikte geçirdikleri zamanlarda ikna edici olmaları, ayrı oldukları zamanları da zor geçiriyormuş gibi görünmeleri gerekiyordu. Blake'in her günkü aramalarının birbirlerine olan sevgilerini göstereceğini düşünüyordu. En azından telefon kayıtları her gün yapılan aramaları gösterirdi.

Samantha, Vanessa'nın ziyaretinin kendisini etkilemediği konusunda Blake'i ikna etmişti. Bu muhtemelen bugüne kadar kocasına karşı yarı dürüst olduğu ilk seferdi. Ne kadar sarsıldığını Blake'in bilmesine gerek yoktu. Tabii kredi kartı ekstresi her şeyi belli ediyor olmalıydı. Julia Roberts'ın filmdeki karakterinin onda bir etkisi yoktu ama. Tasarımcı giysileri, elbiseler, ayakkabılar ve çantalar almıştı. Yarım gün boyunca bir kuaför salonunda oturup manikür, pedikür, yüz bakımı yaptırmış ve saçlarını kestirmişti. Gizlenmek için büyük şapkalar, koyu renkli güneş gözlükleri almıştı, ama yine de kalabalığın arasında onu bulan gözler olduğu hissi gitmemişti.

Cuma günü öğleden sonra perdelerini indirirken, "Paranoyaklaşıyorsun," dedi kendi kendine.

Sonra saatine bakıp Blake'in olduğu yerde saatin kaç olduğunu hesapladı. Aramaların çoğunu Blake yapıyordu, bu yüzden eğer birileri aramaları denetliyorsa diye kendisinin de araması iyi görünebilirdi. Ev telefonunun ahizesini kaldırıp masasındaki, Blake'in ev numarasının yazılı olduğu kâğıda uzandı.

Çevir sesi, sonra bir klik, ardından yine çevir sesi duyuldu.

Samantha olduğu yerde donakaldı.

Bu sesi biliyordu. Çok iyi hatırlıyordu. Ahizeyi yerine bırakıp seçeneklerini gözden geçirdi. Blake'in cep telefonunu aramak birinci seçenekti ama evde bir yerlerde onu izleyen bir kamera ve dinleyen bir mikrofon olması muhtemeldi. Neyse ki son zamanlarda Blake'le konuşmalarını evin dışındayken yapmıştı.

Diğer seçeneği de evden çıkıp onu aramaktı.

Bir de üçüncü seçenek vardı. Telefonlarını dinleyen ve sahte evlilik hakkında bir şeyler duymayı bekleyen kişinin hayal kırıklığına uğramasına neden olacak bir seçenek.

Hükümet daha önce gizliliklerini ihlal etmişti ve sonuçlar ölümcül olmuştu. Bu sefer çıta o kadar yüksek olmasa da Samantha, Blake'in hakkı olan şeyi başkalarının almasına izin vermeyecekti.

Öyle ya da böyle Blake onun kocasıydı, en azından elli üç haftalığına.

Samantha ayakkabılarını çıkarıp kablosuz telefonu tekrar yuvasından aldı. Diğer elindeki ceptelefonuyla da bir mesaj yazdı.

Evde misin?

Telefonu titredi. *Koca haftada ilk kez.*

Blake'in ev numarasını tuşladı. *Telefonunu yanında tut ve bana uy.*

Blake ceptelefonun ekranına bakarak kafasını iki yana salladı. "Bana uy mu? Bu ne demek şimdi?" Tam bu soruyu soran bir mesaj atacaktı ki ev telefonu çaldı.

Telefonu açtığında Samantha'nın kısık yatak odası sesi hattı doldurdu. "Merhaba hayatım."

Hayatım mı? Bu da nereden çıkmıştı? Blake bunu sormak için ağzını açtı, ama Samantha konuşmaya devam ediyordu ve her hecesi kışkırtıcıydı.

"Günün nasıldı?"

"Yoğundu. Yarın günün yarısında çalışmayacağım. Bunu iple çekiyorum." Ceptelefonu titredi. *Hattaki klik sesini duydun mu?*

Blake, Samantha'nın sorusunu okuyunca yüksek sesle cevap vermeye kalktı. "Samantha, neler olu..."

"Tanrım, seni çok özledim. Keşke pasaportum çabuk çıksa da yanma bir an önce gelebilsem."

Blake'in gözleri kocaman açıldı. Samantha'nın sesi sarhoşmuş gibi gelmiyordu. Gerçi onu özlediğini söylemesini duymak hoşuna gitmişti. Yine de bir saçmalığı duyduğunda anlardı.

Birileri telefonumu dinliyor. Konuşmaya devam et.

"Ne?" Telefonunu mu dinliyorlardı?

"Seni özlediğimi söyledim." Samantha'nm soluksuz sesi titriyordu.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı Blake yavaşça. Bir yandan da mesaj yazıyordu. *Ne oluyor ya?*

Samantha kıkırdadı. "Bütün gün ne düşündüm biliyor musun?" Samantha'nın 900'lü hatlar sesiyle mesajları çarpışıyor, ikisi de Blake'in beynini mahvediyordu. Eğer birisi telefonuna böcek yerleştirdiyse evine girmişler demekti. Blake'in çenesi sızlamaya, bedeni yanmaya başladı. Samantha'ya ulaşamayacak kadar uzaktaydı ne yazık ki.

"Hayır, ne düşündün?"

İzlendiğimi. Birileri şu anda bizi dinliyor sanırım.

"O seksi gülümsemeni düşündüm."

Blake mesaj yazmadan önce tereddüde düştü. "Gülümsememin seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Birlikteyken gözlerinin gülmesini görmeyi özledim."

Blake onun bu sözleri onları dinlemekte olan kişiler için söylediğini biliyordu, ama her kelimesi inandırıcıydı. Samantha bir aktris olmayabilirdi fakat şu anda mükemmel bir iş çıkartıyordu.

Seni oradan çıkartmalıyız.

"Ben senin hakkında neyi özledim biliyor musun?" diye sordu Blake, konuşmayı Samantha'nın çektiği yönde devam ettirerek.

"Söyle."

Buna katılmak zorundayım, diye mesaj attı Samantha.

Blake onun karşı çıkmadan kabul ettiğini görünce şoka girdi. "Ne?"

"Hakkımda neyi özlediğini söyle diyorum." Samantha onu konuşmaya geri çekti.

Blake telefonu kenara koyup onun kelimelerine konsantre oldu.

"O vahşi saçlarının yastığıma yayılmasını özledim." Bu görüntüyü henüz görememiş olsa da sık sık hayal ediyordu. "Seni öpmeden önce dudaklarını ıslatmanı görmeyi özledim."

"Öyle mi?" Samantha'nın sesi kalınlaşmıştı.

"Tenindeki lavanta kokusunu özledim. Bahçıvanlarımdan buraya bir sürü lavanta ekmelerini isteyeceğim, böylece yanlarından her geçişimde seni hatırlayacağım." Bu da ne-

reden çıkmıştı? Ne zamandır böyle şair gibi konuşuyordu?

Hat bir anlığına sessizleşti. "Samantha? Orada mısın?" Başka bir mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için telefonuna baktı. Atmamıştı.

"Buradayım. Ben sadece... Sana daha yakın olmak istiyorum. Belki de Malibu'daki evine taşınmalıyım."

Blake gülümsedi. "Sonunda kabul etmene sevindim."

"Her şey çok hızlı gelişti. Yavaş ilerlemenin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Şimdi aptalca geliyor."

"Sen bağımsız bir kadınsın. Anlıyorum. Ama Avrupa'da ve Amerika'da zaman geçireceğimiz için her iki yerde de rahat olman önemli. Ben de ayrı kalmak zorunda olduğumuzda nerede olduğunu bilirim en azından." Ne komik, ağzından çıkan her sözde samimiydi, ama onları dinleyen başka birileri olmasaydı muhtemelen hiçbirini söylemezdi.

"Sen... kahretsin!" Küfür ağzından patlar gibi çıkmıştı.

Blake'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne oldu?"

"Ben... ben ayağımı çarptım." Samantha'nın sesi incinmiş değil de öfkeli çıkıyordu.

Blake'in telefonu titredi. *Bir kamera buldum.*

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Blake. Ayağa kalkmış, odada volta atmaya başlamıştı.

"Evine götürmek için birkaç kitap alıyorum. Pazar günü kaçta burada olacaksın?" Blake onu iyi dinlemiyor olsaydı sesindeki titremeyi fark edemezdi. Ceptelefonunda Neil'ın numarasını bulup hızlı bir mesaj attı: *Hemen Sam'in evine git! Seni birkaç dakikaya ararım.*

"Planlarımda değişiklik yapıp daha erken geleceğim." *Yani bu gece.*

"Buna gerek yok," dedi Samantha.

"Katılmıyorum. Çok uzun zaman ayrı kaldık." Şartları kararlaştırılmış kontratlarına rağmen bu söyledikleri gerçek duyguları gibiydi.

Samantha derin bir iç geçirdi. "Buna karşı gelemem."

"Seni sonra ararım."

"Hiçbir şeyi aceleye getirme," dedi Samantha. "Ben iyiyim."

Ama Blake iyi değildi. Birileri karısının konuşmalarını dinliyor... onu izliyordu. Ve onların yalan söylediğini kanıtlamak için çok ileri gitmişti.

"Sabaha orada olurum."

"Dört gözle bekleyeceğim."

Blake gülümseyip telefonu kapattı.

Bugün ve yarın için gerekli olan eşyalarını topla. Neil seni almaya geliyor.

Blake ardından korumasını arayıp ona durumu anlattı. Sonraki konuşması da pilotuyla oldu. Daha sonra ellerini öfkeli bir şekilde yüzüne sürüp ülkeden ayrılmak için hazırlıklara başladı. Uzak mesafeli evliliği artık güvenli değildi. Beyni bir şeyleri çabuk yapma isteğiyle uğulduyor, ayağını yere vurmasına, ellerini birilerinin boynuna sarma arzusuyla ovuşturmasına neden oluyordu. Kuzeni bu kadarını yapmaya tenezzül edebilir miydi? Yoksa Vanessa artık istenmediği için çok sinirlenip intikam mı almak istemişti? Şüpheliler liste-

sinden *Parker ve Parker* bile elenemezdi çünkü Blake ile Samantha'nın evliliğinin sahte olduğu ortaya çıkarsa ekstra para kazanacaklardı.

Yirmi dakika sonra havaalanı yolundayken telefonu çaldı.

"Samantha?"

"Evet, benim." Samantha'nın sesi bitkin geliyordu. "Senin evdeyim."

"O halde rahat konuşabiliriz. Evde böcek olsaydı güvenlik görevlilerim fark ederdi. Nasılsın?"

Samantha içini çektiğinde sesi Blake'in kulağında ağırlaşmıştı. "Öfkeliyim. Dinlenen telefonlar ve gizli kameralarla geçirdiğim günlerin sona erdiğini sanmıştım. Kim bu kadar ileri gidebilir, Blake?"

"Ben de senin aramandan beri kendime bunu soruyorum. Birilerini bu meseleyi araştırmaları için ayarladım. Kim olduğunu bulacağız."

"Yardım edebileceğim bir şey varsa söyle. Bundan kim sorumluysa benim de düşmanımdır." Sesindeki hararet bir saniye önceki yenik tonundan daha iyiydi. Kırmızı kafalı, cesur karısı köşeye sıkıştırıldığında bir alev topuna dönüşebiliyordu.

"Ben geç saatlerde evde olurum. Hangi odayı seçtin?"

"Ah, şey, ben... Burada kimlerin neleri bildiğinden emin olmadığım için Neil'den eşyalarımı senin süitine götürmesini istedim," dedi Samantha kekeleyerek. "Ama başka odaya geçebilirim."

Onun kafasının kendi yastığında olduğunu, yatağında

uzanmışken gözlerinin yavaş yavaş kapandığını hayal edince Blake'in içi ısındı. "Geçme. Haklısın. Çalışanlarıma güvenirim ama onlara bir şey belli etmesek daha iyi."

"Emin misin?" Samantha'nın sesi yine kırılgan geliyordu. Blake'in içindeki, onu kollarına alma ve gücüyle sarma arzusu acı vericiydi.

"Lütfen. Israr ediyorum." Blake emretmemesi gerektiğini biliyordu. Çünkü Samantha emirleri alıp suratına fırlatırdı. Bir şeyleri nazikçe istemek Blake için yeni bir şeydi ama her geçen gün bu konuda daha iyi oluyordu.

"Peki. Sabah görüşürüz."

Blake aramayı sonlandırıp parmağını telefonunun kenarına vurdu. Samantha'nın, kendi yatağında tortop olmuş, gözleri korkuyla açılmış halde yatmasını düşünmek onu boğuyordu. Parmaklarını avuçlarına sertçe bastırdı. Bunu her kim yaptıysa pahalıya mal olacak büyük hata etmişti. Blake, karısının gizliliğini bu derecede ihlal eden kişiyi eline geçirirse mahvederdi. Sokaklarda karşısına çıkan magazinciler ya da bir mağazada sıra beklerken konuşmasına kulak misafiri olanlar sorun değildi. Ama bu? Ya yatak odasında da bir kamera varsa? Ya birileri onun giyinmesini, banyo yapmasını izlediyse?

Samantha'nın bu kadar korkmuş olmasına şaşmamalıydı.

Bunu düşündükçe Blake'in gözünü kan bürüyordu.

Samantha'nın uykulu beyninde yarı hatıra-yarı rüya görüntüler dolaşıyordu. Kendisini, sırt çantasını omzuna asmış

halde kampüste ilerlerken görüyordu.

Birisi onu takip ediyordu. Adamı daha önce görmüştü ama kim olduğunu çıkartamıyordu. Düşüncelerini işletme profesörüne açtıktan sonra içi panikle dolmaya başlamıştı.

Samantha aklının bir köşesinde rüya görmekte olduğunu biliyordu. Ve rüyanın nereye gittiğini de biliyor, çaresizce durdurmaya çalışıyordu.

Çocukluk odasının bir görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Güvendiği bir arkadaşıyla yaptığı dürüst bir sohbet. Hayatta olan annesi ona konuşmasına dikkat etmesini söylüyordu.

Spor sutyenini giymiş Jordan, köpekleri Buster'ın yapmaktığı bir şeye gülüyordu.

Tüm bu görüntüler birbirine girip Samantha'nın göğsüne bir ağırlık gibi çöküyordu.

Siyah takım elbiseler giymiş rozetli adamlar onu sınıfından çekip sorguluyordu. Fakat babasının nerede olduğunu, ne yaptığını değil, Blake'i soruyorlardı.

"Yaptığı şey yasadışı Samantha. Onun yüzünden binlerce insanın canı yanacak."

Hayır! Samantha rüyayla mücadele edip görüntülerin değişmesini diledi.

Adamlar baskıyı artırınca kalbi korkuyla kaplandı.

Samantha yatakta hızla doğruldu. Soluk soluğa kalmıştı ve kalbi hızla çarpıyordu. Blake uyumakta olduğu sandalyeden bir saniye içinde fırlayıp onun yanına koştu.

"Sam, iyi misin?" Onu sabit tutmak için kollarını kavradı.

Samantha nefesinin yavaşlaması için uğraşırken kafasını

salladı. "Kâbus gördüm."

"Titriyorsun." Sözcükler dudaklarından dökülürken Blake onu kollarına alıp göğsüne çekti.

Samantha muhtemelen onu itmeliydi, ama bunu yapacak gücü kendisinde bulamıyordu. Her zaman onu takip eden erkeksi çam kokusunu içine çekti. Bu kadar yakınındayken daha etkili, daha güçlüydü. Samantha ona yaslanıp gözlerini kapattı.

Blake ellerini onun sırtında dolaştırıp saçlarını okşadı. "Bir şey yok," diye fısıldadı.

Rüyanın kuvveti yüzünden kalbinde bir iz kalmıştı sanki. Annesi hayattaydı, kardeşi engelli değildi... Şimdi hepsi gitmişti.

Ve bu onun suçuydu.

Blake'in onu kollarının arasında tuttuğu süre sonsuz gibi gelmişti. Samantha kafasını onun göğsünden kaldırdığında üstünde hâlâ gömleği ve kumaş pantolonu olduğunu fark etti. Çenesinde bir günlük sakal vardı ve gözleri endişe doluydu. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı, ama yine de yorgun görünüyordu.

"Şimdi iyiyim," dedi Blake'e.

İçine güçlü bir aidiyet, birilerinin ona destek olduğu hissi dolmuştu. Blake'in gözleri, fiziksel şiddet izi arar gibi yüzünde dolaşıyordu. Blake'in onun için hissettiği endişe boğazının düğümlenmesine neden oldu. Ona karşı hissettiği çekim içinde büyüdükçe büyüyordu. Samantha ne kadar kırılgan olsa da onunla flört etmemesi ya da dikkatini, onun

yatağında incecik bir gecelikle yattığına çekmemesi gerektiğini biliyordu.

Gözlerini ondan ayırarak odanın karşısına baktı. "Sandalyede mi uyuyordun?"

"Sadece seni kontrol etmek istemiştim. Dalmış olmalıyım."

Ama ayakkabılarını sandalyenin yanına koymuş, montunu da katlayıp arkasına asmıştı.

"Ne yapacağız? Birileri bizi bu yalanın içinde yakalamak için aşırı önlemler alıyor."

"Çok ileri gittiler." Blake onun elini sıktı.

Samantha da onun elini sıktı. "Şimdi ne yapmalıyız? Evden ayrılmak bunu yapan kişiyi sadece bir süreliğine uzak tutacaktır. Federaller dava için araştırma yaparken bizim evi bir yıl boyunca dinlemişlerdi. Birileri bizi izliyor mu ya da dinliyor mu bilemeyiz." Bir yıl boyunca böceklerden ya da kameralardan kaçmaya çalışma düşüncesi başını ağrıtıyordu.

"Bunu kimin yaptığını bulacağım. Birilerinin evine gizlice girip konuşmalarını ve görüntülerini kaydetmek yasadışıdır."

"Yasadışı olabilir ama bu onları durdurmayacaktır. Onları zamanlarını boşa harcadıklarına ikna etmeliyiz. Yoksa bir yerde, bir şekilde sen ya da ben işi berbat edip bu evliliğin geçici olduğunu ortaya çıkarabiliriz. O zaman sen hakkın olan her şeyi kaybedersin ve bu bir şekilde benim hatam olur."

Blake gözlerini kısıp kafasını yana eğdi. "Neden senin suçun olsun? İkimiz de yanlış sebeplerle birbirimize 'evet' dedik."

Samantha onun, gözlerinde geçmişteki hatalarını görmesinden korkarak ellerini onunkinden çekip dizlerini göğsüne doğru kıvırdı ve odanın karşısına bakarak konuştu. "Belki tamamen benim suçum olmaz ama..."

Blake onun görüş alanına doğru kayıp elini dizine koydu. Avcunun ısısı Samantha'nın bacağına yayılıp dikkatini yanındaki adama çekti. "Şimdi karşımızdakilerin ne kadar pis oynadığını gördük. Ve onların şartlarına göre kazanmalıyız. Hakkımızda ne kadar yanıldıklarını göstermek için onların kameralarını kullanacağız."

"Bunu nasıl yapacağız?"

Blake'in dudakları hafif bir sırıtışla kıvrıldı, gözlerindeki endişe solmaya başladı. "İkimiz senin evine gidip eşyalarını toplayacağız. Ama gitmeden önce oraya bir ekip gönderip saklanmış olabilecek diğer kameraları bulmalarını söyleyeceğim."

"Bu çok aşikâr olmaz mı?"

"Onları oraya koyarlarken aşikâr değil miydi?"

Samantha bütün gece bunu merak etmişti. Blake'le evlendiklerinden beri evine giren tek kişiler telefon tamircileriydi. "Hayır."

"Kameraları bulup onlara oynayacağız."

Samantha'nın nabzı hızlandı. "Oynayacak mıyız?"

Blake ona doğru uzanıp bir saç tutamını kulağının arkasına attı. Parmakları tenini karıncalandırmıştı. Samantha aralarındaki akımı da hissetmişti. Bunu onun güzel gri gözle-

rinde de görebiliyordu. "Beni tekrar öpmek çok mu zor olur? Kameralar için?"

Samantha onun konuşmasını dinlerken dudaklarını yaladı. "Öpmek mi?"

Blake onun yanağını tuttu. "Belki biraz da okşama. Daha sonra kaçabileceğimiz kamerasız bir oda olmalı. İzleyenleri merakta bırakmak için."

Samantha merak ediyordu. Onun kollarında olmak nasıl olurdu? Düğün günlerinden sonra onu tekrar öpmeyi düşündü.

"Bu neyi kanıtlayacak ki?" diye sordu, Blake'in yanağını okşayan başparmağını ve ellerinin vücudunun diğer kısımlarında olmasıyla ilgili erotik hayalleri unutmaya çalışarak.

"Samimi olduğumuzu, gözlerden uzaktayken de iyi vakit geçirdiğimizi kanıtlayacak. Onların bizi gözetlediğinin farkında olmadığımızı düşündükleri sürece bir sorun çıkmayacaktır. Ne diyorsun, Samantha? Var mısın?"

Samantha gözlerini onun dudaklarından ayırdığında Blake'in kendisine baktığını gördü. Blake onu nasıl teşvik edeceğini ve mücadeleye hazırlayacağını öğrenmişti. "Varım."

Blake'in sırıtması kocaman bir tebessüme dönüştü. "Aferin kızıma. Şimdi, ben birkaç saatliğine uyumaya çalışırken sen aşçıya kahvaltı hazırlamasını söyle, olur mu? Sonra senin eve gideriz. O zamana kadar adamlarım bütün böcekleri bulmuş olurlar."

Blake elini yanına indirip yataktan uzaklaştı.

"Blake? Ya yarın? Ertesi gün? Bunu bir yıl boyunca nasıl devam ettireceğiz?"

"Şimdilik tek bir günü düşünelim hayatım. Aynı hedefe sahip olan iki akıllı insanız biz. Bir yolunu buluruz."

Altıncı Bölüm

Samantha'nın oturma odasında, mutfağında ve iki yatak odasında da kameralar vardı. Telefon hattını zaten biliyorlardı. Blake'in adamlarına göre arabası temizdi.

Ama kahretsin ki birileri onu giyinirken, uyurken izlemişti! Samantha, Blake'e geçen akşam Eliza'yla yaptığı, sahte evlilikleri hakkında ipuçları barındırabilecek konuşmayı anlattı. Kameralar büyük ihtimalle telefon tamircileri olduklarını söyleyen adamlar tarafından yerleştirilmişti. Ya da Samantha koşudayken birileri gizlice evine girmiş olabilirdi.

O günün ardından konuşmalarının çoğunu dışarıdayken ceptelefonuyla yapmıştı. Gerçi bu önemli değildi. Sadece resepsiyon ve tanışacağı insanlar hakkında konuşmuşlardı. Aslında konuşmaları evli, yaşlı bir çiftin muhabbetlerine benziyordu ve birbirlerini pek tanımadıkları düşünülürse bu oldukça şaşırtıcıydı.

Blake lüks arabasının direksiyonuna geçip Samantha'nın tarifine uyarak onun evine sürdü.

Eve yaklaştıkça Samantha, yapmakta oldukları şeyin gerçekliğini daha fazla idrak etmeye başlıyordu.

"Ellerini ovuşturuyorsun," dedi Blake ona. "Sorun ne?"

"Dürüst cevap mı vereyim?" diye sordu Samantha onun ne diyeceğini bilse de.

"Her zaman."

"Seni öpmek."

Blake gözlüğünün arkasından ona bir bakış atıp gözlerini tekrar yola çevirdi. "Beni öpmek mi sorun?"

"Evet," diye kaçırdı ağzından Samantha. "Yani, hayır."

Blake kıkırdadı. "Ne o zaman?"

"Şey, ya yapamazsam? Ya ikna edici görünmezsem?" Ya işi batırıp kameraya tam olarak istediği şeyi verirse ve bunun sonucunda Blake mirasını kaybederse?

Blake bir elini direksiyondan ayırıp onun soğuk ellerinin üstüne örttü. "Samantha?"

"Efendim?"

"Rahatla. Kontrolü benim almama izin ver."

Samantha kafasını iki yana salladı. "Hayatımda erkeklerin kontrolü ele almasına alışık değilim."

"Biliyorum. Ama bana güvenebilirsin."

Samantha ona güvenmek istiyordu ama evinin garaj yoluna girerlerken elleri titriyordu. Blake anahtarı kontaktan çıkarıp koltuğunda döndü. "Hadi içeri girip eşyalarını toplamaya başlayalım."

"Beni içeri girer girmez mi öpeceksin?" Yüce İsa, kendisini hazırlamak için bunu bilmeliydi.

Blake öne eğilip güneş gözlüğünü çıkardı. "Gel buraya," diye fısıldadı dudaklarına bakarak.

Samantha onun önemli bir şeyler fısıldayacağını düşünerek ona yaklaştı.

Ama bunun yerine Blake koltuğun üstünden uzanıp dudaklarını yavaşça onunkilere değdirdi. Samantha'nın içinde birden beliren ısı ayak parmaklarına kadar yayıldı. Kendisini öpücüğe bırakırken gözleri kırpışarak kapandı. Sonra Blake geri çekildi. "Öpüşmek işin kolay kısmı," dedi onun açık dudaklarına doğru. "Zor olan ayrılmak olacak."

Blake başparmağını onun altdudağında gezdirdikten sonra dönüp kapısını açtı.

Samantha titrek bacaklarla arabadan inip Blake'in destek için koluna girmesine izin verdi.

Blake mahalleyi, onaylamadığını açıkça belli eden bakışlarla süzdü. "Bu mahalle bana güvenli gelmiyor. Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"İki yıldır," dedi Samantha, anahtarını kilide sokup kapıyı açarken.

Antreye girdiklerinde çantasını masaya koydu. "Arka taraftaki kulübede birkaç kutum vardı."

"Ben de arabadakileri getireyim."

Zıt yönlere gitmek için ayrılırlarken Samantha gözlerinin kitaplıkta saklı olan kamerayı bulduğunu fark etti. Kameranın yanından geçerek mutfağa, oradan da kulübeye geçti ve çeşitli boyutlardaki tozlu karton kutularla geri döndü. Kutuları kahve sehpasının üstüne attıktan sonra odada etrafına bakındı.

Blake katlanmış haldeki yarım düzine kutuyla bir bant getirmişti.

"Temiz oldukları için onları kıyafetlerim için kullansak mı?" diye önerdi Samantha.

"Tamam," dedi Blake, merdivene bakarak.

Samantha onu yatak odasına yönlendirip Blake'e kutuları yatağa bırakmasını söyledi. Blake kutuları tek tek açarak kenarlarını birleştirdi. Birkaç banttan sonra kutular hazırdı.

"Nereden başlamamı istersin?" diye sordu Blake.

"Dolaptan."

Eşyaları toplamaya başladıktan birkaç dakika sonra kafasını şifonyerine gömmüş olan Samantha kameraları tamamen unutmuştu. Basit bir toka bulup saçlarını gözünden çekmek için topladı.

"Buradaki ayakkabılar hakkında endişelenmeli miyim?" diye seslendi Blake dolaptan.

Samantha güldü. "Alışverişe gitmemi söyleyen sendin," dedi alaycı bir şekilde.

"Yalnız senin için bir giyinme odası yapması için bir tamirci tutmam gerekecek sanırım." Sesi gülüyormuş gibi çıkıyordu.

"Kadınlar giysileri severler."

"Ve görünüşe göre ayakkabıları. Tanrım, bir insanın bu kadar ayakkabıya ihtiyaç duyacağını hiç düşünmezdim."

Samantha çamaşırlarından birkaçını bir kutuya tıkıp diğerlerini almak için uzandı. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben oldukça kısayım. Sizin gibiler nasıl yaşıyor görmek için topuklulara ihtiyaç duyuyorum."

Blake'in sesi bu sefer yakından geldi. "Kısa değilsin," dedi.

Samantha döndüğünde onun, elinde on santimlik topukları olan bir çift ayakkabı tutmakta olduğunu gördü.

"Boy engelli diyelim o halde." Dediğini kanıtlamak için ayağa kalktı. "Gördün mü?" Onun yanında durunca kafasının tepesi çenesine geliyordu. "Kısayım!"

Blake'in gözleri onun vücudunda dolaştı. "Sende hiçbir şeyi değiştirmezdim," dedi ona. Sonra uzanıp saçındaki tokayı çekti. Parmakları tenine değdiğinde Samantha nefes almayı unuttu. Blake kişisel alanına girerken ciğerlerindeki hava azalıyordu. Kafasını geriye eğip onun dudaklarını kendisininkilere değdirmesine izin verdi. Blake ayakkabıları bırakıp kolunu beline sararak onu kendisine çekti.

Blake öpücüklerini derinleştirmek için kafasını yana eğerken Samantha'nın göğüsleri onun sert göğsüne yaslandı. Ve Samantha ancak Blake'in dili dudaklarını ayırdığında onları izleyen kameraları hatırlayarak gerildi, ama Blake onu bırakmadı. Bunun yerine elini sırtında aşağı kaydırıp daireler çizmeye başladı.

Samantha'nın vücudu uğuldarken Blake'in dili onunkiyle yavaşça dans etmeye başladı. Çam kokusu ve sıcak nefesi, onun dokunuşlarından başka her şeyi kolayca unutmasını sağlıyordu.

Hissettiği arzuyla omurgasından bir ürperti geçerken karnında bir şeyler birikmeye başladı. O kadar uzun zamandır öpülmemişti ki nasıl iyi hissettirdiğini unutmuştu. Hem bu kadar iyi hissettiren olmuş muydu hiç? Hiç sanmıyordu.

Dudakları onunkilerden ayrılıp çenesinde ve boynunda

dolaşmaya başlarken Blake inledi, belki de Samantha inlemişti. Blake kameraya oynuyor olabilirdi ama vücudu kuralları bilmiyordu. Samantha'nın karnına değen sertliği, onun da hissettiği arzuyu gösteriyordu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı Blake onun saçlarına doğru.

Samantha onun omuzlarına uzanıp parmaklarını gömleğine geçirdi. "Ben de seni özledim."

Gözlerine baktığında gördüğü fesatlık pırıltısıyla gülümsedi. Samantha'nın eli çıplak sırtına değdiğinde Blake'in gözleri koyulaştı. Onu tekrar, bu sefer daha umutsuz bir şekilde öptü. Samantha onun tişörtünün üstünden göğsünü avuçladığını hissetti. Onu daha yakınında hissetmeyi, dilini ellerinin değdiği yerlerde dolaştırmasını istiyordu.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı. *Bu tehlikeli.* Arzuları gerçekti, yani en azından kendisi için öyleydi.

"Ne istiyorum biliyor musun?" diye sordu Blake onun dudaklarını bıraktığında.

"Ne?" Samantha onun çenesine bir öpücük kondurup gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Blake eğilip onu kucağına aldı.

Samantha cıyaklayıp düşmemek için omuzlarına tutundu.

"Seninle banyoda sevişmek istiyorum."

Samantha gülümsedi ve Blake onları odadan, gözetleyen gözlerden uzağa götürürken bacaklarını onun beline sardı.

Banyo kapısına ulaştıklarında Blake onu yere bırakıp bir kez daha öptü. Küçük banyoya sıkıştıklarında Samantha'

nın bacaklarının arkası ucuz formika lavabo tezgâhına çarptı. Blake onu kaldırıp lavabonun yanına oturttu. Bu sırada dudakları hâlâ onunkilerin üzerindeydi. Bedenini bacaklarının arasına yerleştirdiğinde Samantha ona değebilmek için kalçalarını oynattı.

Arkalarındaki kapının kapanma sesini beyninin küçük bir kısmıyla idrak etse de dudakları Blake'inkilere yapışmış gibiydi.

Yalnızlardı. Kameralar yoktu. Onları izleyen yoktu.

Blake'in yumuşak dudakları onunkilerden ayrılıp şakağına konduğunda Samantha kaybı karşısında inledi. Blake kollarını ondan ayırmadı, bedeni hâlâ onunkine yapışıktı. İkisi de kendilerini toplamaya çalışırken gerçeklik yavaşça Samantha'nın beynine sızdı.

Blake'in kollarında bu kadar rahat hissetmemeliydi. Böyle Rus ruleti oynamaya devam ederlerse onun yatağından nasıl uzak duracaktı? Kendisini geri çekmeye yeltendi ama Blake onu tuttu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldadı kulağına. Sesi arzuyla sertleşmişti.

Samantha ona yaslanıp omuzlarındaki ellerini gevşetti. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan, hiçbir şey yapmadan öylece durdular. Blake ellerini yavaş, dengeli hareketlerle sırtında aşağı yukarı gezdiriyordu.

"Duşu açsak iyi olmaz mı?" diye sordu Samantha sonunda. Blake onu bırakacak mıydı bilmiyordu.

Blake'in dumanlı bakışları onunkileri buldu ve kaşları kalktı. "Bu bir davet mi?"

"Kamera için," dedi Samantha aceleyle.

Blake'in gözlerinden geçen ifade hayal kırıklığı mıydı? "Doğru." Kafasını iki yana sallayıp onun kollarından ayrıldı. İçerisi birden buz gibi olmuştu.

Küçük banyoda ikisinin de rahatlıkla hareket etmesi için yer yoktu. Bu yüzden Samantha tezgâhtan inmeden Blake'in duşu açmasını izledi. Blake dönüp sırtını kapıya yasladığında ona gülümsedi ama bu, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi.

"Çılgınca, değil mi?" diye sordu Samantha. Onun düşüncelerini bilmeyi çok istiyordu.

Blake ellerini saçlarından geçirdi. Sam onun bu hareketi stresliyken yaptığını öğrenmişti artık. "Çılgınca olan seni bu kadar çok istiyor olmam. Ve birlikte olmazken insanları birlikte olduğumuza ikna etmeye çalışmak zorunda olmamız."

Samantha gülümseyip havayı yumuşatmaya çalıştı. "Böyle söylediğinde ikimiz de zırdeliymişiz gibi oluyor."

Akan suyun neden olduğu buhar banyoyu doldurmaya başlarken tanıştıklarından beri ilk kez aralarında Büyük Kanyon büyüklüğünde bir sessizlik oldu.

"Burada ne kadar kalmalıyız?"

Blake sorunun cevabı duş kabinindeymiş gibi oraya baktı. "Eh, buraya seninle sevişmek için girmiş olsaydım vücudunun her bir santimetresini keşfetmek için bayağı zaman harcardım."

Samantha altdudağını ısırarak onun dudaklarının vücudunda dolaşmasını hayal etti. "Böyle konuşmaya devam edersen ikimizin de başını belaya sokarsın."

"Neden burada oturup onca sıcak suyun boşa gitmesine

izin veriyoruz, söyler misin?"

Keşke bilseydi. Ah, bir dakika. Blake'le evliydiler ve planlarında samimi olmak yoktu.

"Çünkü ikimiz de bu işte kâr gözeten taraflarız ve planımızda birlikte olmak yoktu. Fevri davranışlar her şeyi mahvedebilir." Söyledikleri mantıklıydı ama kalbi bunları dinlemiyordu. Banyo buharla dolmuştu ve giysileri üstüne yapışmaya başlamıştı.

"Planı değiştirebiliriz," diye öneride bulundu, Blake.

Samantha'nın vücudu bu olasılıkla karıncalandı. "Bir yıllık ilişki yaşamamızı mı öneriyorsun?" Bunu yapabilir miydi?

Şimdi Blake'in gülümsemesi büyümüş, gözlerine ulaşmıştı. "İkimiz de yetişkiniz ve hissettiğimiz çekim aşikâr."

Samantha'nın kafasını kurcalayan da buydu. Blake onda ne görüyor olabilirdi? Vanessa ve Jackie'yle *–pardon, Jacqueline'le–* karşılaştırıldığında Samantha beyaz kuğularla dolu bir havuzdaki çirkin ördek yavrusu gibi kalıyordu. Belki de Blake bir yıllık evliliğinin seks hayatını ciddi bir şekilde çökerteceğinin farkına varmıştı.

"Hayatımda hiç bitiş tarihi olan bir ilişki yaşamadım."

"Ben de." Blake konuşurken ona yaklaşmış, ellerini tezgâhta onun yan taraflarına koymuştu.

"Tabii! O halde neden ilişkilerinin hiçbiri altı ya da dokuz aydan fazla sürmedi?"

"Tesadüf."

"Yalancı."

Blake'in gözleri sahte bir dehşetle açıldı. "Beni yaralıyorsun."

"Seni yaralamak için bundan daha fazlası gerekir."

Blake parmağını onun çenesinde ve altdudağında gezdirdi. "Beni şimdiden çok iyi tanıyorsun. Birbirimize çok benziyoruz, Samantha. Bir başlangıcı ve sonu olan tatmin edici, fiziksel bir ilişkide ne yanlış olabilir?"

Blake bakışlarını dudaklarına indirip ona yaklaştı. Adamın inkâr edilmez çekim kuvveti düşünmesini zorlaştırıyordu. Sorun da buydu. Seks tıpkı içerideki buhar gibi aklını bulandırıyordu. Onunla para için evlenmiş olabilirdi ama birlikte olurlarsa kalbini ondan uzak tutabilir miydi? "Tüm iş anlaşmalarında böyle ikna edici misindir?"

"Seni ikna ediyor muyum?" Elleri belini buldu ve parmakları tenine değdi.

"Şu anda ben böyle kızışmışken bunu sorman adil değil. Biliyorsun, değil mi?"

Diğer eli kalçasını bulup yavaşça yukarı kaymaya başladı. "Pek adil oynamam ben. Ve kazanmayacağımı düşünürsem oyuna girmem."

Bu bir uyarıydı. Samantha'nın ciddi bir şekilde dikkate alması gereken bir uyarı.

Samantha onun bacağında yukarı doğru ilerlettiği elini gönülsüzce durdurdu. "Düşüneceğim," dedi çünkü hayır demek muhtemelen mümkün değildi, evet demek de pervasızlık olurdu.

Blake'in yüzüne minnettar bir tebessüm yerleşti. "Bunu kabul ederim."

Samantha onu göğsünden itip tezgâhtan aşağı atladı ve tişörtünü çıkardı.

"Şimdiden karar verdin mi?"

Samantha gözlerini devirip tişörtünü yere attı. Üstünde pembe, dantelli bir sutyen vardı. "Bana gömleğini ver," dedi.

"Ne?" Blake'in gözleri onun göğüslerinden hiç ayrılmamıştı. *Erkekler ne kolay.* Bir çift meme dillerinin tutulmasına neden olabiliyordu.

"Gömleğin."

Blake iki kere, sonra üç kere gözlerini kırpıştırdı ve beyaz gömleğinin düğmelerini çözerek geniş, kaslı göğsünü gözler önüne serdi.

Samantha gözlerini ondan ayırarak arkasına geçip duş perdesini kenara çekti. Konuşurlarken su buz gibi olmuştu ama bu onun için daha iyiydi. Vücudunun geri kalanını sudan uzak tutarak kafasını musluğun altına soktu ve su saçlarını ıslatırken ürperdi.

"Ne yapıyorsun?"

Zavallı Blake anlamakta güçlük çekiyordu. Onun kafasını böyle karıştırmak Samantha'nın içini kadınsı bir tatmin duygusuyla doldurmuştu. "Kaçırdığın için üzgünüm ama az önce duşta seks yaptık. Buradan kuru çıkmak bizi ele verir." Gözleri onun vücudunda dolaştı ve kumaş pantolonunun kabarmış ön kısmında durdu. "Bu ve... diğer şeyler de öyle."

Blake aşağı bakıp inledi.

Samantha kollarını onun gömleğine soktu ve düğmelerini ilikledikten sonra sutyenini çıkardı, ardından da kot pantolonunu çıkarmak için eğildi. Giysilerinden kurtulup doğrulduğunda Blake'in gözleri öyle büyük bir arzuyla bakıyordu ki

onun için üzüldü. Ama saçlarından sırtına damlayan soğuk sular libidosunu sakinleştiriyordu.

"Çok kötüsün." Blake'in böyle aç bir şekilde konuşması onu güldürdü.

Blake ona doğru uzandı ama Samantha cıyaklayıp ondan kaçmayı başardı. Blake'in eli yanına düştü.

"Soğuk bir duş al, Blake. Düşüneceğimi söyledim."

"Soyunayım da beraber düşünelim."

Samantha güldü. "Tamamen aptalca teklifini kabul edecek olsam bile şu anda bir şey yapmazdım. Yan odada bir kamera varken olmaz."

Blake ellerini yanaklarına sürttü. "Ama yaptıklarımızı izleyen kişileri ikna etmeye çalışıyoruz sonuçta. Neden sadece..."

"Öyle bir şey olmayacak," diye sözünü kesti Samantha. "Soğuk bir duş al." Sonra üstünde yalnızca külotu ve Blake'in gömleği olduğu halde banyodan çıkıp gülümseyerek eşyalarını toplamaya devam etti.

Çoğunluğu giysilerden ve Samantha'nın ihtiyacı olan kişisel şeylerden oluşan küçük bir miktar eşya topladılar. Sonra Blake geri kalan eşyanın taşınması için bir nakliye şirketiyle anlaşmayı teklif etti. Bu niyetini oturma odasındaki kameranın önünde söylemişti. Kameraları yerleştiren kişilerin nakliyeciler gelmeden kameraları almaya koşmasını umuyorlardı.

Neil evi izlemeleri ve gelip gidenleri takip ve kayıt etmeleri için birkaç arkadaşıyla anlaşmıştı. Şansları yaver gi-

derse failleri bulup izlenmekten kurtulurlardı.

Malibu'daki evine gittiklerinde Blake çalışanlarına, Samantha'nın söylediği her şeyi derhal yerine getirmeleri gerektiğini söyledi. Samantha evin yönetiminde söz sahibiydi ve Blake ona düşes gibi davranılmasını bekliyordu. Buradaki bu küçük rolün onu ileride karşılaşacaklarına hazırlayacağını düşünüyordu.

"Bir hizmetçim olmayalı çok zaman oldu," dedi Sam yalnız kaldıklarında ona.

"Karımın ev işlerini yapmasına izin veremem." Onun bu konuda tartışmasına hazırlıklıydı, ama Sam karşı gelmeyince gülümsedi.

"Yerleri silmeyi hiç sevmem zaten. Bu konuda seninle tartışmayacağım."

Onun böyle basit bir konudaki dürüstlüğü Blake'i memnun etmişti.

"Zaten böyle şeyler için vaktin olmayacak," dedi Samantha'ya. Verandada oturmuş, güneşin Pasifik'in üstünde batmasını izliyorlardı.

"Neden ki?"

"Albany Hall'daki resepsiyon için yiyecek şirketleri ve tasarımcılarla görüşmeni istiyorum."

"Daha önce gitmediğim bir yerde, hiç tanışmadığım insanlar için verilecek bir partiyi mi planlamamı istiyorsun?"

Blake ona anlayışlı bir şekilde baktı. "Görevlilerin sunduklarını senin onaylaman gerek. Oradaki çalışanlarıma güvenim tam ama oraya gittiğimizde sana böyle şeyleri sorduk-

larında hazırlıklı olmanı istiyorum. İlişkimize şimdi başlasak en iyisi olur."

Samantha şezlongda bacaklarını uzatıp bir battaniyenin altına soktu. "Evinde vereceğin ilk parti mi bu?"

"Hayır."

"O zaman önceki partileri kim planladı? Senin yapmış olabileceğini düşünmüyorum."

Bu kadının zekâsı çok keskindi. "Parti planlaması işlerinin çoğunu annem yapardı." Annesinin, atalarından kalan evlerindeki her şeyi planlamaya devam etmek isteyeceğini bilse de Samantha'nın da her şeyde söz sahibi olacağından emin olmak istiyordu.

Sam uzun süre sessiz kalmadan tekrar soru sormaya başladı. "Annen nerede yaşıyor?"

"Albany Hall'da."

"Senin evinde mi yaşıyor?" Sam'in sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

Blake ona ne kadarını söyleyebileceğinden, karısına gerçekler konusunda ne kadar güvenebileceğinden emin değildi. Sonra eğer Samantha araştırmaya zahmet ederse bulması kolay olan bilgilerden başlamaya karar verdi.

"Annem, babamla evli olduğu süre boyunca Albany düşesiydi. Babamın ölümünden sonra da ben seninle evlenene dek unvan onundu."

"Ah. Kayınvalide gelin anlaşmazlıkları. Bu iyi bir şey olamaz."

Blake karısına bakmak için oturduğu yerde döndü. "Bu

beklenen bir şeydi. Annem bugünün er ya da geç geleceğini biliyordu. Babamın vasiyetnamesi okunduktan sonra mirasımı güvenceye almak için her şeyi yapacağımı bildiğinden eminim."

"Annenle ne kadar yakınsınız?"

"İdare ediyoruz."

"Bu pek umut verici değil."

Blake'in etrafındaki hava soğumaya başladı. Bir zamanlar annesiyle yakındılar. Ortak noktaları babasından nefret etmek olduğu zamanlar... "Onun hakkında endişelenmene gerek yok."

Samantha bu bilgileri toplayıp beyninde işledi ve somut bir kanıya vardı. "Ama hakkında endişelenmem gereken biri var, değil mi?"

Blake yalan söylemek istese de söyleyemezdi. Söz konusu Sam olunca beyaz yalanlara başlayıp bunların aralarında muhtemel bir duvar örmesine izin vermek yanlış geliyordu. "Kuzenim. Kameraları evine yerleştirebilecek olan insanlar listemde o da var."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke şaka olsaydı. Evliliğimizin sahte olduğu ortaya çıkarsa Howard'a yüklü bir miktar miras kalacak."

"İkiniz canciğer değilsiniz sanıyorum."

"Birbirimize tahammülümüz yok desek daha doğru. Elinden geldiğince sık Albany'de kalmaya çalışır. Annem onu göndermeyecek kadar nazik."

"Sen neden göndermiyorsun?"

"Evde, bunu umursayacak kadar fazla bulunmuyorum. Gerçi şimdi bu değişecek."

"Nasıl?" diye sordu Samantha.

"Arazi önümüzdeki yıl bana geçene kadar annemin orada kalma hakkı var. Kendime bir eş aldığımda düşeslik görevlerini onun üstlenceceği biliniyor. Annem de daha küçük bir malikâneye geçecek." Sam'in tüm bunları anlamasını beklemiyordu ama Avrupa'ya gitmeden önce çoğunu idrak etmesini istiyordu.

"Ailenin konutu hakkında yeterli araştırma yapmamışım sanırım. Albany Hall'un bir malikânenin adı olduğunu düşünüyordum. Siz İngilizler bazı şeyleri olduğundan büyük göstermeye alışkınsınız ya." Konuşurken saçının bir tutamıyla oynayan Samantha'nın gözleri sürekli denize kayıyordu.

"Albany Hall'u gördüğünde gelin alma konusundaki isteksizliğimi anlayacaksın."

"Hmm, biliyor musun, tanıştığımızdan beri kafamı kurcalayan bir şey var."

"Nedir?"

"Neden İngiliz aksanıyla konuşmuyorsun? Orada büyüdün, değil mi?"

Babasının, düzgün konuşmadığı için onu azarladığı günlerin hatıraları Blake'in zihnine doluştu. Hep babasının isteklerinin tersini yapardı, işi Kraliçe'nin İngilizcesi yerine Amerikan İngilizcesi konuşmaya kadar götürmüştü.

"Yatılı okuldayken yaz aylarını Albany'de geçirirdim. Elimize geçen her fırsatta annem, kız kardeşimle beni bu-

raya, Amerika'ya getirirdi. Kendimi Amerikan kültürüne kaptırdım." Blake sis yığınının gittikçe yaklaştığını fark etti. Zihni de aynı anda sisle doluyordu. "Babama pek çok konuda başkaldırırdım."

"Sence babanın, mirasını devralmanı bu kadar zorlaştırmasının nedeni aranızdaki bu anlaşmazlık olabilir mi?"

Blake kafasını keskin bir hareketle iki yana salladı. "Babam hep son sözü söylemek zorundaydı. Ölürken bile."

"Yaşarken o kadar kötü müydü?"

"Babam tipik bir İngiliz kraliyet mensubuydu. Cepleri eski parayla doluydu ve bu sayede istediği her an fiyakacı bir pislik gibi davranabiliyordu. Annemle evlenirken ona sadık olmayacağını biliyordu." Annesinin, babasının ihaneti yüzünden ilk kez ağladığını gördüğü günü hatırladı. Bir İngiliz magazin gazetesi babasının, kendisinden on yaş küçük bir kadını koluna takmış haldeyken çekilmiş fotoğrafını ilk sayfasına basmıştı. Bu, Blake'in hayatında Amerika gezilerinin başladığı zamandı. "İnsanları ezip geçecek yetkisi olduğunu düşünürdü."

"Annen neden onu terk etmedi?" Samantha'nın sesindeki yumuşaklık Blake'in dikkatini denizden ona çekmişti. Karısının parlak yeşil gözleri indirdiği kirpiklerinin arasından onu izliyordu, sanki fark edilmekten kaçınan bir davetsiz misafir gibiydi.

"Bilmiyorum. Muhtemelen para yüzünden. Boşanmaktan hiç bahsetmezlerdi. Çoğu zaman ayrı yaşarlardı. Kız kardeşim doğduktan sonra aynı odada yatmayı kesmişlerdi."

"İkinizin arasını açan şey babanın annene karşı davranışlarına olan nefretin miydi?"

Babasından nefret ediyor muydu? Blake böyle kuvvetli bir kelimeyi duyguları arasına hiç katmamıştı. Adamdan hoşlanmıyordu, buna şüphe yoktu. "Babam tıpkı onun gibi olmamı isterdi. 'Okula git, eğitim al ama haftada bir günden fazla çalışmayı aklından geçirme.'" Blake alaycı sözlerini babasının aksanıyla söylemişti.

Samantha'nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Yani başkaldırının sebebi kendi servetini oluşturmak istemendi."

Blake oturduğu yerde doğruldu. "Harçlıklarımı, şu anda sahip olduğum nakliye şirketine yatırmıştım. Üniversitenin yarısında milyonluk ilk paramı kazandığımda babam öfkeden deliye döndü."

"Seni kontrol etmek istemiş," dedi Samantha. "Kendi başına hareket eden biri olursan bunu yapamazdı tabii."

Blake aşırı bir gurur duygusuyla karısına baktı. Daha önce hiç kimsenin, geçmişinde bu kadar derinlere dalıp her şeyin sonucunu böyle mükemmel bir şekilde tahmin ettiği olmamıştı. Samantha ona gerçekten kulak veriyordu. "Aynen."

"O halde neden onun parasını kaybetmemek için bu kadar uğraşıyorsun? O paraya ihtiyacın yok ki."

"Bırakıp gitmeyi düşündüm. Ama içinde yetiştiğimiz yaşam tarzından başka bir yaşamı bilmeyen kız kardeşim ve hatta annem hayatlarının mahvolmasını hak etmiyorlar. Söz konusu meblağın çok, çok büyük olduğundan bahsetmeye

gerek bile yok." Blake bir kahkaha atıp hüzünlü anılara yaptıkları yolculuğu unutmaya çalıştı.

Güneşin son ışıkları okyanusa vururken Samantha birkaç dakikalığına onun dediklerini düşündü. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Blake?" dedi gözlerini onunkilerden ayırıp batmakta olan güneşe dikerken.

"Ne?"

"Senin kâr amacı güden birinden çok bir şehit olduğunu."

Blake bir kahkaha patlatıp onun elini tuttu. "Bunu söyleyen de kız kardeşinin bakımını güvenceye almak için benimle evlenen kadın."

Samantha bulanık düşüncelerden ayrılıp onun elini sıktı. "Ah, hayır. Jordan." Rahat pozisyonunu bozup ayaklanmaya kalktı.

"Ne oldu?"

"Bugün cumartesi. Kız kardeşime haftalık ziyaretimi unuttum." Samantha elini onunkinden çekti. "Gitmem lazım."

"Çok geç olmadı mı?"

Samantha elini salladı. "Tabii ki de olmadı." Ona meraklı bir bakış attı. "Sen de benimle gelmek ister misin? Paranın nereye gittiğini görürsün."

Blake'in, geçmişini karısına açıklamaktan başka yapacak düzinelerce şeyi vardı aslında. Ama şimdi hiçbirini yapmak istemiyordu. "Kardeşinle tanışmayı çok isterim."

Yedinci Bölüm

"Burası muhteşem bir yer." Eliza, Blake'in resmi oturma odasının ortasında kendi etrafında döndü. "Vegas'tan döndüğünüz dakikada buraya gelmemiş olmana inanamıyorum."

"Doğru gelmemişti."

"Şimdi doğru mu geliyor? Ne değişti?" Eliza fazla kabarık bir koltuğa çöküp bacak bacak üstüne attı.

Aşçı öğle yemeğini hazırlamakla meşguldü, hizmetçi üst katta bir şeyler yapıyordu, ama Samantha buna rağmen sesini alçaltarak konuştu. Blake günü ofisinde geçirecekti ve bu yüzden Sam'in yapacak pek bir şeyi yoktu. "Herhalde birlikteyken daha rahat hissetmeye başladık. Ve buradaki güvenlik görevlilerini Tarzana'da bulamazdım."

"Haklısın. Bana sorarsan Neil denen adam biraz korkunç." Eliza iriyarı korumayla, onu arabasından almaya geldiğinde karşılaşmıştı.

"Pek konuşmuyor."

"Bana bir şey söylemedi. Sadece öylece baktı."

"Blake, ona bulaşmayanlara karşı zararsız olduğunu söyledi." Samantha kendisini arkadaşının karşısındaki Kraliçe Anne tarzı koltuklardan birinde bulmuştu. Yumuşak ipek pantolon ceket takımı, üstünde hiçbir şey yokmuş gibi hissetmesini sağlıyordu. Artık bayağı boş vakti olduğu için sabahları giyim kuşamına daha çok özen gösteriyor, kişisel bakımına daha fazla zaman harcıyordu.

Blake'le birlikte Ay Işığı'na gittiklerinde Samantha, kocası kadar zengin ve yakışıklı biriyle evli olmanın ne demek olduğunu tam olarak görmüştü. Blake çalışanları etkilemiş, kız kardeşinden de birkaç tebessüm kazanmıştı. Felç geçirdiği günden beri Jordan ihtiyaçlarını ifade etmekte zorlanıyordu. Doktorlar probleminin ifade afazisi olduğunu söylüyordu. Sam, kardeşinin fazla kaygılanmasını ve öfkelenmesini önlemek için genelde Jordan'ın cümlelerini onun için bitiriyordu. Blake de bu durumu anlamıştı ve sadece evet ya da hayır diye cevaplanabilecek sorular sormaya, Jordan'ın strese girmesine neden olacak konulardan kaçınmaya özen göstermişti.

Bakımevinden çıkarlarken Blake bir idareci bulmuştu ve etkileyici hali, sanki bir düğmeye basılmış gibi kaybolmuş, işadamı tarafı kendisini göstermişti. Bakımevinin güvenlik durumunu, Jordan'ı odasına girebilecek yabancılardan nasıl koruduklarını, yemek vakitleri dışında yanında kimin kaldığını bilmek istiyordu. Soruları yağmur gibi yağdırıyordu –ki bu soruları istese Samantha'ya da sorabilirdi– ve Samantha araya girmeye fırsat bulamadan sorular cevaplanıyordu. Kardeşinin bakımına ve güvenliğine böyle dikkat ettiği için Sam ona kı-

zamamıştı. Yine de oradan ayrıldıktan sonra bakımevinin Jordan'a yeterince iyi bakıp bakamadığıyla ilgili sorular sorduğunda Samantha savunmacı bir hal aldı.

"Jordan'ın durumundaki insanlar için en iyi bakımevi burası. Diğer çoğu bakımevi daha yaşlı Alzheimer hastaları için kurulmuş. Ay Işığı, gelişimsel sorunları olan genç hastalar üzerinde yoğunlaşıyor."

"Neden evde bakmıyorsun?"

Tabii ki de ideal olan buydu, ama Samantha ona bakmak için gece gündüz evde kalamazdı. "Bunu yapamazdım."

Ona daha önce kendi başına bakmaya çalışmış ama başaramamıştı. Blake bu konuşmanın onu ne kadar üzdüğünü fark ettiğinde anlayışlı davranıp konuyu değiştirmişti.

"Neil yanında olduğu için seviniyorum ama. O adamın düşmanı olmak istemezdim," dedi Eliza, Samantha'yı düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Eee, Alliance'ı ne yapacağız peki?"

Samantha işini nasıl devam ettirecceğini çok düşünmüştü. Blake Harrison'ın eşi olma rolü zamanının çoğunu alacak, jet sosyete mensupları gibi sürekli seyahat etmesine neden olacaktı. Pasaportu da o sabah eline geçmişti ve Blake'le birlikte çarşamba günü erkenden yola çıkmaya hazırlanmaya başlamışlardı.

"Sana bir teklifim var." Konuşmaya devam etmeden önce Eliza'nın ona dönmesini bekledi. "Alliance'ı devam ettirmek için çok çalıştım ve yaptığım onca şeyin boşa gitmesini istemem. Ama önümüzdeki birkaç ay işi devam ettiremeyeceğim belli."

"Sizin ayrı kıtalarda yaşayacağınızı sanıyordum."

Sam kafasını iki yana salladı. "Orijinal planımız umduğumuz gibi işlemeyecek. Böcekler ve gözetleme kameralarından sonra birlikte kalmamızın daha iyi olacağını düşünüyoruz." Samantha'nın zihni Blake'in teklifine kaydı. Banyoda geçirdikleri o zamandan sonra onunla yatması için baskı yapmamıştı ama hâlâ onu istediğini belli eden ateşli bakışlar atıyor, seksi yorumlar yapıyordu. Bu arada Samantha kocasının yanındaki odada kalıp, çalışanlara kendisini iyi hissetmediğini söylüyordu. Bu bahane çok saçmaydı ama kimse bir yorum yapmamıştı.

"E o zaman Alliance ne olacak?"

"Ortağım olmaya ne dersin?"

Eliza'nın gözleri kocaman oldu ve dudaklarında bir tebessüm oluştu. "Bu nasıl olur ki?"

"Biraz saha çalışması yapman gerekecek." İkisi de Eliza'nın, kadınların zengin koca aradığı toplantılara, parası olanların konuştuğu üst düzey etkinliklere katılması gerekeceğini biliyorlardı. Muhtemel müşteriler bulmanın en iyi yolu sosyalleşmekti. Ağızdan ağıza yayılan haberler gazete reklamlarından çok daha işe yarardı. "Karen seni eski arkadaşlarından birkaçıyla tanıştırmayı kabul etti."

"Karen, Ay Işığı'nı işleten kadındı, değil mi?"

Blake'in dönüp ikinci kez bakmadığı muhteşem sarışın bomba. Sam kafasını salladı. "Yeni bir bağlantı bulduğunda bilgilerini bana fakslarsın, ben de geçmişlerini araştırmaya başlarım. Bunu dünyanın herhangi bir yerinden yapabilirim.

Yapamayacağım şey, zamanım tekrar benim olana dek yeni insanlarla tanışmak."

"Bu ne zaman olacak sence?"

"Birkaç ay sonra. Belki daha yakın."

Eliza bunu kafasında ölçüp tarttı. "Blake'le Vegas'taki evliliğinizden sonra böyle geçici evliliklerden söz etmek kötü olabilir aslında. İnsanlar sorular sorabilirler."

"Bu hoş olmaz tabii. Her şeyi senin üstüne geçireceğim, böylece senin çalışanınmış gibi görüneceğim." Yoksa beş para eden herhangi bir avukat durumu çakardı.

"Bunu yapar mısın gerçekten?"

"Sana güveniyorum. Ve sana ortaklık teklif ederken ciddiydim. Ben yokken işler senin için çok zorlaşırsa işe geçici bir sekreter alırız. Eğer işler hızlanırsa tamzamanlı bir sekreter buluruz. Ben düşesçilik oynarken kazancı ikiye böleriz. Masrafları ben karşılarım."

Eliza'nın gözleri parladı. "Şık giysiler ve müşterilerle akşam yemekleri gibi masraflar mı?"

Samantha güldü. "Eminim makul bir bütçe oluşturabiliriz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet de."

"Ama bu şirket senin bebeğin. Onun için çok fazla çalıştın, bense işte yeniyim."

Samantha üst üste attığı bacaklarını çözüp öne eğildi ve elini arkadaşının elinin üstüne koydu. "Sen zor zamanlarda bana yardım ettin ve para sıkıntısı olduğunda hiç dırdır etmedin."

"Sen de bana evinde bir oda verdin. Seninle karşılıksız

olarak yaşamama izin vermişken nasıl dırdır edebilirdim?"

Samantha elini sallayarak önemsiz olduğunu belirtti. "Bu işi ben başlatmış olabilirim, ama bugün olduğu yere ikimiz birlikte getirdik. Senden başka kimseye güvenemem, Eliza."

Başını hafifçe hareket ettirmekte olan Eliza sonunda kabul eder gibi kafa salladı. "Bir kız buna nasıl hayır diyebilir?"

"Çok güzel."

"Bayan Harrison?" Aşçı kapı eşiğinden oturma odasına seslenmişti.

"Evet, Mary?"

"Öğle yemeğiniz hazır. Burada mı yemek istersiniz yoksa yemek odasında mı dursun?"

Eliza'nın şeytani sırıtışı bundan ne kadar etkilendiğini gösteriyordu. "Orada yeriz. Umarım sen de bize katılırsın."

Mary'nin gözleri endişeyle büyüdü. "Ah, hayır, bunu yapamam."

Samantha ve Eliza aynı anda kalkıp Mary'ye doğru ilerlediler. "Ah, evet, yapabilirsin," dedi Sam gülerek. "Yemeği pişirip sonra yalnız başına yemene izin veremem."

"Ama..."

"Ayrıca bir haftadan kısa süre içinde Blake'in doğum günü var ve sana gerçeği söylemem gerekirse ona ne alabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Belki sen bana yardımcı olabilirsin."

Mary'nin ağzı O şeklinde açık kalmıştı. Karşı koymayı bırakıp Sam ve yeni iş ortağının peşinden yemek odasına gitti.

Yemeğin ortalarına doğru Samantha parası olan kadın rolüne tekrardan nasıl da çabuk adapte olduğunu fark etti.

Yemeğini yavaşça yerken her şeyin hızla mahvolabileceğini düşünüyordu. Onun durumunda bu olabilirdi. Blake'le anlaşmaları geçiciydi, bir başlangıç ve bitiş tarihi vardı. Samantha bir yıl boyunca bu düşünceleri unutmalıydı yoksa kısa süreli evliliğini birilerinin öğrenme riski yüksekti.

Ve bu düşünceleri unutmak için gerçekten evli bir kadın gibi davranmalıydı.

Mutlu bir evliliği olan bir kadın gibi.

Blake, Samantha'ya evde olacağını söylediği vakitten iki saat sonra Malibu'daki malikânesinin kapılarından içeri girdi. Ortadoğu'daki uluslararası karışıklık yüzünden nakliye güzergâhlarından birkaçının değiştirilmesi gerekmişti. Avrupa'da olsaydı bu krizi çözmesi daha kolay olurdu ama Blake işleri iki kıta arasında yürütmeye alışmıştı. Şimdi, hayatında Samantha varken, işlerinin çoğunu Amerika'da yapmak için daha iyi bir sebebi vardı.

Saat beş buçukta, eve geç kalacağını söylemek için onu aradığında Samantha'nın sesinde hayal kırıklığı duymuş, bu nedenle o gece yatmadan önce birlikte az da olsa vakit geçirebilmek için işini hızlandırmıştı. Samantha'yı daha iyi tanımayı içtenlikle istiyordu.

Söz konusu karısı olunca oyun falan yoktu. Samantha'nın dürüstlüğü –"seninle yatmak istiyorum" ifadesinde bile– canlandırıcıydı.

Onun tişörtünü başından çekip çıkartması ve kot panto-

lonunu sıyırması gözünün önüne geldikçe sertleştiğini hissediyordu. Karısını yatağına alma ve dokunuşu için yalvarmasını sağlama isteği dayanılmazdı. Samantha'ya bu teklifi düşünmesi için zaman tanımaya söz vermiş olsa da istediğini elde etmek için onu tahrik etmeye çalışmaktan vazgeçecek değildi. Kahretsin, Samantha da onu istiyordu. Blake, kendisinin görmediğini düşündüğü zamanlarda Samantha'nın ona bakışlarını, dudaklarına bakarken nasıl dudağını yaladığını fark etmişti.

Evine taşındığından beri onu öpmekten bilerek kaçınmıştı. Yine de arabadan inmesine yardım etmesi veya bir kapıdan önce geçmesine izin verirken elini beline koyması gibi temasları işkence gibi geliyordu.

Aralarındaki patlamaya hazır çekimi keşfetmeyi ve sonunda patlamanın ne kadar büyük olacağını görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Evine girerken içinden, "*Selam, tatlım, ben geldim*," deme isteği geldi. Bu düşünceyle gülümseyip sessiz koridorlarda ilerlemeye başladı. Sonra yemek odasından süzülen yumuşak mum ışığı dikkatini çekti.

Samantha, üstünde yakut rengi, narin bir elbise ve yüzünde bir gülümsemeyle masada oturuyordu. Saçları yumuşacık bir perde gibi omuzlarına dökülmüştü. Onun odaya girmesini izlerken gözleri parıldıyordu.

Sonra Blake'in burnuna sulu biftek kokusu geldi ve bu ona öğlenden beri hiçbir şey yemediğini hatırlattı.

Samantha kırmızı şarap kadehini kaldırıp yerinden kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Bunlar ne?" diye sordu Blake, gözleri onun ince vücudunda gezinirken. Samantha'nın göğüsleri elbisenin yakasından fırlamıştı ve kremsi teni gözler önündeydi. Her zaman çok kısa olduklarından yakındığı bacakları elbisenin yırtmacından görünüyor, giydiği on santimlik topuklular baldırlarını muhteşem gösteriyordu. Blake kadın ayakkabılarına bayıldığına karar verdi. Bu seksi manzara için ikinci bir dolap yaptırmaya değerdi.

"İmkânımız varken baş başa yemek yemenin hoş olacağını düşündüm. Avrupa'daki evin çok... dolu gibi görünüyor."

Blake onun uzattığı kadehi alırken mutfaktaki Mary'nin ya da koridorlardaki Louisa'nın seslerini duymak için kulak kabarttı. Ama açık pencereden gelen okyanus sesinden başka bir şey duymadı. "Yalnız mıyız?"

"Mary ve Louisa'ya bu gecelik izin verdim."

Bunu duymak Blake'in hoşuna gitmişti. Samantha'nın inik gözkapaklarının altındaki şehvetli bakışları dilinin ucuna birkaç soru getirdi ama bunları erteleyip ona uymaya karar verdi. Eğer ilişki teklifini kabul etmeye karar verdiyse bunu kısa süre içinde öğrenirdi zaten.

"Eminim karşı gelmemişlerdir."

Samantha onun oturması için sandalyesini çekti.

"Tek sordukları sabah kaçta burada olmaları gerektiği oldu."

"Sabah mı? Ama onlar burada yaşıyorlar."

Samantha servis tabaklarından birinin kapağını kaldırdığında etrafa buhar yayıldı. Blake'in tabağını rosto, elma dilimi patates ve kuşkonmaz saplarıyla doldurdu. "Louisa'nın, onu bu

gece misafir etmekten çok mutlu olacak bir erkek arkadaşı var."

"Erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Mary de torunuyla kızını ziyaret edeceği için çok memnun oldu."

Samantha ikisinin tabaklarına da yemek doldurmayı bitirince onun yanma oturup çatalını eline aldı. Onun teninin lavanta kokusu bu kadar yakınındayken Blake'in yemeğine konsantre olması mümkün değildi. "Ya Neil?"

"O da kulübede. Bize biraz mahremiyet tanımasını rica ettim."

Blake midesinin altüst olduğunu, vücudunun alevlendiğini hissetti. "Mahremiyete neden ihtiyacımız var Samantha?" Gözucuyla ona gizli bir bakış atıp çatalını aldı.

"Hoş bir değişiklik olacağını düşündüm." Samantha sebzelerini çatalıyla ayırıp tatlarına bakmak için dilinin ucuna değdirdi. Kuşkonmaz ağzında kaybolurken ve gözleri onunkileri bulurken Blake'in, gecelerinin nasıl sonlanacağıyla ilgili bütün merakı yok oldu.

Şimdi soru şuydu: Yemeklerini önce mi yiyeceklerdi... yoksa sonra mı?

Samantha yiyeceğinin ucundan kibar bir şekilde ısırıklar alırken, Blake inleyip ağzındakileri yavaşça çiğnedi.

Ağzı sulanmıştı. Şarabına uzanırken gözlerini karısınınkilerden hiç ayırmadı.

Çatalını zorlayarak yiyecekleri toplarken ve ağzını zorlayarak açarken Samantha'nın bir lokmasına karşılık kendisi iki lokma yiyordu.

"Günün nasıldı?" Samantha bu masum soruyu sormadan önce kadehinin ağzını yalayıp şarabından bir yudum içmişti.

"İyiydi." Bu kendi sesi miydi?

Samantha gülümsedi. Onun üstündeki etkisini çok iyi biliyordu. Sonra şarabından bir yudum, yemeğinden bir lokma aldı. Dudakları yavaşça hareket ediyor, Blake'in beyninin enkaza dönmesine neden oluyordu. Yemek yemek daha önce hiç bu kadar kışkırtıcı olmamıştı.

Blake yemeğini hızla yedi.

Ağzına bir lokma daha alamayacak hale gelince şarabının kalanını kafasına dikti ve kadehi sertçe masaya bıraktı.

Samantha'nın masum gülümsemesi ve sahte şaşkınlığı etraflarını çeviren cinsel gerginliği daha da artırdı. "Her şey yolunda mı?"

Blake ayağa kalkıp sandalyesini sertçe geri itti. "Ah, her şey kesinlikle yolunda."

Samantha şarabına uzandı ama Blake bileğini yarı yolda kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Dudaklarını onunkilere bastırmadan önce ona kaçmak için fırsat bile bırakmamıştı. Samantha da aynı açlıkla Blake'in dilini kabul edip kendi dilini de ona sundu.

Ağzında şarap tadı vardı ve ilkbahar gibi kokuyordu. Blake ağzının açısını değiştirip öpücüklerini derinleştirdi. Samantha'nın, gömleğini sıkan elleri kısa süre sonra gevşedi, açıldı ve göğsüne yayıldı, oradan da sırtına doğru kaydı. Samantha inleyerek kollarında eriyordu. Bu kadının her dokunuşu gerçekti ve arzuyla capcanlıydı. Blake'e mükemmel bir şekilde

uyuyordu. Şu anda bile kontrol için mücadele ediyor olması Blake için heyecan verici ve yeni bir şeydi. İlişkilerinde yöneten taraf hiçbir zaman başkası olmamıştı. Dizginleri onlara asla vermezdi. Ama Samantha'yla birlikteyken hâkimiyeti bırakıp, ikisini de güvenli sulara götüreceğine dair ona güvenebilirdi.

Samantha onun ceketini omuzlarından iterken Blake nefes alabilmek için dudaklarını ondan ayırdı ve kollarındaki kadının tutkulu yeşil gözlerine baktı. "Çok güzelsin."

Ona iltifat ettiği diğer zamanların aksine bu sefer Samantha'nın kendisine inandığını düşündü.

Blake onu yemek masasının ucuna, tabaklarından ve yemeklerden uzak tarafına geri geri iterken çevik parmaklar kravatını çözüyordu. Kravat yere düştü ve Samantha uzanıp onun çenesini ve boynunu yalayıp hafifçe ısırmaya başladı. Isırıklarının arasında seksi yatak odası sesiyle konuşuyordu. "Teklifini düşündüm."

Düşünmekten daha fazlasını yapmıştı.

Blake elini onun omzuna kaydırıp elbisesinin kolunu indirdi ve dudaklarını, omzuyla boynu arasına bastırdı. Çok tatlıydı. "Herhangi bir sonuca vardın mı?" diye sordu onun oyununa uyarak. Ama sonucu biliyordu.

Dişleriyle kulak memesini tuttuğunda Samantha ürperdi. Blake onun vücudunun bu kısmını ve yaptığının ona nasıl zevk verdiğini aklının bir köşesine yazdı. Bu gece bitmeden daha pek çok kısmını da keşfedeceğine kendi kendine yemin etti.

"Ben... ben kâr amacı güden biri olduğuma, bir mazoşist olmadığıma karar verdim."

Blake onun kulağının arkasını yaladı.

"Ah, Tanrım. Bir daha yap."

Blake dudakları onun boynundayken gülümsedi ve istediğini yaptı. Bacağının onunkine değmesini ve kalçalarının ona dokunmak için kıpırdanmasını hissetmek Blake'in vücudundaki bütün kasların onun dokunuşu için gerilmesine neden oluyordu. Daha önce bir kadına bu kadar ihtiyaç duyduğu olmuş muydu? Ama seks düşüncesiyle bulutlanmış beyniyle bile Samantha'nın onunla aynı şeyleri hissettiğinden tamamen emin olmak istiyordu.

Blake ellerini onun saçlarına gömüp Samantha'nın kendisine bakmasını sağladı. "Bu konuda emin misin, Samantha?"

Samantha gözlerini onunkilere dikti. "Evet," diye fısıldadı.

Blake'in kalbi göğsüne bir tekme geçirdi. "Bir geceden daha fazlasını istiyorum."

Samantha geri çekilip bir elini onun yanağına götürdü. "Güzel. Bir gece yeterli olmayacaktır. Bütün yılı istiyorum."

Blake onun gözlerinin yeşil derinliklerine odaklanarak bu çılgınca anlaşmalarını yavaş, elektrikli bir öpücükle mühürledi.

Sonra onu kalçalarından tutup kaldırarak masaya oturttu ve kendisi de bacaklarının arasına geçti. Çıplak dizini bulan elini ipeksi bacağında yukarı doğru kaydırmaya başladı. Dokunduğu her yerin tadına bakmak, onun tepkisini hissetmek istiyordu. Samantha onun altdudağını ağzına aldığında Blake, onun ağzını vücudunun daha zevk verici kısımlarında dolaştırmasını hayal etti.

Samantha gömleğinin bütün düğmelerini çözene dek

uğraştıktan sonra ellerini vücuduna yaydı, göğüs uçlarını çekiştirdikten sonra tadına bakmak için kafasını eğdi. Samantha onun vücuduyla oynadıkça Blake'in başı dönüyordu. Samantha bacaklarını onun beline sarıp aralarındaki sıcaklığı ereksiyonuna dayadı. Blake tek ve derin bir nefesle onun kokusunu içine çekti.

Elbisesinin fermuarını indirirken gözlerini açtı ve Samantha'nın oturmakta olduğu sert masa zeminini fark etti. İlk seferlerinin bulaşıklar arasında olmasına izin veremezdi.

Samantha tenini öpüp yalarken Blake onu kolayca masadan kaldırdı.

Samantha kıkırdayıp bacaklarını ona daha sıkı sardı ve omuzlarındaki ellerini sıktı. En yakındaki koltuğa kadar yürümek Blake'in mümkün olabileceğini düşündüğünden daha erotikti. Attığı her adımla Samantha'nın vücudunun kendisininki üzerinde kaydığını hissetmek içine bir zevk dalgası yayıyordu.

Kahretsin ki ev çok büyüktü. Onu yumuşak bir koltuğa yatırıp bedenini kendi bedeniyle kaplaması çok uzun sürmüştü. Blake'in gömleği bir yana, Samantha'nın elbisesi diğer yana uçtu. Blake onun siyah, dantelli sutyeninden taşan dolgun göğüslerine baktı. "Çok güzel." Kumaşın üstünden göğsüyle oynayarak göğüs ucunun dokunuşuyla sertleşmesini sağladı. Bir anlık tereddütten sonra onun narin tenini ortaya çıkarıp tadına bakmak için eğildi.

Samantha vücudunu ona doğru gerip göğsünü ağzında daha derinlere itti. "Lütfen Blake." Kalçaları da yukarı, ona doğru kalktı.

Blake onun vücudunu öğrenmek, her hassas noktayı bulmak ve tapmak istiyordu. Ama Samantha pantolonunu çekiştirip fermuarını buldu ve elini içine soktu. Parmaklarını zonklayan aletine sardığında Blake'in nefesi kesildi. Blake onun göğüslerini, üstüne hâlâ külotu olduğunu unuttu. Onun derinliklerine girmekten başka bir şey düşünemez olmuştu.

Samantha'nın yumuşak eli onu sıkıca tutarken Blake onun boynunu öptü. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Samantha derin, seksi sesiyle.

"Bana sahip olacaksın," diye söz veren Blake, kendisini ondan uzaklaştırıp pantolonunu, ayakkabılarını ve *boxer* çamaşırını çıkardı. O soyunurken Samantha da ince kalçalarını kıvırarak dantel külotunu çıkarmıştı.

Blake cüzdanından bir prezervatif çıkartıp hızla taktı. Tekrar ona döndüğünde, bir dizini kıvırmış, bacağını koltuğun sırtına dayamış olan Samantha onu tekrar kollarının arasına almak için uzandı.

Blake onun rahat bacakları arasına yerleşip tekrar dudaklarına uzandığında Samantha onun dilini ağzına çekip nefes almasına izin vermedi. Blake onun tutkulu olacağını biliyordu, tanıştıklarından beri onu yatağına almanın hayalini kurmuştu ama bu, isteyebileceğinden de fazlasıydı.

Aletinin ucu ona aç bir şekilde ıslak bacak arasına yaklaştı. Samantha bacaklarını onun beline sarıp ikisine de rahat bir pozisyon sağladıktan sonra Blake onun içine girdi.

Derinlerine girerken Samantha'nın çıkardığı miyavlama gibi ses Blake'in egosunu şişirdi.

"Çok iyi," dedi Samantha dudaklarını ondan ayırınca. Ciğerlerinden sıcak, hızlı soluklar yükselirken kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

İyiden de iyi. Onun kollarında olmak mükemmeldi. Blake'in, onu zevkle kıvrandırma arzusu kendi tatminiyle ilgili bütün düşüncelerini bir kenara bırakmasına neden oluyordu.

"Çok sıkısın," dedi Samantha'ya.

Sonra onun gözlerine baktı. Samantha'nın dudakları tutkuyla aralandı. Boynundaki nabız atışları belli oluyordu. "Küçük olmanın faydaları."

Ama bundan daha fazlasıydı bu. Daha sonra, ikisi de tatmin olduklarında Blake ona geçmişini, hayatına giren erkekleri soracaktı. Ama şu anda tek istediği ona dokunmak, onu memnun etmekti.

Samantha'nın parmakları omuzlarına gömülüp oradan kalçasına indiğinde Blake'in nefesi hızlandı. Onun ihtiyacı olan ritmi bulduğunu biliyordu.

"Evet," diye inledi Samantha. "Tam orası."

Blake kalçalarını itip kendi boşalma anını zorla erteleyerek Samantha'nın uçurumdan düşmesini bekledi. Samantha tatmin olurken onun adını haykırdı ve vücudu sımsıkı bir koza halinde zonklarken ona iyice yaslandı. Blake kendi üzerindeki kontrolünü bırakıp onun peşinden cennete gitti.

Blake'in vücudunun ağırlığı onunkinin üstündeydi ve solukları onunkiler kadar hırıltılıydı. Samantha bacağını

gerip onun sırtında aşağı kaydırdı. Gülümsemeyi kesemiyordu. Zevk sarsıntıları hafiflerken bile onu kendisinden uzaklaştırmadı.

Buna nasıl hayır diyebilirdi ki? Düşününce... bu muhteşem vücuda ve cinsel yeteneklere bir yıl boyunca istediği an sahip olacaktı. İlişkilerinin sonu şöyle bir duraksamasına neden oluyordu, ama Samantha birbirlerine elveda dedikleri görüntüleri kafasından atıp hâlâ içinde olan adamın kokusuna ve tattırdığı hisse odaklandı.

"Bu..."

"İnanılmazdı," diye bitirdi Blake.

Onun için de öyle miydi? Blake'in, Samantha'nın sahip olduğundan çok daha fazla sevgilisi olmuştu. Kahretsin, Samantha kendisininkileri tek eliyle sayabilirdi ve üç parmağı arta kalırdı. Ama Blake'in skor cetvelleri vardı. Samantha bunu ona sormak istedi ama kendine güvensizliği onu durdurdu.

"O bakış ne?" diye sordu yüzüne bakan Blake.

"Ne bakışı?"

"Belirsizlik bakışı. Bana çok kısa olduğunu ya da bunun gibi saçmalıkları söylerken yüzünde beliren bakış."

Onlarınki dürüstlüğe dayalı bir ilişkiydi ama Samantha alaka bekleyen, duygusal bir aptal gibi görünmeden ona ne kadarını sorabilirdi? "Öyle miydi? Senin için inanılmaz mıydı?"

"Samantha," dedi Blake tek nefeste. Sonra bir elini onun yüzüne kaldırıp parmağının tersiyle çenesini okşadı. Kalçası hâlâ onunkinin üstündeydi. "Vücudunun benimkine nasıl mükemmel uyduğunu fark ediyor musun?"

Göğüsleri onun göğsüne yapışmış, bacakları beline sarılmış haldeydi. Dudakları öyle yakındı ki onun tadını hâlâ alabiliyordu. "Evet."

"Sen mükemmelsin. Hayal ettiğimden çok daha tutkulusun. Ve şu anda tatmin olmanın da ötesine geçmiş olsam bile seninle bu geceki işimin bittiğini sanmıyorum. Bu..." – konuşurken ona yumuşacık bir öpücük verdi– "...harika bir şeyin başlangıcı."

Eh, Blake bir kadını orgazmdan sonra nasıl gülümsetece-ğini biliyordu.

Blake ayağa kalkmak için Samantha'nın kollarından ayrıldı. Sonra onu kucağına aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Samantha dehşetle yere baktı. "Blake, giysilerimiz."

Blake kıkırdadı. Ve dediğini duymazdan gelerek onu yukarı, odasına çıkardı ve az önceki tehdidini yerine getirmeye başladı.

Samantha aşağı indiğinde sabahın geç saatleriydi. Giysileri yerden kaldırılmış, bulaşıklar toplanmıştı. Çalışanlara bıraktıkları mesajla ikisinin sevişme görüntülerini gözlerinde canlandırmalarına neden olmuşlardı. Yüzü utançla yandı. Mary ya da Louisa'nın yanından ne zaman geçse kafasını eğmeye başlamıştı. Çalışan kadınlar çok naziktiler. Aslında Samantha, rol yapmalarını değil de Blake ve âşıklarının arkasını temizliyorlarmış gibi ona başparmaklarını kaldırmalarını tercih ederdi.

Samantha, eşyalarını toplarlarken Blake'e eski sevgili-

lerinin konusunu açtı. "Eee, Blake," diye başladı masumca, "söyle bakalım, çekmecelerinde eski âşıklarından kalan bir şeyler bulacak mıyım?"

Blake durup ona bakmak için doğruldu ama Samantha eşya toplama işine ara vermemişti. Sonuçta giysilerini toplaması gereken oydu. Blake'in iki kıtada da eşyaları vardı.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bilirsin işte, Vanessa ya da Jacqueline'in burada bir çekmeceleri var mıydı?"

Blake'in bakışları sırtında delikler açıyordu ama Samantha onun gözlerine bakmayı reddediyordu. Bunu umursamamalıydı, ama âşıklarını evinde sık sık eğlendirip eğlendirmediğini bilmek istiyordu.

"Kimseyi çekmeceye değer bulmadım," dedi Blake.

Eh, bu da bir şeydi. "Geride bir külot bile kalmadı mı?"

Samantha ona bakmadan toplanmaya devam etti. *Çok zavallıyım.*

"Samantha?" Blake gelip onun arkasında durdu ve iki elini de uzatıp onu omuzlarından tutarak kendisine döndürdü. Gri gözlerini onunkilere dikti. "Bu ev sadece dört yıldır benim. Yatağımda uyuyan tek kadın sensin."

Samantha'nın göğsünde gizli bir gülümseme belirdi ama bunun dudaklarına ulaşmasına izin vermedi. Bu sözlerin kendisini ne kadar memnun ettiğini Blake'in görmesini istemiyordu.

Kafasını salladı.

Blake onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Başka bir kadının eşyalarıyla dolu bir çekmece olsaydı seni rahatsız eder miydi?"

Etmemeliydi. Üç hafta önce ikisi birbirlerine yabancıydılar. "Şey, sanırım etmezdi..." *Kahretsin, ederdi.*

"Samantha?" Blake, ismini bilmiş bir edayla yavaşça söylemişti.

"Tamam, evet," diye itiraf etti. "Çünkü..." Geçerli bir bahane aradı ve hemen buldu. "Senin evindeki bir başka kadın değilsem... çalışanların hakkımda ya da hakkımızda daha iyi şeyler düşüneceklerdir."

Zavallı. Bir başka kadından fazlası olmaya çalışmamalıydı. Aksine, kalbinin, duygularının çevresine bariyerler kurmaya, gözlerinin içine bakan bu adama karşı duygusal bir bağ hissetmemeye çalışmalıydı.

"Bir başka kadın değilsin sen, Samantha. Eğer buradaki ya da Avrupa'daki çalışanların sana bundan farklı davrandığını hissedersen bana söylemelisin."

Samantha kafasını iki yana salladı. "Hepsi harikaydı."

Blake gözlerini bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi kıstı. Sonra küçük çantasını toplamaya döndü.

Samantha kendi bavuluna döndüğünde dudaklarında minik bir tebessüm oluşmasına izin verdi. Aralarında olanları romantikleştirmesi yanlıştı. Sadece karşılıklı tatminkâr bir ilişkileri vardı ve formaliteden evliydiler. Çok da büyük mesele değildi yani.

"Eee, Samantha?" Blake onun düşüncelerini böldü.

"Evet?"

"Senin hayatına çekmece vermeye değer bir erkek girdi mi?"

Samantha'mn eli havada asılı kaldı. Özel hayattan mahrumiyetini açıklamak için, "Hayır," diye kısa bir cevap verdi.

Eşyalarını toplamaya devam ettiler.

"Kapıyı çalabilecek, yakın tarihli bir eski erkek arkadaş var mı?"

Samantha omzunun üstünden ona bir bakış attı. Elindeki bir şeyle oynayan Blake'in sırtı ona dönüktü. Tamam, kocası geçmişini merak ediyordu. Sonuçta kendisi onun gibi magazin dergilerinde sürekli boy gösteren biri değildi.

"Erkek arkadaş kuyusu bir süredir kuru," dedi.

"Ne kadar?" diye sordu Blake, Samantha'nın son sözcüğü ağzından çıkar çıkmaz.

Samantha ona döndü ve Blake'in de bakışlarını hissedip kendisine dönmesini bekledi.

"Babam hapse girdiğinden beri kendime kimseyle yakınlaşma izni vermedim."

"Baban mahkûm edildiğinde yirmi bir yaşındaydın."

"Doğru."

"O zamandan beri kimse..."

"Olmadı."

Blake bunu bir dakikalığına düşündü, sonra bakışları tavana kaydı.

"Senin dışında iki ilişkim oldu," dedi Samantha, bu konuşmanın nereye gideceğini bilerek. Blake'in ne gibi sorular soracağını çok iyi biliyor olması tuhaftı. "Biri lisedeydi,

çünkü herkes mezuniyet balosuna birileriyle gidiyordu. Diğeri de üniversitede." Üniversitedeki sevgilisi zihnini mahvetmiş, erkeklere olan güvenini sarsmıştı.

Yüzünden geçen bir şey olmuş olmalıydı ki Blake soru sormadan ona doğru geldi.

"Bunun erkeklere özgü bir şey olduğunu söyleyebiliriz, ama müstesna bir listede olduğumu bilmek hoşuma gitti."

Üniversite yıllarını, çalkantı ve acılarla geçen o zamanları zihninden uzaklaştırmak çok zordu. Samantha dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirip yine zorla bir şeyler söyledi. "Eh, bir kız kocasıyla yatamıyorsa kimle yatacak ki?"

Blake'in gözleri kısıldı. "Doğru."

Blake onun yanından ayrılmak için dönerken aralarında bir şekilde bir duvar oluşmuş gibiydi. "Blake?"

"Efendim?"

"Buraya gelen tek kadın olduğumu bilmek hoşuma gitti."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. İkisi de birbirlerine bakıyor, ama bir şey söylemiyorlardı. Blake işine döndüğünde Samantha da kendisininkini bitirmeye döndü.

Sekizinci Bölüm

Özel jetin faydaları, yanında bir kadın olduğunda daha da güzelleşiyordu. Uçuşun ortasında sevişmek ve birkaç saat uyumak, inişe geçtiklerinde ikisinin de dinlenmiş ve gevşemiş olmasını sağlamış olmalıydı. Maalesef ki Blake, Samantha'nın rahatsızlığını hissediyor ve dikkatini dağıtabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Albany'deki ailesiyle ertesi gün buluşma niyetiyle o gece için havaalanı yakınlarındaki bir otelde yer ayırtmıştı. Ancak ailesinin farklı düşünceleri vardı.

Jet sabahın erken saatlerinde iniş yaptığında Samantha ve Blake için akşamın geç saatleri gibiydi. Blake, Samantha'nın ellerini ovuşturmasına bakarak sinirlerinin çok fazla gerildiğini anlayabiliyordu.

Jetten inerlerken kolunu onun omzuna sardı. Onun tavsiyesiyle Samantha üstüne rahat, yıpranmış bir kotla uzun kollu bir tişört geçirmişti. "Şoför için giyinmeye gerek yok," demişti ona. Ve önemli birileriyle buluşmadan önce uyuyacak, duş alacak ve

güzelce giyinecek vakitleri olacağına dair teminat vermişti.

Fakat gelmesini emrettiği araç uçağın yanma park ettiğinde ve arka kapı açıldığında annesinin topuklu ayakkabı giymiş ayağını görünce ikisi de afalladı.

"Havaalanında kimseyle buluşmayacağımızı söylemiştin," diye tısladı Samantha, incelmiş dudaklarının arasından.

"Buluşmayacağız."

Limuzinin arka koltuğundan inen kişinin annesi olduğu inkâr edilemezdi. Aracın şoförü, kuaförün üstünde muhtemelen saatlerce uğraştığı saçlarına yağmur damlaları değmesin diye şemsiyesini açıp başının üstüne tuttu.

Başından korkunç bir evlilik geçmiş olmasına rağmen Linda Harrison olduğundan on yaş küçük sanılabilecek bir kadındı. Koyu kahverengi saçları şık bir şapkanın altına zarifçe sıkıştırılmıştı. Blake, gri renkli uzun mantosunun altında dar bir etekle bluz olduğunu biliyordu. Annesi her zaman mükemmel şekilde giyinirdi. Güneş yoğun bulutların ardında saklanıyor olsa da annesi gözlerini ve açığa vurabilecekleri duyguları saklamak için büyük çerçeveli gözlükler takmıştı.

"O halde bu kim?"

Blake yutkundu. Karısı hakkında öğrendiği bir şey varsa o da kendine olan güvensizliğiydi. Tüm o "sana yumruğumu sallarım" tavırlarına rağmen aslında içten içe kabul edilme arzusu vardı.

Blake hiç kuşkusuz biliyordu ki ipek pantolon takımını çıkartıp rahat bir şeyler giymesi önerisi daha sonra başına dert olacaktı.

"Bu benim annem."

Sam'in adımları sarsaklaştı ama Blake elini onun belinden ayırmadan ilerlemeye devam etmesini sağladı.

"Ama..."

"Anne?" Blake, annesini iki yanağından öpmesine yetecek kadar süre için elini Samantha'nın sırtından çekti. "Seni beklemiyorduk." Ses tonu yumuşaktı ama hoşnutsuzluğunu belli ettiğini umuyordu.

"Seni ve gelinini hoş bir şekilde karşılamak istedim."

Blake, Samantha'nın tarafına dönüp onu öne itti. "Samantha, bu benim annem Linda. Anne, seni yeni eşim Samantha'yla tanıştırayım."

Annesi dudaklarının bir tebessümle kıvrılmasına izin verdi. "Memnun oldum," dedi elini Samantha'ya doğru uzatarak.

"Hakkınızda çok şey duydum."

"Öyle mi? Ben senin hakkında hiçbir şey duymadım."

Samantha yanında gerilince Blake hemen iki kadının arasına girdi. "Buraya bunu düzeltmeye geldik," dedi annesine. "Bizimle burada buluşmak zorunda değildin. Amerika uçuşunun ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun."

Linda onun omzunu okşadı. "Eminim uçuşta dinlenecek çok vaktiniz olmuştur."

"Uçuşa kadar oldukça yoğunduk, eminim hayal edebilirsin. Birkaç saatlik uykuyu iple çekiyoruz."

Annesi önce şemsiyeyi kafasının üstünde tutan şoföre, sonra da arabaya baktı. "O halde sizi hemen eve götürelim de uyuyun."

Blake kontrolü ele alma dürtüsünün devreye girdiğini hissetti. Şu anda en kötüsü de Samantha'nın hiçbir şey söylemiyor oluşuydu. Sadece ikisine bakıyor, ağzını hiç açmıyordu.

"Ben Plaza'da bir oda ayarlamıştım."

"Bu aptalca bir..."

"Anne!" Bu kadarı yeterdi.

"Linda? Sana Linda dememde bir sakınca yok, değil mi?" Samantha'nın sesi geri gelmişti.

"Tabii ki de yok canım."

"Güzel. Gördüğün üzere şu anda bir duş almaya ve uyumaya çok ihtiyacım var. Umarım Blake ile ben bu rahatsız edici *jet lag*'den kurtulabilmek için dinlenirken bizi Albany'de bekleme hususunda anlayış gösterebilirsin." Samantha'nın sesi ve sözleri Blake'in daha önce hiç duymadığı kadar resmiydi.

"Sanırım haklısın."

Samantha, Blake'in koluna girip ona yaslandı. "Beni burada karşılaman gerçekten çok hoş. Bunun benim için ne anlama geldiğiniz bilemezsin."

Bir kez daha dili tutulan Blake, karısını ve annesini arabanın arka kısmına yönlendirip kendisi de onlara katıldı.

Arabanın kapısı kapanır kapanmaz Samantha ona iyice sokuldu. "Manton çok hoşmuş," dedi sonra annesine.

"Te... Teşekkürler."

"Bana nereden aldığını söyleyebilirsin umarım. Maalesef benim hiç buna benzer bir şeyim yok ve gökyüzüne bakılırsa burada kaldığım sürece bunun gibi bir mantoya ihtiyacım olacak."

"Tabii ki. Alışverişe çıkmak için bayağı vaktimiz olacak."

Blake'in, annesinin zamansız ortaya çıkışı nedeniyle hissettiği endişe yok olmaya başlamıştı. "Eşim ve annem birlikte alışverişe gidecekler. Endişelenmeli miyim?" diye takıldı onlara.

"Duruma göre değişir," dedi Samantha.

"Nasıl?"

"Kız kardeşinin bize katılıp katılmamasına bağlı. Ellerinde limitsiz bir kredi kartı bulunan üç kadın oldukça tehlikelidir."

Bunun karşısında hepsi de güldüler. Blake, annesiyle eşinin arasındaki aşikâr farklılığa rağmen onların iyi anlaşıp anlaşamayacağı konusunda endişelenmiyordu. Samantha onun, annesinin para harcama alışkanlığı ve moda aşkı hakkında anlattıklarını unutmamış ve bunu kadının sevgisini kazanmak için kullanmıştı. Plaza'ya ulaştıklarında Blake, annesinin onun üstündeki ucuz kot pantolonu ve tasarımcı elinden çıkmamış ayakkabılarını fark bile etmediğinden emindi. Ama Samantha'nın fırsat bulur bulmaz bu giysileri yakacağından da emindi.

Neyse ki annesi onlara otelde katılmayıp kapıda veda etti. Sabahın çok erken saatleri olduğu için otelin lobisi boştu. Komi onları hemen süitlerine çıkardı. Blake genç adama bahşişini verdikten sonra kapıyı kapattı.

Yalnız kaldıklarında Samantha ayakkabılarını çıkartıp kendisini koltuğa attı. "Bize havaalanında pusuya düşürdüğü gerçeğini unuttuğumda annenden hoşlanabilirim aslında."

"Ona bizi Albany'de beklemesini söylemiştim."

"O bir anne. Merak ediyor."

"Yine de beklemeliydi." Ve ilk fırsatta annesiyle özel bir konuşma yapacaktı.

"Beş aylık hamile olmadığımı kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu."

Blake çantasını yatağın üstüne koyuyordu ki Samantha'nın dediklerini tam anlamıyla idrak etti. "Hamile mi?"

"Ah, lütfen, gözlerini nasıl karnımda dolaştırdığını görmedin mi?"

Hayır, aklına hiç böyle bir şey gelmemişti. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim. Keşif görevindeydi. İlk olarak bir vârisin yolda olup olmadığını, ikinci olarak da benim sınıf anlamında bir hayal kırıklığı olup olmadığımı görmek istiyordu."

Blake yatağın çerçevesine yaslandı. Kafası Samantha'nın haklı olabileceği düşüncesiyle uğulduyordu. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Kadınlar duygusal yaratıklardır. Her hissettikleri gözlerinde olur. Annen gözlüklerini çıkardığında her bakışını, her seğirmesini okuyabildim."

Blake omuz silkti. "Bir sonraki yönetim toplantıma seni de götürmeliyim. Sende tam bir casus gözü var."

"Üniversitedeyken psikolojide yan dal yapıyordum."

"Ceza hukuku sahasında kariyer yapabilirsin."

"Bu pek mümkün değil. Babamın günahları meselesi..."

Samantha koltuktan kalkarak konuşmayı sonlandırdı.

Birkaç eşyasını alıp banyoya yollanırken duruşunda acı vardı. Babası ona çok zarar vermişti. Maalesef ki Blake onun yaralarının ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Ama öğrenmeyi aklının bir köşesine yazmıştı.

Blake onu uyandırdığında Samantha kafasını yastığa daha yeni koymuştu sanki. Uzun, sıcak bir duş ve hafif bir yemekten –çünkü yemek yemek midesini bulandırıyordu– sonra yeni evli bir çift olarak Albany'ye doğru yola çıktılar. Blake'in ailesinin, her hareketini izlediğini düşünmek Samantha'nın içini ürpertilerle dolduruyordu. Annesinin ilk sorgusunu geçtiğini biliyordu. Ama kadının kendi mekânında önceki kadar yumuşak olup olmayacağını bilemezdi.

Samantha pas rengi bir etekle uzun bir ceket giyerek aileyle tanışmaya hazırlanmıştı. Blake kot pantolonuyla tişörtünün neden oteldeki çöp kutusuna atıldığını sormamıştı bile. Giysilerin orada olduğunu görüp gülmüştü sadece. Neyse ne! Zaten Samantha onları yanında hiç getirmemeliydi. Getirmemiş olsaydı Linda'yla karşılaştıklarında üstünde olmazlardı. Bundan sonra en iyi halinden başka bir şekilde yakalanmaya bir daha niyeti olmadığı için yanına aldığı tüm kıyafetlerin eski Albany Düşesi'nin giydikleriyle eşit düzeyde, belki onunkilerden biraz daha genç işi olması gerektiğine karar verdi. Blake'in koluna taktığı kadına yakışacak şeyler giymeliydi.

Öğleden sonra eve doğru yola çıkarlarken yağmur dinmişti. Londra geride kalırken önlerinde sıra sıra tepeler belir-

meye başladı. Blake, onun yaşlarındaki kız kardeşinden bahsederken Samantha onun yanında rahatlamaya çalışıyordu.

"Gwen her zaman bir yuva kurmamı istemiştir."

Samantha bu sözlerle midesinin altüst olduğunu hissetti. "Bu seni endişelendirmiyor mu...?" Sam ön koltuktaki şoföre bakarak sözünü yarıda kesti. Kısa sürecek evliliklerinde kız kardeşinin, sahip olacağı yeni kız kardeşe alışacağından endişelenip endişelenmediğini sormak istemişti Blake'e.

Blake hafifçe geri çekildi. Yüzünden bir belirsizlik ifadesi geçti. "Gwen'le iyi anlaşacaksınız. Çok nazik biridir. Biraz şımarık olabilir, ama asla kötü niyetli değildir."

Samantha, Gwen'de geçici yengesine karşı oluşabilecek sevgi bağını tartışmayı ikisinin yalnız oldukları bir zamana bıraktı. Tanışmak üzere olduğu bütün insanları kandırma düşüncesi omuzlarına büyük bir ağırlık yüklemeye başlıyordu. Kafasında, babasının ellerine kelepçe takılmadan hemen önceki hali dolaşıp duruyordu.

İşletme bölümünde okuduğu için Samantha ders dışında pek çok zaman profesörleriyle babasının başarısı hakkında muhabbetler yapmıştı. O zamanki erkek arkadaşı Dan bile Harris Elliot ve onun küçük imparatorluğu hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu.

Dan etkileyici, karizmatik ve bir tavşanın tüylü, yumuşak kafasını deliğinden uzatmasını bekleyen bir tilki kadar sinsi biriydi.

Sam ise kendisiyle oynandığından haberi olmayan tavşandı.

Babasının parmaklıklar ardına konulmasına sebep olan

adamla yattığını düşündüğünde ne kadar aptal olduğunu görüyordu. Dan'le randevulara çıkmış, birlikte ders çalışmış – ya da Samantha öyle sanmıştı– ve pek çok kez çarşaflarını buruşturmuşlardı. Bütün bu süre boyunca Dan konuşmalarını kaydetmiş, ona görünüşte masumca sorular sormuş ve babasının aleyhinde yürütülen soruşturmaya yardım etmişti.

Şimdi, yıllar sonra bile Samantha geçici kocasının yanında otururken bunu düşününce kendisini hasta gibi hissediyordu. Babasının aleyhinde kanıtları isteyerek vermiş değildi ama adamın günahları annesinin ölümüne, Jordan'ın hayatının mahvolmasına neden olmuştu.

Samantha, Dan'in kendisine kim olduğuyla ilgili gerçeği açıkladığı günü ve onu, eğer soruşturmalarına yardım etmezse annesini sıkıştırmakla tehdit eden federal ajanın yanında nasıl durduğunu hatırladı. Ajan ve Dan, babasının yaptığı işlerdeki boşlukları ona açıklamış ve evlerindeki böceklerden bahsetmişlerdi.

"Babanın işlediği suçlardan annenin de haberi olduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Bunun aksi kanıtını bulmanı istiyoruz yoksa ikisini de hapse atmak zorunda kalacağız."

Samantha annesinin hiçbir şeyden haberi olmadığını biliyordu ve o zamanlar, bir federal ajanın, annesinin masumiyetini kanıtlamak için neden kızını kullandığını sorgulayamayacak kadar şaşkındı. Sonunda Dan ve arkadaşları, babasını yakalamak için Sam'i kullanmışlardı. Annesi Martha'nın, Harris'in dolaplarından haberi olmadığını biliyorlardı.

Samantha yıllar içinde, babasının yapmış olduğu pek

çok şeyi sorgulamıştı. Adamın sessiz ortakları vardı –ya da o öyle söylüyordu– ama Samantha hiçbiriyle tanışmamıştı. Üniversitedeki ilk yılında, işletme profesörü babasının mesleğini sorana dek de ondan hiç şüphelenmemişti. Babasının para kazanmak için ne yaptığına dair kesin cevaplar verememişti, sadece kazandığını biliyordu.

Annesi ise zengin bir adamın karısıydı. Elit komşularıyla öğle yemeklerine çıkar, kendi bulaşıklarını asla yıkamaz ve babasının yasak bir ilişkisi olduğunda kafasını başka tarafa çevirirdi.

Üniversitedeki ilk yılında Samantha'nın gözleri dünyanın gerçekte nasıl işlediğine açılmıştı. Kızlar birliğindeki kardeşleri –babası tutuklandıktan sonra ortadan kaybolan kardeşleri– Sam'e parasını nasıl bütçeleyeceğini öğretmişlerdi. Kızlardan ikisinin anne babaları ayrıydı ve bahar tatillerinde nereye isterlerse gidebilmek için babacıklarının verdiği parayı geçim masraflarından ayırma yeteneklerini göstermişlerdi. Ona günlük ihtiyaçlarının küçük bir servete mal olmayacağı mega mağazaları da tanıtmışlardı. Samantha parasını nasıl bütçelediğini, bu sayede babasının faturalarının yarıya ineceğini kendisiyle gurur duyarak annesine anlatmıştı.

Martha, Sam'in üstündeki kot pantolona şöyle bir bakmış ve onu dinlemeyi reddetmişti. "Benim hiçbir kızım böyle giyinemez," demişti.

Samantha incinse de annesinin dar kafasının finansal gerçekleri öğrenmesine engel olmasına izin vermemiş, babasının her ay verdiği harçlığın yarıya yakın kısmını ayrı bir

banka hesabına yatırmıştı. Federaller Elliot'ın parasına el koyduğunda bu hesap Samantha'nın kıçını kurtarmıştı.

Şimdiyse geride bıraktığı hayat tarzına tekrar dönerken Linda'yı, Gwen'i ve Blake'in onunla tanıştıracağı diğer insanları kandırmasının, boşanmalarından sonra ona nasıl döneceğinden endişeleniyordu.

Blake elini onunkilerin üstüne koyduğunda Samantha ellerini ovuşturmakta olduğunu fark etti. Onun güzel gri gözlerine baktığındaysa anlayış gördü. *Muhtemelen ailesiyle tanışacağım için gergin olduğumu düşünüyor.*

Endişesinin çok daha derin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Samantha parmağına yüzüğü geçirdiğinden beri ilk kez kararını sorguluyordu.

Bu işi batıracak bir şeyler söyler veya yapar da Blake, kız kardeşi ve annesi parasız kalırsa? Linda bununla başa çıkabilir miydi?

Sam ürperdi.

Ya Linda da Sam'in annesinin seçtiği yoldan giderse?

Samantha kafasını iki yana sallayıp annesinin cenazesinin anılarını kafasından uzaklaştırdı.

"Her şey iyi olacak."

Samantha bundan emin olmadığını hissediyordu. Araba gözlerden uzak bir yoldan çıkıp dairesel bir araç yoluna girerken Albany Hall karşılarında belirdi.

"Aman Tanrım," diye tısladı Samantha. Blake'in çocukluk evi küçük bir kale boyutlarındaydı. Merkezi yapının her

iki yanında ayrı iki kanat bulunuyordu. Samantha üç kat saymıştı ama yeraltında devasa bir bodrum katı olabileceğini de düşünüyordu. Blake'in dediğine göre evde, hizmetlilerin odaları hariç elli beş oda vardı. Blake ayrıca bir balo salonu, bir sera, insanın okuyamayacağı kadar çok ciltte kitabın bulunduğu bir kütüphane ve yapılan dekorun rengine göre isimlendirilen oturma odalarının olduğundan bahsetmişti. "Mavi Oda, ana salonun hemen dışında. Kırmızı Oda da onun yanında."

Limuzinden inip Blake'in dünyasına adım atarken Samantha kendisini baloya gelen Sindirella gibi hissetti. Ama hikâyenin aksine onların süreleri bir yıldı. Samantha bu düşüncelerle rahatlamış hissetmeliydi ama balkabağını, ayaklarının dibinde koşuşturan fareleri, elinde kalan tek cam ayakkabıyı ve pişmanlıkları hayal etmeden de edemiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Blake onu içeri yönlendirmeden önce.

Gwen Harrison, Samantha'nın, ağabeyinin yanındaki varlığı hakkında herhangi bir şüphe duyuyor olsa da bunu saklamakta oldukça başarılıydı. Blake'in Samantha'yı devasa malikâneye soktuğu anda Gwen gelip koluna yapışmış ve orada kalmıştı. Genç, güzel, neşeli ve şüphesiz bayağı şımartılmış bir kızdı. Linda, Samantha'yı rahat bir gülümsemeyle karşılayıp kendi tarafından bir teyzeyle, Blake'in amcasıyla ve onu düşünen gözlerle süzen iki kuzeniyle tanıştırdı.

Çantalarını almak ve ona çay getirmek için hazır bekle-

yen hizmetliler arka planda kimsenin gözüne batmadan duruyorlardı.

"Benimle yaşıt başka bir kadın buralarda olacağı için ne kadar mutluyum bilemezsin," dedi Gwen, Samantha'ya. Blake'in İngiliz aksanı saklıyken Gwen'inki bas bas bağırıyordu.

"Hiçbir zaman arkadaşsız kalmadın ki," diye hatırlattı Linda kızına.

"Arkadaşlar var, evet, ama aile olunca iş farklı. Sence de öyle değil mi, Samantha? İçimi açabileceğim bir kız kardeşim olmadı hiç." Gwen ona güzel, bembeyaz bir tebessüm attığında Sam kısa bir an için vicdan azabı duydu. Kendi kız kardeşi vardı ama Jordan onunla, Gwen'in bahsettiği gibi bir ilişki yaşamak için yeterince sağlıklı değildi.

Sanki Sam'e, Blake aracılığıyla ikinci bir kız kardeş şansı verilmişti. Ama yine de ilişkilerinin bir yıllık süresi üzerinde bir gölge gibiydi. "Öyle sanırım," dedi Samantha.

"Kırmızı Oda'da çay hazırlattım, Blake. Oraya geçelim de bize yıldırım ilişkinizle nikâhınızı anlatın."

Blake, Samantha'nın yanına süzülüp koluna girmeyi başardı. Onun sıcaklığını yanında hissetmek Samantha'nın düşüncelerle dolu zihnini rahatlatıyordu. Blake ona doğru eğilip, "Nasılsın?" diye fısıldadı.

Samantha, Blake'in kuzeni Howard'ın onları gözleri kısılmış, dudakları büzülmüş bir halde onları izlediğini fark etti. Sonra Blake'in elini tutup eklem yerlerine bir öpücük kondurdu. Kocasının yüzündeki aydınlık, gelecekte olabileceğini hissettiği kötü şeyleri biraz olsun unutmasını sağla-

mıştı. "İyiyim," dediğinde Blake elini sıktı.

Linda onları, kubbeli tavanları, kırmızı, gri ve beyaz duvar kâğıtları yapıştırılmış duvarları olan Kırmızı Oda'ya götürdü. Renk seçimine rağmen ortaya çıkan sonuç insanın gözüne batacak türden değildi. Çiçek tabloları ve ipek kumaşlar odaya kadınsı bir hava katmıştı ve taştan şöminenin üstündeki rafta bir buket taze çiçek oturuyordu.

Erkekler çaylarını almadan önce kahve masasına dizilmiş tatlı keklere ve parmak sandviçlere uzandılar.

"Daha önce Avrupa'ya gelmiş miydi?" diye sordu Linda, minik fincanlara koyu çay doldururken.

"Lisedeyken."

"O halde çay vaktini biliyorsundur," dedi Gwen.

"Bu sadece gün ortasında bir şeyler yemek için bir bahane," dedi Blake.

Gwen ağabeyinin dediği doğru değilmiş gibi elini salladı. "Onu dinleme. İngiliz olmakla alakalı her şeye alerjisi var. Amerikalı biriyle evlendiği için hiçbirimiz şaşırmadık."

"Gwen!" diye bağırdı Linda.

"Ama doğru."

Samantha kıkırdadı.

"Avrupa'daki kadınların ilgimi çekmemesi benim suçum değil," diye kendini savundu Blake.

Howard yemeyi kesip, "Samantha'yla uzun zamandır mı tanışıyordunuz?" diye sordu.

Samantha ve Blake, ilişkileri konusundaki soruları Blake'in cevaplayacağı hakkında fikir birliğine varmışlardı. Bu

şekilde ikisi farklı şeyler söylemezlerdi.

"Öyle diyemem."

"Ne dersin o halde?" diye sordu Blake'in teyzesi Mary.

"Geçen ay tanıştık."

"Geçen ay mı?" Gwen şoka girmiş gibiydi. "Neredeyse hiç tanımadığın biriyle nasıl evlenebilirsin?"

Blake çayını bırakıp Samantha'nın elini tuttu. "Evet demiş olsaydı Samantha'yla tanıştığımız ilk gün evlenirdim. Hayatta, doğru olduğundan emin olduğun böyle birkaç şey vardır."

Blake'in amcası Paul oturduğu yerde öne eğildi. "Doğru diyorsun. Bize söylemediğiniz bir şey mi var?"

Blake'in çenesi gerildi. "Neyi merak ediyorsun?"

Kadınlar sessizleştiler. Gözleri Samantha'daydı.

"O hamile mi?"

Blake gerildi. "Onun bir adı var. Samantha odada yokmuş gibi davranmak yerine ismini kullanmanızda ısrar ediyorum." Blake'in bu amansız sözleri Samantha'nın içini ürpertti. Bu, Blake'in pek sık görmediği yanıydı ve ilişkilerinin sonuna kadar da görmeyi ummuyordu.

Paul'ün yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi ama o bir şey diyemeden önce Samantha lafa girdi. "Hamile değilim."

Odadaki kadınlar bir şey söylememiş olsalar da bu cevabı karşısında aynı anda iç geçirmişlerdi.

"O halde vasiyetname yüzünden evlendiniz." Bunu, Howard'ın yanında oturan ve şimdiye kadar konuşmamış olan küçük kuzen Adam söylemişti.

Blake yumruklarını sıkarak ayağa fırladı.

Samantha telaşla çayını kenara koyup Blake'in eline sarıldı. "Sevgilim, amacımızı sorgulayacaklarını biliyorduk." Sonra sanki yalan söylemek için doğmuş gibi devam etti. "Tanıştığımız ilk gün aramızda oluşan elektriği, birlikte olma amacımızı ya da uzun bir beraberlik yaşamadan evlenmiş olmamızı nasıl anlayabilirler ki?"

Linda sonunda konuşarak odanın havasını biraz yumuşattı. "Dediklerin kulağa çok romantik geliyor, Samantha."

Sam, Blake'i koltuğuna geri çekti ve odadaki erkeklerin boğazlarına sarılmasını engellemek için ellerine yapıştı. "Eminim tüm detayları bilmek istemezsiniz ama oğlunuz çok romantik biri."

"Ben detayları bilmek istiyorum," dedi Gwen dudağını ısırarak.

Blake gözlerini kısarak kardeşine baktı.

Samantha'nın bakışları Howard'a kaydı. Adam önündeki sahneyi tek kelime etmeden izlemişti. Sessizliği, söylenenleri kabul etmediğini gösteriyordu. Howard'ın soğuk bakışları Blake'e döndüğünde Samantha, onun mirasa sahip olmak için ne kadar ileriye gidebileceğini merak etti.

Parker ve Parker şirketinin büyük Parker'ı, Blake'in babasının vasiyetnamesinin birkaç ayrıntısını konuşmak için ofisine gelmiş, karşısında oturuyordu. Blake, babasının, mülkünü miras olarak kazanmak istiyorsa evlenmesi gerektiğiyle ilgili beyanını hatırlıyordu, ama birkaç detayı kaçırmıştı. Aslında o

zamanlar avukatı hiç dinlememişti. Babası öldüğünde daha otuz yaşındaydı. Otuz altı yaş çok uzaklarda görünmüştü.

Üstünde bir takım elbiseyle kravat, yüzünde hiçbir duygu belli etmeyen bir ifade olan Bay Parker evrak çantasını açıp beş santim kalınlığında bir tomar kâğıt çıkardı. "Çabuk davranıp bir eş bulmuşsunuz bakıyorum," dedi adam. En son toplantılarını iki ay önce yapmışlardı. Mark ona, evlenmesi için Edmund'un belirttiği son tarihi hatırlatmıştı, ama bunu yapmasının tek nedeni zorunlu olmasıydı. Eğer Blake son tarihi geçirirse *Parker ve Parker* mülkün yüzde yirmi beşini kazanacak, kız kardeşiyle annesine, şu anki hayat tarzlarını sürdürmelerine yeterli olmayacak küçük bir harçlık bağlanacak, geri kalan para da Howard'a ve birkaç hayır kurumuna gidecekti.

"Samantha'yla çok mutluyuz," dedi Blake adama, hiçbir şeyden pişman olmadığını göstererek.

"Öyle mi?"

"Eminim bunu hafta sonu kendi gözlerinle görürsün. Uzun zamandır günün sonunda eve dönmeyi böyle sabırsızlıkla beklememiştim." Ne komik, dudaklarından dökülen sözcükler hiç yalan gibi gelmiyordu. Gerçekten de aynı yatağı paylaşmaya başladıklarından beri her gece ve her sabah Samantha'yı görmeyi sabırsızlıkla bekler olmuştu.

Mark dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerinin arasındaki kırışıklık daha da belirginleşmişti. "Evliliğinizin formalite olmadığına şirketimizi ikna etmek sana ve *eşine* düşüyor."

"Edmund'un bu vasiyetnameye eklediği şartlardan ha-

berdarım. Bugün de şirketinizin önümüzdeki on iki ay boyunca benden neler beklediğini konuşmak için bir araya geldik zaten."

Mark parmaklarını çenesine sürttü. "Baban isteklerine kendi çıkarların doğrultusunda nasıl uyacağını görmeye kararlıydı."

Babası göt herifin tekiydi. Ama ölü adam hakkındaki düşüncelerini şimdi Mark'a söylemeye lüzum yoktu. "Bunu biliyoruz zaten."

"Ofisimizde yasal koşulları yazmak için oldukça fazla zaman harcamıştı."

Mark'ın duruşu, gözlerinin farklı bir şekilde parıldıyor olması Blake'in kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. "Bu koşulların üzerinden geçmiştik."

Mark'ın ağzı *o* şeklini aldı, sonra adam kafasını iki yana salladı. "Çoğunun. Çoğunun üzerinden geçtik."

Zemin Blake'in ayaklarının altından kaymaya başladı. Ama sinsi avukata rahatsızlığını göstermek yerine sandalyesinde arkasına yaslanıp onun ayrıntıları anlatmasını bekledi.

"Eminim Edmund'un vasiyeti açıklanırken bazı küçük ayrıntıları dinleyemeyecek kadar üzgündün. Mesela sen evlendikten sonra bir vasiyetname zeylinin okunması ve izlenmesi gerektiği gibi maddeler." Mark şimdi bir fareyi izleyen tilki gibi gülümsüyordu.

"Merakım uyandı şimdi," dedi Blake. "Babam başka ne istemiş olabilir ki?"

"Sen evlendikten sonra açılması gereken mühürlü ek bu-

rada." Tomardan birkaç kâğıdı çekip okumaya başladı. *"İyi gösteri Blake, oğlum. Görünüşe göre tam bir aptal yetiştirmemişim. Eminim şimdiye, kendine göre bu dünyaya gelmiş en kötü insanların listesini yapmışsındır. Seni temin ederim ki niyetim sadece ailenin senin için ne kadar önemli olması gerektiğini kanıtlamaktı. Sen yetişkin hayatının çoğunda benimle dalga geçtin ve bana sıkıntı vermek için elinden geleni yaptın. Daha iyi bir adam olsa, vârisini bir şeylere zorlamak yerine çocuklarına ve eşine rahat bir hayat bıraktığını düşünerek huzur içinde ölürdü. Ama ikimiz de benim o adam olmadığımı biliyoruz. Bu yüzden oğlum, sana, mirasını almadan önce yapman gereken son bir görev daha bırakıyorum. Eminim tam otuz beşinci doğum gününden önce evlenmişsindir. Bu da sana bir sonraki görevi tamamlamak için bir yıl veriyor."*

Blake'in damarlarındaki kan kaynamaya başladı. Babasının nereye varacağını çok iyi biliyor, ama kelimelerin Mark Parker'ın ağzından çıkmasına engel olamıyordu.

"Gerçekten bir yuva kurduysan ve sülalemi devam ettirmeye hazırsan o halde bunun kanıtı dünyaya bir vâris getirmek olacaktır."

Mark, Blake'in tepkisini ölçmek için duraksadı.

Blake çenesini sıkmamak için çabalarken ellerini kucağında birleştirdi. Samantha'nın görüntüsü gözlerinin önünde belirmişti.

Şimdi ne yapacaktı?

"Böyle şeyler zaman alır ama bir yıl içinde baba ola-

bilmek için bayağı şansın olacaktır."

Mark, çocuğun cinsiyetinin fark etmeyeceğini ve Blake' in otuz altıncı yaş gününden önce doğması gerektiğiyle ilgili detaylardan bahsederken Blake dinlemeyi bıraktı. Mark sonunda konuşmayı kesip boğazını temizledi. "Görünüşe göre baban her şeyi düşünmüş."

"Ya karım ve ben bir aile olmak için beklemek istersek?"

Mark pofladı. "Baban planlarını ilerletmen için sana milyonlarca sebep veriyor. Tabii aile olmayı planlamıyorsan ve evli olmak istemenin nedeni..."

Blake elini kaldırıp avukatın sözünü kesti. "Biz daha yeni evlendik, Mark. Bu dikkatinden kaçtı herhalde."

"Senin yaptığın hiçbir şey dikkatimden kaçmaz. Çok büyük meblağlar kazanmak için evlenip, bankadaki parayı elde ettikten sonra evli kalmaya niyeti olmayan senden daha büyük adamlar gördüm ben." Mark kızmıştı. Kelimeleri gevrek aksanıyla söylüyordu.

"Bu vasiyetname zeyli mühürlüydü ama sen ne yazdığını başından beri biliyordun, değil mi?"

Mark sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Dudaklarının hafifçe kalkması Blake'e istediği cevabı vermişti.

Blake'in içinde Mark'ı ve bu duyarsız tavrını oturduğu yerde büzüştürmek için karakterine uygun olmayan bir arzu belirdi. "Baba olma düşüncesi hoşuma gidiyor aslında," dedi, çocukluk aksanının kelimelerini biraz etkilemesine izin vererek.

Mark'ın gülümsemesi yok oldu.

"Samantha da çok iyi bir anne olurdu." Blake buna gerçekten inanıyordu. Yüzündeki poker ifadesini hiç değiştirmedi.

"Bizi ikna etmek için kelimelerden fazlası gerekecek."

"Ondan hiç şüphem yok."

Mark kâğıtlarını toplayıp gitmek için kalktı. "Seni ararım."

Blake kalkıp elini uzattı. "Bu hafta sonu resepsiyonda görüşürüz."

"Tabii."

Avukat ayrılmak için dönerken Blake onu durdurdu. "Ah Mark, sekreterine, bana babamın vasiyetnamesinin bir kopyasını göndermesini söyler misin?"

Mark kafa sallayıp ofisten çıktı.

Blake topuklarının üstünde dönüp camdan yağmurla ıslanmış caddeleri izlemeye başladı.

Bir bebek.

Babama ve temsil ettiği her şeye lanet olsun, diye düşündü. Bir yanı her şeyi bırakmak, Samantha'ya blöflerinin anlaşıldığını söylemek istiyordu. Çünkü Samantha'nın, milyonların kazanılması için dünyaya bir bebek getirmek istemeyeceğini çok iyi biliyordu. Kendi ailesi ve şu anda oynadıkları oyun onu yeterince kötü etkiliyordu zaten. Bir de çocuğu kandıramazdı. Kahretsin, Gwen gelecekten bahsetmeye başladığında bile Blake, Samantha'nın midesinin nasıl altüst olduğunu tahmin edebilmişti.

Parker ve Parker'daki avukatların bu bir yıl boyunca onu ve Samantha'yı zorlamaya çalışacaklarını biliyordu. Mark'ın bugün ofisine gelme nedeni şunun gibi bir şey ol-

malıydı: "*Blake, eski dostum, şirketimizin mutlu bir evliliğiniz olduğuna ikna olması için sen ve karın iki haftadan fazla uzun süre ayrı kalamazsınız.*"

Hayır, hukuk firması meydana getirilmesi çok daha zor olan bir şey yapmıştı.

Ama ya Samantha gerçekten hamile kalırsa? Bu o kadar kötü bir şey mi olurdu? Midesinde başlayan sıcaklık göğsüne doğru yükselmeye başladı. Samantha'nın kıvrımlarının yuvarlaklaşması, dolgun göğüslerinin avuçlarını şimdikinden daha çok doldurması, ona bir oğlan çocuğu vermesi düşüncesi...

Blake hayal etmesi pek zor olmayan bu görüntüleri kafasından attı.

Belki de kendi avukat takımı, babasının vasiyetnamesinde yasadışı bir şeyler bulurdu. Blake yapılabilecekleri bulmak için elinden geleni yapacaktı.

Bu arada da bu son haberi kendisine saklayacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Samantha *jetlag* etkisinden kurtulmakta zorluk çekiyordu, halbuki Avrupa'ya geleli bir haftadan fazla olmuştu. Gerçi bir yalanı yaşamak çok zordu. Blake bile çok gergin görünüyordu.

Resepsiyon ertesi gündü ve her şey hazırdı. Şu anda Samantha'nın ihtiyacı olan, Blake'in talepkâr ailesinden uzakta kalmaktı. Oyalanacak bir şeyler bulmak için kütüphaneye kaçmıştı ki Blake onu buldu.

"İşte buradasın."

Üstünde günlük kumaş pantolon ve geniş omuzlarını ortaya çıkaran bir kazak olan Blake yenecek kadar yakışıklı görünüyordu.

"Ofise gittiğini sanıyordum."

Blake kafasını iki yanına salladı. "Bugün seni bırakamazdım."

Samantha'nın kafası karışmıştı. "Bugünün ne özelliği var?"

Blake elini göğsüne götürüp ölümcül bir yara almış gibi

yaptı. "Unuttuğuna inanamıyorum."

Samantha bir kahkaha attı. "Oyunculuk için düzenli işini bırakma sakın," diye takıldı.

"Bugünün ne olduğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

İngiliz ya da Amerikan bayramlarından biri değildi, Blake'in doğum günü geçmişti ve Samantha'nınkine daha birkaç ay vardı. "Hayır, hiçbir fikrim yok."

Blake onun ellerini tutup göğsüne götürdü. "Bir aydır evliyiz."

Yüce İsa, Blake haklıydı. Bunu düşünmüş olması ve büyük bir olaymış gibi söylemesi havalı dükün aslında ne kadar duygusal biri olduğunu gösteriyordu. "Vay canına. Bir ay, ha?" Çok daha uzun geliyordu.

"Nasıl kutlayacağımızı da biliyorum."

"Ay dönümümüzü mü kutlamak istiyorsun?" Samantha etrafta dinleyen birileri var mı diye görmek için Blake'in omzunun üstünden etrafa bakındı. Koridoru göremiyordu, bu nedenle bunu neden bu kadar büyüttüğüyle ilgili sorularını kendisine sakladı.

Blake ona göz kırpıp parmaklarını onunkilere geçirdi. "Hadi."

Onu odadan devasa koridora, oradan da ön kapıya çekti. "Nereye gidiyoruz?" Bu, görmekten hoşlandığı kaygısız Blake'ti.

"Başka yerlere."

"Çok mu gizemlisin ne?" diye sordu Samantha. "Nereye?"

"Görürsün."

Onu arabasına götürmektense ahırlara doğru yöneltti. "At sürebildiğini söylemiştin, değil mi?"

Atlarla ilgili konuşmayı Albany'ye geldikten sonra yapmışlardı. "Evet ama çok uzun zaman oldu."

"Gideceğimiz yer pek uzak değil."

Yüzünü pek göstermeyen güneş bugün ortaya çıkmıştı. Ilık hava ve etrafta uçuşan kuşlar Samantha'nın omuzlarındaki gerginliğin yok olmasını sağlıyordu. Ahırda iki at eyerli halde onları bekliyordu. Blake, hayvanları hazırladığı için ahırdaki genç adama teşekkür etti ve sonra kulağına, Samantha'nın duyamadığı bir şey fısıldadı.

Oğlan kızardı, Samantha'ya hızlı bir bakış attı, sonra kafasını çevirdi. "Evet, efendim," dedi Blake'e.

"Binmek için yardım lazım mı?" diye sordu Blake, Samantha'ya.

Samantha yanma yaklaşırken kestane rengi at şüpheci gözlerle ona baktı. Birkaç okşamadan sonra kısrak "*her neyse*" der gibi homurdandı.

"Biraz desteğe ihtiyacım olabilir."

Blake onun kaldıraç olarak kullanabilmesi için ellerini birleştirdi. Birkaç denemeden sonra Samantha atın üstüne binmiş, dizginleri eline almıştı.

Blake tecrübeli bir binici gibi tek bir hareketle atına atladı. Önden sürerek onları ahırdan dışarı, temiz havaya çıkarırken Blake'in sırtı dimdikti.

"Bu atın adı ne?" diye sordu Samantha, atları Albany Hall'un arka tarafındaki kocaman açıklığa doğru sürerlerken.

"Sanırım Maggie'ydi."

"Seninki?"

"Blaze."

Samantha kafasını geriye atarak güldü. "Maggie yavaş, Blaze hızlı geliyor kulağa."

Blake ona göz kırptı. "Kesinlikle."

"Sana at sürmeyi bildiğimi söylemiştim. Beni ahırdaki büyükanneye bindirmene gerek yoktu." Maggie kafasını geri atarak ikisinin de kıkırdamasına neden oldu.

"Bu hoşuna gitmedi sanıyorum," dedi Blake. "Bir süredir ata binmediğini söylemiştin. Seni üstünden atarsa bir yerlerinin kırılmasından sorumlu olmak istemedim."

Sam atın boynuna doğru uzanıp kulağının arkasını okşadı. "Beni üstünden atmayacaksın, değil mi?"

"Buna cesaret edemez."

Samantha biraz daha hızlı gitmesi için atı tekmelemeyi düşündü ama nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

"En son ne zaman ata binmiştin?" diye sordu Blake.

"Şeyden önce..." Samantha biraz duraksadı, ne demek istediğini Blake'in anlayacağını düşünürmüş gibiydi. Uzun zamandan beri hayatında olan şeyler ya ailesinin düşüşünden önce ya da sonra yaşanmıştı.

Samantha, Blake'in onu sabırla izlediğini fark etti. "Babam hapse girmeden önce. Annem ölmeden önce. Dan'den önce. Jordan intihara teşebbüs etmeden önce. Eskiden Jordan ve ben sürekli ata binerdik." Kardeşinin at üstünde olduğu zamanların hayali gülümsemesine sebep olmuştu.

"Dan kim?"

Onun adını mı söylemişti? "Dan, üniversitedeyken çıktığım yılandı."

"Bunun arkasında bir hikâye var."

Blake cevap almak için ona baskı yapmadı. Belki de bu yüzden Samantha ona açılmakta zorluk yaşamadı. "Dan, babam hakkında bilgi almak için benimle çıkmıştı. Federallerle çalışıyordu."

Blake'in yüzündeki ifade taşa döndü. "Babana ulaşmak için seninle yattı mı?"

Onun sesindeki öfke Samantha'nm yüzünü gülümsetti. Bir şeyleri onun tarafından görebilen birisine sahip olmak çok iyiydi. "Benimle yattı. Beni sevdiğini söyledi. Kadınlar, istediklerini elde etmek için yalan söyleyen tek kişiler değiller."

"Bu canını yakmış olmalı."

Samantha o günleri, kandırılmanın verdiği acıyı hatırladı. "Sanırım neden insanlara güvenmekte zorluk çektiğimi şimdi anlamışsındır."

"Bana güvendiğin için onur duymalıyım."

"Kesinlikle." Samantha gülüp ona göz kırptı. Ama bu güzel günde onun geçmişini konuşmak için dışarı çıkmamışlardı.

Blake atını onunkine yaklaştırıp eline uzandı ve üst kısmına küçük bir öpücük kondurdu.

Samantha'nın kalbi göğsünde bir takla attı ve ikiye ayrıldı. Ne kadar denerse denesin bu adama karşı olan hislerini bir zamanlar sevdiğini söylediği adama karşı olan hisleriyle karşılaştırmadan edemiyordu. Bu iki adam aynı gezegene ait olamazlardı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Blake omzunun üstünden baktığında dudaklarında bir sırıtış vardı. "Sürprizleri pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Seviyorum da sadece... Tamam, hayır, sevmiyorum. Nereye gidiyoruz?"

Blake bir kilometre kadar ilerideki bir grup ağacı işaret etti. "Derenin yanında öğle yemeği yiyerek güzel vakit geçireceğimizi düşündüğüm bir baraka var."

Samantha omuzlarının çökmesine izin verdi. Dudaklarında aptalca bir gülümseme oluşmuştu. "Çok hoş."

"Bu benim işte. Bay Kibar."

Blake dalga geçiyordu, ama Samantha bu ismin ona yakıştığını düşündü. "O ağaçların hemen arkasında, ha?"

"Evet." Blake atını yürütüyordu. Hayvanın yan taraflarına bastıran bacakları Samantha'nın bakışlarının bir kez daha ona çekilmesine neden oldu. Blake'in güçlü profili ve geniş omuzları Samantha'nın ağzını sulandırıyordu. Gözlerden ırak olan baraka tekrar aklına geldi.

"Oraya varmamız ne kadar sürecek?"

"En fazla yarım saat."

"Hmmm." Sonra, Samantha hiçbir şey söylemeden Maggie'yi tekmeledi ve at ileri atılırken sıkıca tutundu.

"Sam?" Blake arkasından sesleniyordu.

Samantha dizlerini ata yapışık tuttu ve Maggie koşmak için rahat bir tempo bulana dek ona tutundu.

Blake yanında bitene kadar sadece birkaç saniye geç-

mişti. Yanından geçerken yüzündeki gülümsemeyi gördüğünde çattığı kaşları yumuşadı ve durmaları için zorlamak yerine Blaze'i öne geçirdi. Maggie de onu takip etti.

Samantha'nın saçlarının arasından geçen serin hava tutamların tokadan kurtulmasına neden oluyordu. Manzara yanından hızla geçse de Samantha tomurcukları açmış lavantaları ve atın nallarının altındaki taze çimleri fark edebilmişti. Buna alışabilirdi işte. Ata binerek hayatın endişelerinden uzaklaşmak, dışarı kaçmak...

Açıklık alanı beş dakikada geçtiler ve ağaçların arasında ilerlerken atları yavaşlatmak zorunda kaldılar. Samantha da Maggie de bir nefes alma ihtiyacı hissediyorlardı. "Bu harikaydı."

Blake'in gri gözleri onunkileri buldu ve bir süre orada kaldı. O gün ikinci kez tamamen gevşemiş ve kaygısız görünüyordu. Bir an için bir şey diyecekmiş gibi oldu ama sonra gözlerini eğip, Blaze'i ormana sokmak için dizginleri eline aldı.

"Burası çok güzelmiş. Ve sessiz."

"Çocukken babamdan kaçmak için sürekli atla buraya gelirdim."

"O kadar kötü müydü?" Görünüşe göre kocasının babasıyla ilişkisi berbattı ama Blake ayrıntılara inmiyordu.

"Ben o değildim."

"Onun istediği de buydu, değil mi? Kendisinin bir minyatürü?"

Blake kafa salladı.

Samantha daha fazla soru sormak istiyordu ama yol daralınca Blake atını onunkinin önüne çekti. Kısa süre sonra da su sesi, at seslerini bastırdı.

Ağaçlar açılıp da dere görüş alanlarına girdiğinde Samantha, Blake'in neden burayı bir kaçış yeri olarak seçtiğini anladı. Kristal berraklığındaki su kayalardan aşağı çağlayarak iniyor, düşen yaprakların ve ağaçların arasından dolanıyordu. Derenin kıyılarında yosunlar ve çimler yetişmişti. Samantha, Blake'in küçük bir çocukken derenin kıyısında oturup suya taş atmasını hayal etti.

"Burası da mı senin arazine giriyor?"

"Öyle. Gayrimenkulün boyutları iki milyon metre kareyi aşıyor. Ama burası, en güzel yeri."

"Burası muhteşem bir yer, Blake."

Yol, ucunda bir kulübenin bulunduğu küçük bir çayıra açıldı. Ağaçların arasından çıktıklarında Blake atından indi. "Atları bağlamadan önce su içmelerine izin verelim."

Samantha sarsak ayaklarıyla yere bastı. Ama hissettiği enerji çok iyi ve canlandırıcıydı. Atlar dereden su içerken, "Bu kulübe ne sıklıkla kullanılıyor?" diye sordu Blake'e.

"Pek sık kullanılmıyor. Bir müddet buraya gelen tek kişi bendim. Sanırım ben taşındıktan sonra Gwen buraya kaçmaya başladı."

"Ona bir sormam gerekecek."

Blake atları bir direğe götürüp otlayabilmelerine yetecek kadar gevşek bir şekilde bağladı. "Gel sana içerisini göstereyim."

Samantha onun elini tutup parmaklarını saran parmaklarının sıcaklığının tadını çıkartarak kulübenin verandasına çıkan basamakları çıktı.

Kapı küçük bir dürtmeyle açılıverdi. "Kilitlemiyor musun kapıyı?"

"Gerek yok."

İçeri girdiği anda Samantha'nın nefesi kesildi.

Odanın ortasında iki kişi için hazırlanmış bir masa vardı. Kumaş peçeteler, güzel porselenler ve kristal kadehler onları bekliyordu. Masanın bir kenarında, içine soğuması için bir şişe şarap konmuş bir kova duruyordu. "Ah, Blake, bu çok hoş."

"Beğendin mi?"

Samantha ona dönüp elini beline sardı ve gözlerine bakarak gülümseyip dudaklarını onunkilere doğru uzattı. "Bayıldım."

Blake onun dudaklarını kısa bir öpücük için kabul etti ama Samantha geri çekilmeye kalktığında onu kendisine çekip kafasını yana eğdi. Samantha'nın teşekkür öpücüğü yavaşça daha fazlasına dönüşmeye başlıyordu.

Blake'in ellerinin sırtında dolaştığını hissetmek Samantha'nın göğsünün derinliklerinden bir inleme yükselmesine neden oldu. Dokunduğu her yer yanıyordu. Ne zaman öpüşseler birbirlerine yeterince dokunamıyorlarmış gibi geliyordu. Blake elini onun göğsüne doğru kaydırırken dudağını hafifçe ısırdı. "Berbat biriyim ben," dedi öpücüklerin arasında.

Samantha kafasını geriye çekti. Neredeyse kaybolmuş gibiydi. "Niye öyle diyorsun ki?"

Blake onu içeri çekip kapıyı tekmeleyerek arkasından kapattı. "Daha yemek bile yemedik ama şimdiden tependeyim."

Samantha kahkaha atarak ayakkabılarını ayaklarından fırlattı ve Blake'in kazağını çıkarttı. "Sadece yemek yememiz gerektiğini mi söylüyorsun yani?"

Blake gömleğini çıkartıp odanın karşısına fırlatarak ona

yardım etti. "Önce yiyip sonra sevişmemiz lazımdı. Plan buydu."

Samantha dilini onun köprücükkemiğinden gergin göğüs ucuna doğru kaydırırken güldü. "Önce sevişip sonra yeriz," –tenini ısırarak diğer tarafa geçti– "sonra tekrar sevişiriz."

Blake onun giysilerini üstünden çıkartırken bir yandan da kulübedeki tek yatak odasına doğru geri geri itmeye devam ediyordu. Blake onu altına almadan önce Samantha pencerelerdeki dantel perdeleri ya da yatağı kaplayan desenli battaniyeyi neredeyse fark edememişti bile.

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi Samantha. Onun ağırlığını üstünde hissetmeye bayılıyordu.

"Sen de." Blake'in parmakları saniyeler içinde sutyenini çözüp bir kenara fırlattı. Dudaklarını bir göğsüne indirip dilini göğüs ucunda dolaştırmaya, tenini ısırmaya başladı. "Tadın bahar gibi," diye fısıldadı dikkatini diğer tarafa verirken. Dilini yeniden yavaş, dengeli hareketlerle dolaştırırken Samantha zevkle kıvrandı. Blake dudaklarını sıkı karnına doğru indirip pantolonunu aşağı kaydırdı ve öpücükleriyle kalçasına, oradan da bacağına doğru bir yol oluşturdu.

Şimdiye dek öpüşürken nefes almak için ara verirlerdi ama Samantha bu seferkinin daha farklı ve daha yavaş fakat bir o kadar tatmin edici olacağını hissediyordu. Blake'in başparmağı bacaklarında dolaştı, sonra Samantha'nın pantolonu yerle buluştu. Blake bir parmağını külotunun altına sokup hassas tenini okşadı.

"Sanırım," dedi sıcak nefesini tenine doğru üflerken,

"diğer odadaki yemeklerin dışında bir şeylerin tadına da bakacağım."

Samantha'nın içinden bir kırılganlık hissi geçti. Blake'le yatak odasında ne kadar rahat olsa da bir adamın, bacaklarının arasındaki hassas yeri öpmesi daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Blake gözlerini endişeyle kısarak. Çenesi nemli külotuna tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Ben... ben hiç yapmadım." Kahretsin, bakire değildi ama bu konuda öyleydi. "Daha önce hiç kimse..." Bakışlarını önüne kaydırdı, sonra tekrar onun gözlerine baktı.

Blake'in gözlerinde anlayış belirirken dudakları yumuşak bir gülümsemeyle gerildi. "Hiç mi?"

Samantha kafasını hızla iki yana salladı.

Blake gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan göbek deliğinin altına bir öpücük kondurdu. "Bu hoşuma gitti."

Onun bu üç basit sözcüğü sayesinde Samantha kırılganlığını unutup Blake'in uzman kollarında gevşedi. Blake bacaklarının arasındaki kumaş parçasını çekip dilini tenine değdirdi ve Samantha bacaklarını ayırana dek ağzını açarak sıcak öpücükler kondurdu. Samantha daha fazlası için hissettiği arzuyla neredeyse patlayacak hale gelene kadar Blake inleyerek onu öpüp yaladı. Dudakları vücudunun en hassas noktasına değdiği anda Samantha neredeyse yataktan fırlayacaktı. Blake onu sabit tutup dilini içinde döndürmeye başlayarak bedeninde minik spazmlar oluşmasını sağladı. Yaklaşan tatmin anının yoğunluğu daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Blake onu kıyıya kadar götürüyor, sonra geri çekiyor, Samantha'nın omuzlarını sıkı sıkı tutmasına neden oluyordu.

Blake onunla oynuyor, bunu yapmasını istemesini öğretiyordu. Samantha'nın yapabildiği tek şey yalvarmaktı. "Lütfen."

Blake'in dilini hafifçe oynatıp tenini nazikçe emmesiyle Samantha haykırarak boşaldı. Zevki sonuna kadar hissederken vücudu tir tir titriyordu.

Samantha gözlerini açmanın güvenli olduğunu hissettiğinde Blake'in kendisine gülümseyerek baktığını gördü. Blake dikkatini vermesi için beklerken geniş ellerini vücudunda dolaştırdı.

"Çok fenasın," diye mırıldandı kısık, genizden gelen bir sesle.

Blake dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Sen de çok seksisin. Şimdi tadına baktığıma göre artık daha fazlasını isteyeceğim."

Samantha elini onun kalçasına kaydırdığında giysilerini bir şekilde çıkartmayı başardığını görerek şaşırdı. Aldığı şeyin karşılığını vermeyen biri olmadığından, ona sırıtıp tadına bakmak için Blake'i sırtüstü itti. Ardından onun yaptıklarını tekrar ederek kalçasında ilk önce parmaklarını, sonra dilini dolaştırdı. Teninin tuzlu tadı tat tomurcuklarını harekete geçirdi ve ağzının sulanmasına neden oldu.

"Endişelenmeli miyim?" diye tısladı Blake, Samantha'nın yanağı ereksiyonunu sıyırıp geçerken.

"Ne?" diye sordu Samantha masum rolü yaparak.

"Filmlerde gördüm." Görmemişti ama Blake'in meraklanmasını istiyordu. Bu konuda çok az bilgisi vardı. Ayrıca arada bir kitaplarda okumuştu. Görünüşe göre pek çok yazarın bu konuda bir fikri vardı.

"Ama..."

Samantha onu sıcak ağzına aldı.

"Yüce Tanrım." Blake inleyip daha fazlası için kalçasını yukarı itti.

Samantha gülümseyip kafasını hareket ettirerek tadını aldı. Onun tatmine ulaşmasını kendisi için istediği kadar istiyordu. Onu doruğa ulaştırırken içi Blake'in tenindeki misk kokusu ve seksle doldu. Fakat daha devam etmek istese de Blake nazikçe onu geri itti. "Çok fazla."

"Hoşuna gitmedi mi?" diye takıldı Samantha, hoşuna gittiğini çok iyi bilerek. Blake'in yaptığı gibi kendisi de onu sonuna kadar götürmek istiyordu.

"Başka zaman," dedi Blake. Sonra cüzdanına uzanıp bir prezervatif çıkardı.

Samantha onun ince lateksi takmasına yardım etti, sonra üstüne tırmandı. Ağzını onunkine yapıştırıp birbirlerinin tadını alırlarken Blake onun içine girdi ve büyük bir arzuyla her santimini doldurup genişletti. Blake bedenini onunkine yaslamak için kalktı, sonra geri çekilip tekrar içine girdi. Samantha'nın bedeni yenilenmiş bir tutku ve ihtiyaçla onunkine karşılık verirken Blake'in parmakları onun saçlarına girdi.

Samantha ona doyamıyordu. Göğüsleri göğsündeki yumuşak tüylere sürtünürken Blake'in kalbi onun kaburgalarının

üstünde atıyordu. Samantha ne kadar kendisine birlikte geçirdikleri zamanın fiziksel doygunluk, karşılıklı tatmin için olduğunu söylese de kalbinin minik bir parçası onda eriyordu.

Samantha çözülüp parçalara ayrılana dek birlikte hareket edip keman telleri gibi gerildiler. Kocasına âşık olmak planlarının bir parçası değildi. Dürüst bir ilişkileri vardı ama endişelerini dile getirmek akıllıca gelmiyordu.

Nefes alış verişleri yavaşlarken ve vücutlarının ısısı odaya yayılırken Samantha kendisini zorlayarak onun kollarından ayrıldı. O anda karnı guruldayınca mükemmel kaçış yolunu da bulmuş oldu. "Açlıktan ölüyorum."

Albany Hall, yeni düşesi, Blake'in sonunda evlendiği kadını görmek isteyen insanlarla doluydu. İnsanlar fısıldaşacaklardı –Blake bunu biliyordu– ama hiçbiri ona ve karısına saygıdan başka bir şey göstermeye cesaret edemezdi.

Blake, Samantha'nın odanın öbür ucunda Gwen'le konuştuğunu gördü. Yanında bir çift dikiliyordu. Üstüne, zarif beline kadar dekoltesi olan fildişi rengi, ipek bir gece elbisesi giymişti. Blake daha önce onun boynuna zümrüt rengi bir kolye ve kulaklarına buna uygun küpeler takmıştı. On santimlik topuklu ayakkabıları, bacağının üst kısmına kadar açılan yırtmacından görünüyordu. Karısı büyüleyiciydi. Sonradan öğrenilemeyecek bir zarafete ve sadece dış görünüşle kalmayan bir güzelliğe sahipti. Blake ona karım demekten gerçekten gurur duyuyordu.

Resepsiyon için ülkeye geri gelmiş olan Carter yanına

geldi. "Karının dönüşümüne inanamıyorum," diye fısıldadı sadece Blake'in duyabileceği bir sesle.

"Çok güzel." Ne komik, bu değişim Blake'i şaşırtmamıştı. Samantha gözünün önünde çiçek açıyor gibiydi. Gün geçtikçe gözleri daha da ışıldıyor, adımlarında daha çok özgüven okunuyordu.

"Ondan daha fazlası var." Carter'ın bakışları, odanın karşısındaki Parker avukatlarından birine kaydı. "Diğer şeyler nasıl gidiyor?"

Blake bir salon dolusu kulak misafiri varken detaylardan bahsedemezdi. "Mükemmel gidiyor. Birkaç gün içinde Amerika'ya geri döneceğiz. Gwen de bizimle gelmek istedi ama onu, aileyi eğlendirmeye başlamadan önce Samantha'yla biraz baş başa kalmamız gerektiğine ikna ettim."

Carter güldü. "İşe yaradı mı?"

"Tabii." Neden yaramasındı? Ailenin yarısı önceki gün kulübeden geldiklerini görmüştü. Kulübede sevişip, yemek yiyip, ardından güneşli bir çimenlik alanda tekrar seviştikten sonra eve döndüklerinde giysileri ve saçları karmakarışık haldeydi. Ne yaptıklarını anlamamak mümkün değildi.

"Dikkatli ol, Blake."

Blake içki bardağını kaldırıp üstünden arkadaşına baktı. "Ne hakkında?"

"Sende bir şeyler farklı gibi geliyor. Dikkatli ol."

Blake omuzlarını dikleştirdi. "Ben her zaman dikkatliyimdir."

Samantha dudaklarında bir gülümsemeyle onlara doğru geldi.

Blake bardağını bırakıp kolunu onun beline sardı. "Carter'ı hatırlıyor musun?"

"İnsan Carter'ı nasıl unutabilir?" Samantha öne eğilince Carter onu yanağından öptü. En iyi arkadaşı onun için minicik bir tehdit bile oluşturmasa da Blake, Samantha'nın gözlerinde Carter'a bakarken oluşan pırıltıyı beğenmemişti. "Hollywood seni daha aramadı mı?"

Carter güldü. Samantha daha önce, siyaset kariyerinden yorulursa Hollywood'a yaraşır yakışıklılığı sayesinde bir film setinde iş bulabileceği hakkında takılmıştı.

"Henüz aramadılar. Hâlâ bekliyorum gerçi."

Blake'in, Samantha'nın belindeki kolu gerildi.

"Annen dansı başlatmak için balo salonuna geçmemizi önerdi. Görünüşe göre biz birkaç kez dönmedikçe kimse dansa başlamayacak."

Samantha'nın bedeninin dans ederken kendisininkine yaslanacağı düşüncesi Blake'in ayaklarını harekete geçirdi. "İzninle."

Carter kafasını sallayınca onun yanından ayrıldılar.

Blake, Samantha'nın kulağına yaklaşıp, "Bu akşam ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" diye fısıldadı.

"Söylemiştin. Sen de oldukça hoşsun."

Blake onun iltifatı karşısında gülümsedi. Üstünde bir smokin vardı. Tabii ki de smokin giyecekti, düğünleri için giyinme şansları olmamıştı, bu yüzden bu onun yerine geçecekti.

Bir köşesinde yaylı çalgılar dörtlüsünün çalmakta olduğu balo salonuna döndüler. Müzisyenler onları fark edince

çalmakta oldukları şarkıyı sonlandırıp bir yenisine geçtiler.

Blake, müzik başlar başlamaz Samantha'yı odanın ortasına götürüp kollarının arasına aldı. Müziğin ritmine göre salınırken Samantha'nın elleri onun omuzlarını buldu. Yanaklarında güller açmıştı sanki. "İnsanlar izliyor."

Blake parmaklarını elbisesinin üstünden beline kaydırıp onu kendisine daha da çekti. "Gelin ve damadın ilk dansı hep böyle izlenir." Onun gerildiğini hissedince, "Ayağımın takıldığını görmek istiyorlar," diye dalga geçti.

"Bir süre beklemek zorunda kalacaklar sanırım. Ne yaptığını iyi biliyor gibisin."

Blake onun ellerinden birini boynundan alıp Samantha'yı döndürdü ve tekrar kendisine çekti. "Bir iki kez dans etmişliğim var."

"Ya da üç dört kez."

Samantha onun kollarında gevşeyip kontrolü ona bıraktı. Dans bittiğinde Blake onun gözlerine bakıyordu. Küçük bir tat almak için dudaklarını onunkilere doğru uzattı.

Flaşlar patlayıp insanlar alkış tutarken müzisyenler yeni bir şarkıya geçti. Bu sefer dans pisti dolmaya başlamıştı.

Samantha dudaklarını onun kulağına kaldırdı. "Bu öpücük kameralar için miydi?"

Blake'in dudakları kıvrıldı. "O öpücük senin içindi. Ama bu," –onu geriye doğru yatırıp ağzını ağzına yapıştırdı, sonra tekrar kendisine çekti– "kameralar içindi."

Samantha altdudağını ısırarak gülümsedi. "Tanrım, ben de İngilizlerin böyle sevgi gösterileri karşısında kaşlarını çat-

tıklarını sanırdım."

Blake kafasını geriye atarak bir kahkaha patlattı. "İkimiz de benim İngiliz olmayı ne kadar istediğimi biliyoruz."

Gülerek dönmeye devam ettiler. Sonra Blake birinin omzunu dürttüğünü hissetti. Arkasına döndüğünde sırıtan Carter'la karşılaştı. "Dansınızı bölebilir miyim?"

Blake neredeyse ona toz olmasını söyleyecekti. Ama bunun yerine kafasını karısına doğru eğip Carter'ın onunla dans etmesine izin verdi.

Bakışlarıyla onların dans etmesini takip ederken Carter'ın, Samantha'nın öyle gülmesine neden olacak ne söylemiş olabileceğini merak etti.

"Rahat ol ağabey," diye şakıdı yanına gelen, Gwen. "Sadece dans ediyorlar."

"Ne?" Blake gözlerini kırpıştırıp kardeşine baktı.

"Dans? Benimle dans edeceğini umuyordum." Blake kabul edene kadar onun elini çekti. "Ondan gerçekten hoşlandım."

Blake karısını görebilmek için Gwen'i döndürdü. "O da senden hoşlandı."

"Daha önce çıktığın kızların hepsinden daha hoş biri. Onunla neden evlendiğini anlayabiliyorum. Amerikan olduğundan, babamın bundan nefret edeceğinden bahsetmeye gerek bile yok."

Blake dikkatini zorla kız kardeşine ve söylediklerine verdi. "Onunla ölmüş babamıza inat olsun diye evlenmedim." Hayır, onunla, ölmüş babaları yüzünden evlenmişti.

"Ama yine de onun bunu onaylamayacağını bilmek güzel."

Bu kadar açık mıydı da kardeşi bile içindeki kötü düşünceleri görebilmişti? Tüm bu çabaları göstermesinin, tüm bu yalanları söylemesinin nedeni gerçekten de ölü bir adamı sinirden kudurtmak istemesi miydi? Geçmişin kinini ve yaşadığı acıları unutsa ne olurdu?

"Kaşlarını çatma, Blake. İnsanlar kavga ettiğimizi sanacak."

Blake kardeşine dönüp yüzüne zoraki bir gülümseme oturttu. "Ya sen Gwendolyn? Sen hiç babamıza karşı gelmeyi düşündün mü?"

"Hayır." Gwen kafasını iki yana salladı. "Annemin bana burada ihtiyacı vardı. Babamızla tek başına bırakıldığını hayal edebiliyor musun?"

Blake kardeşinin sözleri karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Edemiyorum ama annemizin, onun için hayatından vazgeçmeni isteyeceğini sanmıyorum."

Gwen onun kolunu okşadı. "Biliyorum. Benim seyahate çıkmam, o yanımda olmadan dünyayı görmem konusunda konuştuk annemle. Artık sen bir yuva kurduğunu göre annem dikkatini daha çok sana ve ailene verir diye düşünüyorum."

"Sadece Samantha ve ben varız."

"Lütfen, gözlerim var herhalde. Aile üyelerinizin artması uzun sürmeyecektir."

Şarkı sona eriyordu. Neyse ki dansları da... "Daha düğün pastasını bile kesmedik, Gwen. Doğum günü pastalarına hiç girmeyelim şimdi."

Ama kafası çoktan oralara gitmişti bile. Mark planlarının önüne bir engel koyduğundan beri oradaydı zaten.

Gwen'den ayrıldıktan sonra Blake, Samantha'yı bulmak için etrafa bakındı ama maalesef ki dans için teyzesi tarafından köşeye sıkıştırıldı. Samantha da sinsi kuzenlerinden birinin kollarındaydı.

Parti sabahın ilk saatlerine dek sürdü. Bölgede yaşayan konuklar evlerine dönerlerken, şehir dışından gelenler malikânedeki odalara dağıldı.

Odalarına döndüklerinde Samantha topuklu ayakkabılarını kapıda çıkarıp ayaklarını halıya gömdü. "Ah, bu çok hoş."

"Misafirlerin bazıları hiç gitmeyecek sandım."

"Gitmek mi? Adamların bazıları kart oynayıp sigara içmek için Mavi Oda'ya geçtiler. Konuşmalarına baksan on sekizinci yüzyıl İngiliz centilmenleri olduklarını sanırsın."

Blake kravatını çözüp ayakkabılarını çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Adamın biri, sanırım adı Gilbert'tı..."

"Gilabert," diye düzeltti Blake, adamın görüntüsü gözünün önünde anında belirirken. "Babası gibi bir mirasyedidir ve huyu değiştirilemez."

"Yetişkin bir adam için çok aptalca bir isim ama neyse. Gilabert, poker arkadaşlarından birinin karısı oyun için onlara katılıp katılamayacağını sorduğunda elini sallayarak kadını geri çevirdi. "*Ah, hayır. Bayanlara izin yok.*" Samantha sesini kalınlaştırıp konuşmasına İngiliz aksanı katmıştı.

"Bu tam da onun söyleyeceği bir şey."

"Eğer bunu bana söyleseydi sırf onu sinir etmek için sağ tarafına otururdum."

Blake bunu görmeyi çok isterdi. "Bunun on mislini hayal et, babamı görürsün."

Samantha dehşet dolu gözlerle ona bakakaldı. "Çok üzgünüm."

"Ben de."

Samantha kafasını iki yana sallayarak giyinme odası şeklindeki dolaba girerken Blake de gömleğini pantolonunun içinden çekti.

"Sen ve ben altüst olmuş durumdayız," dedi Samantha giyinme odasından.

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Babalarımız bize çok zarar verdi. Seninki mezarda bile hâlâ ipleri elinde tutuyor, benimki hayatıma giren her erkekten kuşkulanmama neden oluyor."

Blake gömleğini bir sandalyenin arkasına atıp pantolonunun fermuarını indirdi. "Benden kuşkulanmış gibi değildin."

"Ah, ilk başta kuşkulandım... en azından ilk birkaç gün. Ama sana zamanla ısındım."

Blake bu düşünceyle gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Başından beri bana karşı hep dürüsttün. Bunu takdir ediyorum."

Blake tereddüde düştü. Avukatın bildirdiği minik problemden ona şimdi bahsetmeliydi. Ama ağzı kupkuru olmuştu.

"Çalışma arkadaşlarının bazıları konu işe gelince ne kadar zalim olduğundan bahsettiklerinde çok şaşırdım. Sanırım senin o yanını hiç görmedim."

Blake'te bundan fazlası vardı. O kaybetmezdi. Amacına

ulaşana kadar gözlerini hedefinden ayırmazdı. "Birileri beni kötüledi mi?"

"Ah, lütfen, Blake. Sanki ben buna izin veririm de. Hayır, kötüleyen kimse yoktu. Sadece bilgi veriyorlardı. Ne tuhaf ki şu avukat bile... Adı neydi?"

Blake'in kalbi kaburgasına bir tekme geçirdi. "Mark Parker mı?"

"Evet, o."

Blake oturması gerektiğini hissetti. Neyse ki yatak hemen arkasındaydı.

"Baban ve senin istediğinizi elde etmek konusunda acımasız olduğunuzdan bahsetti. Bunun karşısında gülmeden edemedim. Malibu'daki restoranda bana herkesin bir fiyatı olduğundan bahsetmeni hatırlamıştım. Mark bir şeyler daha söylemek ister gibiydi, ama ben gülüp duruyordum. Sanırım sonunda bana sinir olup gitti."

Blake'in rahatlayarak verdiği nefes dudaklarından tıslama şeklinde çıktı. Mark çenesini kapalı tutmuştu. Çok şükür.

Vasiyetnamenin bu yeni maddesini Samantha'dan sonsuza dek saklayacak değildi ama vasiyetnamede bir boşluk bulmayı bekliyordu. Hem mirasını hem de Samantha'yı elinde tutabilmek için...

Eh, yani en azından bir yıllığına.

On iki aydan kısa bir süre.

Samantha odanın karşısında, kapı eşiğinde durduğu yerde boğazını temizledi.

Üstüne mayo şeklinde, beyaz renkli dantel bir çamaşır

geçirmişti. Külot kısmı neredeyse hiçbir yerini kapatmıyordu. Tüm gece topuz şeklinde duran saçları kızıl kahve güzel bir bulut halinde omuzlarına dökülmüştü.

Elinde boş bir prezervatif kutusu tutuyordu. "Lütfen bunlardan daha olduğunu söyle." Kutuyla havada bir daire çizdi.

"Ben de bu gece çok yorgun olacağını düşünmüştüm." Kendisinin de öyle olacağını sanmıştı ama Samantha ona doğru yaklaşırken vücudu canlanmıştı. Samantha'nın kalçaları onun kalp atışlarıyla aynı ritimde salınıyordu.

Blake'in üstünde *boxer* şorttan başka bir şey yoktu ve Samantha'nın bakışları aşağı kaymıştı. "Sen yorgun değilsin."

O elini göğsünde yukarı doğru kaydırırken Blake onun teninin kokusunu içine çekti. Üç yüz altmış beş gün yeterli gelmiyordu.

"Ayrıca," diye fısıldadı Samantha derin, seksi yatak odası sesiyle. "Gerçek düğün gecemizi olması gerektiği gibi kutlamadık. Bence kayıp zamanı telafi etmeliyiz." Kutuyla onun göğsüne hafifçe vurdu. "Ama bunlardan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Amerika'ya döndüğümüzde bir doktora giderim ama o zamana dek dikkatli olmalıyız."

"Bavulumda," dedi Blake. "Gidip alayım." Blake onun vermeye razı olmayacağı bir şeyi alma fikrinin cazibesine kapılmak istemiyordu, bu yüzden kalkıp yarısı boşalmış bir kutu prezervatif buldu.

Yatağa döndüğünde Samantha çoktan uzanmış, bir bacağını davetkâr bir şekilde kıvırmıştı. Blake karısıyla sevişirken avukatlar, yarınlar ve önlerindeki bir sene hakkındaki tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırdı.

Onuncu Bölüm

Amerika'ya döner dönmez Sam hemen Ay Işığı'na, kardeşini ziyaret etmeye gitti. Jordan'ın odasına girerken, Avrupa'da Gwen'le birlikte eğlenerek geçirdiği zamanlar ve Blake'le yeni hayatının verdiği heyecan yüzünden içi suçlulukla doluydu. Kız kardeşinin çilek sarısı saçları kumaş kaplı bir saç lastiğiyle toplanmıştı ve pembe pamuklu tişörtünde öğle yemeğinden bir leke kalmıştı.

"Selam canım," dedi Samantha, Jordan'ın camdan dışarısını izleyerek oturduğu yerin karşısındaki bir sandalyeye giderken.

"S... seni özledim." Jordan kelimeleri ağzında geveliyordu.

"Ben de seni özledim." Önceden belirlenmiş ziyaretlerin sadece birini kaçırmıştı ama Samantha, Jordan'ın ziyaretleri dört gözle beklediğini biliyordu. Küçük kardeşinin sabahları yataktan çıkmak istemesine neden olacak pek fazla şeyi yoktu sonuçta. "Yemek mi yiyordun?"

Jordan'ın ağzından, "Evet," kelimesi çıktı ama kafası

hayır der gibi iki yana sallanmıştı. Samantha'nın öğrendiği şeylerden biri, Jordan'ın sözlerinden çok vücut diline inanmaktı. Kelimeleri kolay söyleyemiyordu ve söyledikleri genellikle düşündükleri olmuyordu. Onu anlamanın kilit noktası yüz ifadesini ve hareketlerini okumaktı.

"Bana bu Moğol bifteğini yememde yardım etmek ister misin? En sevdiğin yer olan Golden Wok'tan aldım."

Jordan gülümsedi. "Orayı severim."

"Biliyorum. Ben de." Samantha dışarıdan getirdiği yemeğin kutusunu açtığında etraf baharatlı et kokusuyla doldu. Kız kardeşinin önüne tekerlekli tepsiyle küçük bir tabak yemek yerleştirdikten sonra eline çatalını verdi. Jordan yemeğinin başkaları tarafından yedirilmesinden nefret ederdi. Yiyeceği ağzına götürmekte zorlansa da yemeğini kendisi yemezse mutlu olmazdı.

"Ben... Ben görmüştüm... şey... Ben gördüm..." Jordan kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu.

"Kimi gördün?" Samantha geç kalan öğle yemeğinden bir lokma alırken sabahtan beri bir şey yemediğini fark etti. Blake'le birlikte oraya önceki gece geç saatlerde varıp hemen yatmışlardı. Öğle yemeğinden önce ikisi de başka yerlere gitmişlerdi, Blake ofisine giderken Samantha kardeşini görmeye gelmişti. Bu sırada aklımdan hiç yemek geçmemişti. Yemeğin cezbedici tadı ağzına yayılırken midesi memnuniyetle guruldadı.

"Annemi."

Samantha'nın çatalı havada kaldı.

Jordan kafa salladı.

Samantha çatalını bıraktı. "Canım, annem uzun zamandır hayatta değil."

Jordan anılarını hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Gece. Gece görmüştüm."

"Rüyanda mı?"

"Evet." Jordan kafasını iki yana salladı. "Gece."

Şimdi Samantha'nın kafası karışmıştı işte. Jordan annelerine benzeyen birini mi görmüştü? Belki de bakımevine gelen yeni bir çalışandı gördüğü. Ya da annelerini rüyasında görmüştü ve beyninde sinyaller karışmıştı.

"Onu ben de düşünüyorum bazen."

"Onu özledim."

Samantha elini Jordan'ın dizine koydu. "Ben de özledim."

"New York'a gitmem gerek," dedi Blake, Samantha'ya neredeyse bir hafta sonra.

"Ben de ne zaman seyahatlere başlayacaksın diye merak ediyordum."

Blake'in her iki ülkedeki evlerinden çok jetinde vakit geçirdiğini biliyordu. Neredeyse bir aydır her gece yatağında olması sonsuza dek süreceğini düşünmediği bir lükstü zaten.

"Sen de benimle gelebilirsin."

Okyanusa bakan verandada kahve içiyorlardı. Avrupa'dan döndüklerinden beri yaptıkları ve çok sevdikleri bir alışkanlıktı bu. Samantha'nın bir yanı bu davete atlamak is-

tese de gerçekçi yanı kabul etmesini engelliyordu. Kafasının içindeki, Blake'in karısı olarak kaç günü kaldığını hatırlatan saat geriye doğru saymaya devam ediyor, sesi gün geçtikçe daha da artıyordu. Tik takları dikkate almamak için çabaladıkça ruhu daha da çok zarar görüyordu. Bazı zamanlarda, mesela şu an olduğu gibi, Blake ona gülümsediğinde ve onunla seyahat edebileceğini söylediğinde evliliklerinin kâğıt üzerindeki bir şeyden, ikisinin de kâr gözettiği bir anlaşmadan fazlası olduğunu hissediyordu. Hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olsalar da Blake'in onunla sevişmesi veya onu kollarının arasında tutması her geçen gün kalbine işliyordu.

"Gelmemeliyim," dedi içini çekerek.

"Neden?"

"Jordan'ı çok ihmal ettim. Biz yokken pek iyi yememiş ve uyku sorunları varmış."

Blake onun eline uzandı. "Hayatını yaşadığın için vicdan azabı çekmemelisin, Samantha."

"Biliyorum. Ama çok zor. Onun sahip olduğu tek kişi benim."

"Onu her zaman buraya getirebilirsin. Tamzamanlı bir yardımcı tutabiliriz."

Blake'in, Jordan'ın yerini değiştirme konusundaki ikinci teklifiydi. Eğer evlilikleri geçici olmasaydı teklifini milisaniyesinde kabul ederdi. "Bunu konuşmuştuk. Jordan'ı buraya getirmek ve sonra... tekrar ayırmak adil olmayacaktır. Bunu anlayamaz. Bunun neden olacağı stres hastalığa ve sağlık durumunun gerilemesine yol açar."

"Ama..."

"Lütfen yapma. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama onun uzun vadede iyiliğini düşünmeliyim."

Blake kahvesini yudumlayıp konuyu değiştirdi. "Sadece hafta sonunda New York'ta olacağım. Senatör Longhill küçük bir kampanya yemeği veriyor, benim de katılmam gerek."

"O ithalatta vergi kesintisi olmasını isteyen senatördü, değil mi?"

"İyi dinlemişsin."

Samantha asi saçlarını geriye atıp bir kaşını kaldırdı. "Tüm bu güzellik ve zekâ... şok edici, değil mi?"

"Bir kadınla yatak odası dışında da sohbet etmek güzel bir şey."

"Vay be."

"Sanırım bu adil değil."

"Umarım değildir. Yoksa kelimelerinle, babanın kişiliği olarak gözümde canlandırdığım şey arasında bir çizgi çekmek zorunda kalacağım."

Blake eliyle göğsüne vurdu. "Ah, bu acıttı!"

"Dürüstlük senin kod adın, sevgili düküm. Eminim tüm kadınlar o kadar da kötü değildir."

"*Tüm kadınlar*... sanki bir haremim varmış gibi söyledin."

"Seninkiler benden çok daha fazla."

Blake güldü. "Senin için de zor olmazdı sevgili düşesim."

"Yine de..."

"Hayatıma daha önce giren kadınlarla sohbet ettim tabii ama sana yaptığım gibi onlara içimi açmadım." Blake kendi

itirafını duymaktan şaşırmış gibi gözlerini kıstı.

Bu bir şeyi kanıtlıyordu, değil mi? Blake onun için hayatına daha önce geçici olarak giren kadınlardan daha fazlasını hissediyor olmalıydı.

"Yani senatörle gevezelik etmek zorunda kalacaksın. Nakliye işinde onu kendi tarafında tutacaksın."

"Kesinlikle."

"Ne zaman gideceksin?"

"Cuma sabahı."

Samantha soğumuş kahvesini kenara itip Blake'in elini sıktı. "Seni özleyeceğim."

Blake onun gözlerine baktı, sonra elini şefkatli bir öpücük için dudaklarına götürdü.

Ama Samantha'nın sözcüklerine karşılık vermedi.

Blake eskiden kokteyl partilere katılmayı iple çekerdi. Genelde bu partilerde bir gecelik ya da daha uzun ilişkiler için birilerini bulurdu. Ama bu sefer güzel kadınlarla dolup taşan salonda dolaşırken aklı karısındaydı. Samantha yanında olsaydı insanların arasına karışır, içki içer ve partideki farklı kişiliklerden bahsederlerdi.

Samantha'nın kız kardeşi konusunda hissettiği suçluluk duygusu çok belirgindi. Amerika'daki ilk günlerinde, Ay Işığı'ndan döndüğünde Samantha ağlayacak gibiydi. Jordan onun için her şey demekti ama Blake onun, Jordan'ın bakımı hakkındaki stresini hafifletmek için hiçbir şey yapamıyordu.

Tabii, Samantha'yla ikisinin evden ayrılma vakitleri geldiğinde Jordan bunu anlayamazdı, ama bir yıl buna değerdi. Birazcık çabayla ikisi Jordan'ı, Ay Işığı'nın arazisinden çıkarıp hayvanat bahçesine götürmeyi başarmışlardı. O gün kızların yüzü öyle gülmüştü ki, Blake kahraman olmak ve ikisinin daha sık bir araya gelmesini sağlamak istemişti.

Ay Işığı'na sürekli gidip gelmek Samantha'yı yoruyor gibiydi. Sabah egzersizi rutinini bile bozmuştu. Gerçi işe gitmeden önce onunla daha çok vakit geçirmesini sağladığı için Blake bundan memnundu.

"Ne düşünüyorsun?" Tanıdık, istenmeyen bir ses onu düşüncelerinden çekip çıkartınca Blake omuzlarını dikleştirip reddedilmiş kadınla yüzleşmeye hazırlandı. "Vanessa."

Samantha'dan çok daha uzun olan Vanessa topuklu ayakkabılarla neredeyse Blake'in gözlerine bakıyordu. Her zamanki gibi, sarı saçlarından, ayaklarını saran taşlı stilettolara kadar mükemmel hazırlanmıştı.

Tatlı gülümsemesi eskiden işe yarıyordu ama ya şimdi? Blake sadece Samantha'nın onu tanımlamak için kullandığı kelimeyi düşünebiliyordu. *Engerek.*

"Adımı hatırlaman ne güzel."

Blake bunu hak ettiğini düşünüyordu. Sonuçta ondan, Samantha'nın şirketinden bir gelin seçmeye karar vermeden önce ayrılma fırsatı olmamıştı.

"Saçmalama," dedi kısık sesle, yüzüne zorla bir gülümseme oturtarak.

"Acımasız olduğunu biliyordum. Ama korkak olduğunu

hiç düşünmemiştim. Bana planlarından bahsedebilirdin. Sana ben yardımcı olabilirdim. O fare gibi ürkek kadın yerine..."

Blake içkisini tuttuğu elini kaldırarak onun lafını kesti. "Biraz saygılı ol, Vanessa. Samantha benim karım."

"Ne kadar süreliğine Blake?" diye fısıldadı Vanessa ona yaklaşarak.

Blake gözlerini kıstı, ama gülümsemesini hiç bozmadı. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor."

Vanessa'nın dudakları incecik bir çizgi halini aldı. "Kıskanmak mı? Onu mu kıskanacağım?" Küçümseyici kahkahası kalabalıktan birkaç kişinin onlara bakmasına neden oldu. "Hırsızlar tarafından yetiştirilmiş bir kadına bağladın kendini. Soyadın konusunda ona güvenmek çöküşün olacak."

"İlgilendiğin için sağ ol." Blake sakin kaldıkça Vanessa sinirleniyordu. Birlikteyken bu kadının bu yanını nasıl göremezmişti?

"Onun gibi kadınlar ruhunu ele geçirene kadar rahat edemezler. Karın olmam için teklifi bana yapmış olmayı dileyeceksin." Engerek diyeceklerini bitirip geriledi.

Blake sesindeki sertliği sadece onun duyabilmesi için eğildi. "Keşke dediğim tek şey, Vanessa, senden önce Samantha'yla tanışmış olmak." Bu çok çirkindi ama Vanessa'nın, karısına karşı duyduğu kini kusmasını yeterince izlemişti.

Vanessa onun yüzüne bir bardak likör fırlatmak yerine beklenmedik bir şey yaptı. Yüzünde, dünyayı elinde tutuyor-

muşçasına hasta bir gülümseme belirmişti. "Ah, Tanrım. Kızı gerçekten umursuyorsun. Daha iyi. Acının tadını çıkar, Blake." Sonra dönüp gitti.

Blake, New York gezisini çarşamba gününe kadar uzatmıştı. Samantha kendisini iyi hissetseydi onun olmamasına daha çok üzülürdü. Bu yüzden zamanını, daha iyi bir doğum kontrol yöntemi bulmak için uzun zamandır gittiği doktoru ve arkadaşıyla görüşmek için kullanmaya karar vermişti.

İncecik bir hastane önlüğüyle muayene masasında otururken odadaki soğuktan korunmak için kollarını kavuşturdu. Evliliğin getirdiği stres ve kız kardeşi için hissettiği endişe yüzünden gece uyuyamamıştı, ayrıca hiç iştahı yoktu.

Kapının hafifçe tıklatılması, Doktor Luna'nın geldiğini haber verdi. Kırklı yaşlarının ortasındaki Dr. Luna, Samantha'nın gençlik yıllarından beri onun doktoruydu. Kullandığı bütün antibiyotikleri o yazmış, annesinin ölümünde ellerini o tutmuştu.

"İşte buradasın. Seni bir daha ne zaman burada göreceğimizi merak ediyorduk."

"Merhaba, Debbie." Formalitelere uzun zaman önce son vermişlerdi ve bu, doktorun muayenehanesine gelmesini daha da kolaylaştırıyordu.

Debbie tekerlekli taburesine oturmadan önce ona sarıldı. "Seni görmek çok güzel."

"Hayat biraz çılgınlaştı."

"Biliyorum. Hastalarımın yüzünü gazetelerde her gün görmüyorum. Evlendiğine inanamıyorum. Birileriyle çıktığını bile sanmıyordum."

"Blake ve ben ne istediğimizi anladıktan sonra beklemek istemedik." Bu tamamen yalan sayılmazdı, ama gerçek de değildi. Ama şimdiye kadar bu kelimeler herkeste işe yaramıştı. "Burada olmamın bir sebebi de daha önce konuştuğumuz doğum kontrol haplarını almak."

Debbie gülümsedi. "Tabii. Kullanmaya başladığında neden şimdiye dek beklemişim diyeceksin."

Bir süre hapların olumlu ve olumsuz yanlarından bahsettikten sonra Debbie, "Eee, canını sıkan başka ne var?" diye sordu.

"Emin değilim. Son zamanlarda her zamanki enerjim yok. İlk başta sadece tembelleştiğimi, balayının uzadığını düşünmüştüm. Ama neredeyse bütün gün iştahım olmuyor ve normalden daha yorgun oluyorum."

Debbie elindeki çizelgeye birkaç not aldı. "Ateşin çıktı mı hiç?"

"Hayır."

"Öksürük var mı?"

"Hayır."

"Bulantı, kusma, tuvalet alışkanlığında değişme?"

"Biraz bulantım oluyor. Ama sebebi yemeklerin arasını çok uzatmam sanırım."

"Hmmm." Debbie kalkıp boynundaki stetoskopunu aldı. Onun ciğerlerini dinledikten sonra da, "Uzan," dedi.

Debbie karnına baskı uygularken Samantha muayene masasında rahatlamaya çalıştı. "Acıyor mu?"

"Hayır."

"En son ne zaman adet gördün?"

Samantha tavana baktı. "Her an gelebilir."

"*En sonuncusu* ne zamandı?"

"Hatırlamıyorum. Her zaman düzensiz olmuştur." Midesinde kötü bir his oluşmaya başlamıştı.

Debbie kafasını yana eğdi. "Blake ve sen doğum kontrolü için ne kullanıyordunuz?"

"Hamile değilim."

"Hamile olduğunu söylemedim."

Samantha daha fazla yatmaya dayanamayarak kalktı. "Prezervatif. Ve hiç unutmadık. Blake'teki bütün kutuları bitirdik." Dudaklarından gergin bir kahkaha çıktı.

"İlişki prezervatifle olsa da yüzde iki doğum oranı vardır."

"Debbie, hamile değilim ben."

Doktor onun koluna hafifçe vurduktan sonra arkasına uzanıp bir bardak aldı. "Tuvaletin nerede olduğunu biliyorsun. Rahatsızlığına başka bir neden aramadan önce hamileliği olasılıklardan silelim."

Samantha masadan inerken elinin hafifçe titremesini dikkate almamaya çalıştı. "Tamam."

Sonraki on dakika Samantha'nın hayatının en uzun on dakikasıydı. Akıllı telefonunun takvimini açıp Blake'le tanıştıkları zamanı belirlemeye, Debbie'nin yanıldığını kanıtlamaya çalıştı.

Ama doktor, muayenehanesine döndüğünde Samantha'nın kalbi yere düşer gibi oldu.

"Tebrikler."

Samantha kafasını iki yana sallayarak ayağa fırladı. "Hayır."

"Serum testi de yapabiliriz ama bu şeyler de doğrudur. Hamilesin, hasta değil."

Her şey hareketsizleşti. Duvardaki kuruma ait saat tik taklamaya devam ederken oda Samantha'nın üstüne kapanır gibi oldu. Derin bir nefes almaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor, gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Ama dikkat etmiştik."

Debbie onun eline hafifçe vurup yerine oturmasını ima etti. "Bunun beklenmedik bir şey olduğunu görebiliyorum. Belki bir aile kurmak için ikiniz de beklemek istiyordunuz ama olan olmuş."

Samantha ne yapacaktı? Blake ona güvenmişti. Bu nasıl olabilirdi? Dikkat etmişlerdi.

"Otur." Debbie onun tekrar masaya oturmasına yardım etti. "Derin bir nefes al. Her şey yoluna girecek."

"Anlamıyorsun." Nasıl anlayabilirdi? Debbie karşısında yeni evli bir kadın görüyordu. Sam'in yerinde başka biri olsa bebek haberiyle havalara uçmuş olurdu.

"O zaman anlamama yardımcı ol. Neden korkuyorsun?"

Hamile olduğumu öğrenince Blake'in yüzündeki sevgi dolu gülümsemenin nefrete dönüşmesinden. Ona haberi verir vermez birbirlerine duydukları güven ve karşılıklı saygı yıkılacaktı.

"İstediğimiz bu değildi," diye fısıldadı düşüncelere dalmış bir halde.

"Hamile kalan ilk yeni evli sen değilsin. Eminim kocan seni seviyordur. Anlayacaktır."

Blake onu sevmiyordu.

Samantha'nın yanağından bir gözyaşı aktı.

"Samantha?"

Samantha yüzü endişeyle dolmuş olan eski arkadaşına döndü. "Sorun ne? Annen öldüğünde ya da kardeşin acil servise götürüldüğünde ağlamamıştın." Debbie onun yanına gelmiş, ellerini tutmuştu.

Sam altdudağını emip gözlerini kurutmak için zorlarken başını iki yana salladı. "Kadınlar duygusal yaratıklardır. Özellikle de hamile olanlar." *Ah, Tanrım, hamileyim.*

"Hepsinin bu olduğuna emin misin?"

Debbie'ye gerçeği söyleyemeyeceği için kafa salladı. "Şoktayım. Buna alışmak için zamana ihtiyacım var."

"Sen her şeye alışırsın. Başına ne gelirse gelsin."

"Biliyorum."

"Pekâlâ. Şimdi bilmen gereken birkaç şeyi konuşalım. Seni Doktor Marzikian'a sevk edeceğim..." Debbie hamileliğin ilk birkaç ayında yapılacakları anlatırken Samantha onu yarım kulakla dinledi.

Muayenehaneden, doğum kontrol hapları yerine doğum öncesi kullanılması gereken vitaminlerle ayrılırken hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmediğini düşündü.

Ve arabasına vardığında yanaklarından akmaya başla-

yan yaşları hiçbir şekilde durduramadı.

Şahsi avukatı Jeff Melina, Blake'in karşısında oturmuş, bir parça kâğıdı ona doğru sallıyordu. "Baban pisliğin tekiymiş."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Hayatımda böyle kuvvetli, korunaklı bir vasiyetname görmedim. Yapmanı istediği şeyde bir boşluk olacağını düşünürsün ama..."

Bunlar Blake'in duymak istediği sözler değildi. "Bir şeyler olmalı."

Jeff kâğıtları masanın üstüne attı. "Baktım. Sanki baban istediğini elde edene kadar evli kalacağını, sonra boşanacağını biliyormuş gibi."

Bu sır en başından beri avukatından saklanacak bir şey değildi. "Planımı cehenneme gönderiyor."

"Samantha'nın tıbbi kayıtlarını değiştirecek, prensipleri olmayan bir doktor bulup onun hamile kalamadığını söylersen... Ah, bunu söylediğimi unut."

Blake başını iki yana salladı. "Samantha doğum kontrol hapı almak için bu hafta Los Angeles'taki doktoruyla görüşecekti."

Jeff parmaklarını masasına vurdu. "Yani *gerçekten* onunla yatıyorsun. Geri duracağını düşünmemiştim zaten."

"Birbirimizle ilgilenmiyormuş gibi yapmak yerine teslim olmak daha kolaydı." Blake o geceki uçuşunu sabırsızlıkla bekliyordu. Eve dönüp Samantha'yla tekrar sevişmek

istiyordu. Onu özlemişti. O gün daha erken saatlerde telefonda konuştuklarında karısının sesi iyi gelmemişti. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Blake sormuştu ama Sam hiçbir sorun olmadığını söylemişti.

"Hiç düşünmediğin bir şey var aslında."

Blake kendisini her şeyi düşünen biri olarak görürdü. "Neymiş?"

Jeff onun gözlerine baktı. "Onu hamile bırak."

"'Hap kullanacak' lafının neresini anlamıyorsun?"

"İlk ay iki çeşit doğum kontrol yöntemi gerekecektir."

Blake kalkıp volta atmaya başladı. "Yüce İsa, Jeff. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Kadınlar yüzyıllardır çocuk istemeyen erkekleri kandırıp hamile kalıyorlar. Her zaman da hakların eşit olmasını istemişlerdir."

Blake onu susturdu. "Yeter. Şerefsizin teki olduğumu düşünüyorsun, biliyorum ama ben o kadar ileri gitmem." Görünüşe göre avukatı o kadar ileri giderdi. Bu, mahkeme salonunda iyi bir şey olabilirdi, ama bu meselede değildi.

"İstediğini yasal yollarla almanı sağlamak benim işim. Sadece bir öneride bulundum. Ona sormayı deneyebilirsin."

"Onu hamile bırakıp bırakamayacağımı mı soracağım?"

"Neden olmasın? İlk seferinde bir fiyatı vardı sonuçta."

Blake'in çenesi ağrımaya başlamıştı. Jeff ince bir çizgi üzerinde yürüyordu, söylediklerinde küçük bir gerçeklik payı olsa da. "O bir fahişe değil, Jeff."

"Bir yıllığına karın olması için ona on milyon dolar ödü-

yorsun ve onunla yatıyorsun."

Blake bir saniyede Jeff'in masasının önünde bitti ve masanın kenarını tutarak yüzünü onunkine yaklaştırdı. "O kadar ileri gitme."

"Hey, dostum, sakin. Onunla gerçekten ilgilendiğini bilmiyordum. Özür dilerim." Jeff'in suratı kül gibi olmuştu.

Blake geri çekilirken yeni bir avukat bulması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Jeff'in Samantha hakkında konuşurken takındığı tavır, ondan, bir mobilyadan başka bir şey değilmiş gibi bahsetmesi gözünü kan bürümesine neden olmuştu.

"Bence burada işimiz bitti." Blake yumruklarını sallamadan önce ofisten çıkıp gitmeliydi.

Jeff ayağa kalkarken kravatını düzeltti. "Eğer o da seni, senin onu umursadığının yarısı kadar umursuyorsa bebeğini doğurmayı kabul edebilir. Kadınlar bu konularda oldukça duygusaldır."

Blake bunu daha önce nerede duymuştu?

Belki de bu doğruydu.

On Birinci Bölüm

Blake bu gece Samantha'yla konuşacaktı. Çünkü babasının boktan vasiyetini daha fazla sır olarak saklayamazdı. *Dürüstlük* onların kod sözcüğüydü. Samantha'nın ona olan mutlak güveni Blake'i daha iyi bir adam haline getirmeliydi. Jeff'in, Samantha'yı hamileliğe zorlayabileceğini veya onu öyle kullanabileceğini düşünmesi Blake'i korkutmuştu. Böyle iğrenç bir ünü mü vardı? Belki de öyleydi. Onun hakkında iyi düşünen pek fazla insan yoktu, belki de Samantha'dan başka kimse yoktu.

Onun güveninin sarsılmamasını sağlamak birden önceliği olmuştu.

Malibu'daki evine girdiğinde saat altıyı biraz geçmişti. Mary'nin mutfakta çıkardığı sesleri duyunca ilk olarak oraya yöneldi.

"Umarım iki kişilik yemek yapmışsındır," dedi kadının dikkatini kendisine çekerek.

"Ah, gelmişsiniz. Çok şükür. Sizi aramak zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Beni aramak mı? Neden? Her şey yolunda mı?" Blake etrafına bakınıp Samantha'nın mutfağa girmesini bekledi. Mary'nin kendisine hizmet etmesine alışık değildi ve genelde işlerde ona yardımcı olurdu.

"Samantha. Sabahtan beri odanızdan hiç çıkmadı."

Blake'in kafasında alarm çanları çalmaya başlamıştı. "Hasta mı?" Merdivene yönelmişti bile.

Mary elinde bulaşık havlusuyla onun peşinden gidiyordu. "Bilmiyorum. İyi olduğunu söyledi. Ama yemek yemiyor. Ve ağladığını duydum."

Blake basamakları ikişer ikişer çıkıp odasına koştu. Kapı hemen açıldı. Samantha'nın banyoda olduğunu duydu. Karısının hıçkırıkları göğsüne batan bıçaklar gibiydi. Samantha'nın küfür ettiğini duyduğunda onları kimsenin izlememesinin daha iyi olacağını düşündü.

"Gerisini ben hallederim," dedi Mary'ye.

Kapıyı arkasından kapatarak banyo kapısından girdi ve Samantha'nın, sırtını küvete yaslamış, başını dizlerine dayamış halde oturduğunu gördü.

"Samantha?" Ona seslenirken yanma varmıştı bile.

Samantha gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini ona çevirdiğinde Blake'in içinde bir şeyler parçalandı. Bu kadar berbat olan ne olabilirdi? Kadınların duygusal yaratıklar olmasıyla ilgili pek çok konuşma yapmış olsa da bir kadını bu halde hiç görmemişti. Samantha'nın dudağı titredi ve gözlerinden yeniden yaşlar akmaya başladı.

"Hayatım, sorun ne?" Blake onu kollarına çekmek istedi ama Sam ona direndi.

"İşe ya-yaramadılar," dedi.

"Ne işe yaramadı?" Blake dizlerinin üstüne otururken Sam başka yere dönmesin diye ellerini onun omuzlarında tuttu.

Samantha ayağının dibindeki bir kutuyu alıp ona doğru salladı. "Bunlar."

Blake'in, onun elindekinin ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Prezervatif paketleri, sanki Samantha onlarla savaşa girmiş gibi banyoda etrafa yayılmıştı. Tezgâhta birkaç kutu vardı, diğerleri de küvetin yanındaydı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Samantha bir kutu daha alıp odanın karşısındaki çöp kutusuna attı. "İşe yaramadılar!" diye hayırdı. Bir paket daha alıp çöpe fırlattı ama denk getiremedi.

Yaramadılar mı? Samantha ne diyordu?

Samantha kafasını yine dizlerine gömdü. "Hamileyim."

Ah, kahretsin. Blake'in vücudundaki bütün sinirler zıpladı. Kendisini hazırladı, ama neye hazırladığını bilmiyordu. Endişe hissi yoktu. Korku? Hayır, o da yoktu. Şok? Evet, kesinlikle şoktaydı. Avukatıyla, bir vârise ihtiyacı olduğu hakkındaki görüşmesinden eve döndüğünde karısının hamile olduğunu söylemesi duymayı beklediği en son şeydi. Banyosunun zemininde titreyerek oturmakta olan bu kadının onun çocuğunu taşıyor olduğunu idrak etmesi biraz zaman almıştı.

Lanet olsun, Samantha'nın bu kadar üzgün olmasına şaşmamalıydı.

Blake onu kollarının arasına aldı.

Samantha onun kucağında tortop oldu.

"Sorun yok," dedi Blake onun kulağına.

Samantha'nın hıçkırıkları öyle yüksek, öyle yürek parçalayıcıydı ki Blake, yalnızca onu bu duruma sokan kişinin hissedebileceği ağır suçluluk duygusunu hissediyordu. "Her şey yoluna girecek."

Gerçekten girecekti.

Bir şekilde.

"Şşş."

"Ben bu-bunun olmasını is-istememiştim," dedi Samantha hıçkırarak.

"Biliyorum." Biliyordu. Samantha'nın bunu asla planlamayacağından emindi.

Vanessa? Kesinlikle planlardı! Düşes olmak bunu gerektiriyorsa...

Jacqueline? Muhtemelen planlamazdı. Zaten onda anne kumaşı yoktu.

Samantha? Kesinlikle böyle bir şey yapmazdı. Karısı oyunlar oynamayacak ve böyle bir numara yapmayacak kadar gerçekti. En azından ona karşı. Sonuçta *dürüstlük* onların kilit sözcüğüydü.

Blake ayakuçlarında kalkıp Samantha'yı prezervatif savaşının arasından çıkardı. Yüce İsa, bu kahrolası şeylerden nasıl bu kadar çok vardı ki? Ah evet, Vanessa şu anda banyoyu kaplayan şeylerin markasından başka markaya alerjisi olduğunu söylemişti.

Yatak odasına geçince Samantha'yı kucağından ayırmadan yumuşak yatağa oturdu. Karısının üzücü hıçkırıkları

hafif iniltilere dönüşmüştü. Blake, onun göğsünde rahatladığını, sonunda ihtiyacı olan uykuya teslim olduğunu hissetti. Onu kollarının arasında tutarken saçlarını okşadı ve kendisinin orada olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Her şeyin yoluna girmesini sağlayacaktı.

Samantha gece boyunca birkaç kez uyanmış, her seferinde de Blake'in kolunun belinde olduğunu, parmaklarının tenini okşadığını hissetmişti. Sabah, bitkinlik dolu uykusundan bulanık gözlerle uyandığında başının da ağrımaya başladığını fark etti. Bunlara bir de iştahsızlığını ve Blake'in onu, işe yaramaz prezervatiflerle çevrili halde banyoda ağlarken bulmuş olmasından dolayı hissettiği utanç eklenince bundan daha kötü hissedemeyeceğini düşündü.

Ama sonra hamile olduğunu hatırladı.

En kötüsü buydu.

Tuvaletinin geldiğini hissedince Blake'in kollarından ve sıcak yataktan ayrılmak zorunda kaldı. Yataktan çıkıp banyoya girerken Blake hareket etmemişti.

Gece bir ara Blake banyodaki dağınıklığı toplamış olmalıydı. Kutular atılmış ya da kaldırılmıştı. *İyi*, diye düşündü Samantha. Hayatı boyunca bir daha prezervatif görmek istemiyordu.

Aynaya baktığında gözlerinin altında koyu renkli halkalar olduğunu, makyajının yüzüne dağıldığını fark etti. Saçlarının birkaç tutamı dağılmıştı ve yatağa girmeden önce pijama falan giymemişti.

Berbat haldeydi.

Gözlerini zorla yansımasından ayırarak uzun süreli bir sıcak duş aldı. Kafası bundan sonra Blake'le aralarında olabileceklere kaydığında bu düşünceleri aklından uzaklaştırıyordu.

Artık varsayımlar yoktu. İlişkilerinin her safhasını Blake'le birlikte etraflıca düşünecek ve duygularını dizginlemek için elinden geleni yapacaktı. Bu hamilelik ikisinin de istediği bir şey değildi. Ama olmuştu. Sam çocuğunu başkalarına veremeyeceğini, ya da daha kötüsü, hamileliğini sonlandıramayacağını biliyordu. O sorumluluk sahibi bir yetişkindi, seçenekleri olmayan bir genç değildi.

Duştan çıkarken baş ağrısı kafasının arkasına kaymıştı. Yüzüne biraz krem, gözlerinin altına da biraz jel sürünce kendisini neredeyse insan gibi hissetmeye başladı. Yumuşak bornozuyla banyodan çıkarken Blake'in hâlâ uyuyor olduğunu düşünüyordu.

Ama değildi.

Üstünde hâlâ dün geceki buruşuk giysileri olduğu halde mutfaktan getirdiği küçük bir tepsinin tepesinde duruyordu. Samantha tepside kahve, süt, meyve suyu ve birkaç tabak olduğunu gördü. Servis tabaklarında tuzlu krakerler, kızarmış ekmek ve kaynamış yumurta vardı.

"Bu ne?"

Blake onun dirseğini tutup oturmasını ima etti. Karşısındaki sandalyeye yerleşirken dudaklarının köşeleri dingin bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Hamileliğin ilk üç aylık döneminde kadınlar, midelerini rahatlatmak için güne hafif yi-

yeceklerle başlamalıdırlar." Blake, Samantha'nın zor yoldan öğrendiği şeyleri sanki bir ders kitabından okuyormuş gibi söylüyordu.

"Sen bunu nereden öğrendin?"

"Dün gece sen uyurken telefonumu piyasa hakkında bir şeyler aramaktan başka bir şey için kullandım. Kahve –kafeinsiz– de getirdim ama okuduğum yazılarda muhtemelen istemeyeceğin yazıyordu." Tepsideki bir bardak sütü ona doğru ittirdi. "Ama kendin için ve bebek için mutlaka süt içmelisin."

Bebek kelimesini duyar duymaz Samantha gözlerinin yeniden yaşlarla yandığını hissetti. Şimdiye kadar *hamileliği* her şeyi değiştiren bir şey olarak görmüştü. "Bunu yapman çok hoş."

"Ben buyum işte, Bay Kibar."

"Blake..." diye başladı Samantha.

"Dur." Blake onun elini tutup yanında diz çöktü. "Konuşacak çok şeyimiz var ama bunu şu anda yapmayalım. Sen bir şeyler yemelisin, ben de duşa girmeliyim." Konuşurken başparmağıyla onun bileğinin içini okşuyordu.

"Ama..."

Blake parmağını onun dudaklarının üstüne koydu. "Şşş..."

Samantha kafa sallayıp konuşmalarını ertelemeye ikna oldu.

Blake gülümseyip ayağa kalktı. Ama odadan çıkmadan önce Samantha'nın dudaklarına sevecen bir öpücük kondurdu.

Belki de her şey yoluna girerdi.

Bir saat sonra ikisi de okyanusa bakan arka verandadaki

şezlonglara oturmuşlardı. Blake'in üstünde taba rengi şort ve sıkı göğsünün üstünde gerilen basit, pamuklu bir tişört vardı. Okyanusun üstünde oluşan sis kıyıdan çok uzaktaydı ve güneşin parlamasına, derecenin yirmilere ulaşmasına fırsat veriyordu.

Gerçekten de Blake'in kahvaltı fikri işe yaramıştı, kahve hariç. Samantha, kahve yerine bitki çayını tercih etmişti ve şimdi sıcak kupası yanındaydı.

Yatak odasından çıktıklarından beri ikisi de bebek hakkında tek kelime etmemişti. Ama şimdi aralarında uzayan sessizlik okyanus kadar büyüktü.

Samantha, Blake'in, "Eee?" dediğini duydu.

"Eee?" Dudaklarında gergin bir gülümseme vardı. Kucağındaki ellerini ovuşturuyordu. "Bunun olmasını istememiştim." Blake'in anlamasını istediği tek şey buydu. Blake' in geçici bir eş bulma sebebi, bir kadının hayatına kalıcı olarak girmesini engellemekti. Ama Samantha gidip tam da bunu yapmıştı şimdi. Bir yıl sonra evliliklerini bitirseler bile çocukları sonsuza dek orada olacaktı. Kalıcı olacaktı.

"Bunu daha önce de söyledin."

"Bana inanmanı istiyorum."

"Bana bak, Samantha."

Samantha gözlerini onunkilere çevirmeden önce tereddüt etti. Ama gözlerini kaldırdığında yumuşak gözlerle ve rahat bir gülümsemeyle karşılaştı. Duştan çıktığında da yüzünde bu gülümsemeyi görmüştü. "Bunu planladığını ya da çocuğumu taşımayı beklediğini bir dakika için bile düşünmedim."

Samantha'nın dudaklarından derin, acı dolu bir iç çekiş

kaçtı. Parmaklarını bacaklarına yayıp gerginliğin bir kısmını gitmek için zorladı. "İyi. Bu iyi."

Blake gözlerini okyanusa çevirerek sordu. "Uzun zamandır hamilelikten şüpheleniyor muydun?"

Samantha kafasını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Ona doktora gittiğini, orada hamile olduğunu öğrendiğini anlattı.

"Doktor prezervatiflerin yüzde iki işe yaramama şansı olduğunu mu söyledi?"

"Evet. Bu istatistiklerin akıllı yetişkinler için değil, kayıtsız gençler için olduğunu sanırdım."

Bunu birkaç dakika düşündüler. Bu sefer sessizlik rahatlatıcıydı, katlanılması zor değildi.

Samantha tekrar Blake'e baktığında yüzünde acı dolu bir ifade olduğunu gördü. "Ne düşünüyorsun?"

Kocası kafasını iki yana salladı. "Sana bir şey sormanın yolunu arıyorum."

"Direkt sor."

"Ama ya bana duymak istemediğim bir cevap verirsen?"

Vay canına. Blake'in dürüstlüğü Samantha'yı şaşırtmıştı. Kısa bir an için Blake de diğer insanlar gibi acıya ve incinmeye karşı kırılgan göründü gözüne. Ama bu düşünce onu gözünde daha küçük kılmıyor, aksine daha da sevilesi bir insan yapıyordu.

Samantha kafasındaki aşk düşünceleri karşısında yutkundu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Kahretsin, bu hamilelik çoktan duygularını etkilemeye, onu delirtmeye başlamıştı.

"Eğer bir cevap istiyorsan soruyu sorma riskine girmelisin. Bana kesinlikle güvenebileceğin bir şey varsa o da dürüstlüktür."

Blake'in gri gözleri onunkilere döndü. "Bebeği doğurmak istiyor musun?"

Samantha'nın kalbi göğsüne bir tekme geçirdi. "Ondan vazgeçmemi... aldırmamı mı istiyorsun?" İç organları büzülürmüş gibi hissetmeye başlamıştı. Blake'in ifadesini okuyamıyor, ne düşündüğünü anlayamıyordu. Ona sadece ne yapmak istediğini mi soruyordu yoksa hamileliği sonlandırıp eskisi gibi devam etmek mi istiyordu?

"Sen benim soruma cevap verdikten sonra ben de seninkilere cevap vereceğim."

Bu adildi. "Bebeği doğurmaktan başka bir şey düşünmedim."

Kocasının omuzları çöktü. Bu rahatlama mıydı yoksa kararlılık mıydı? "Blake?"

Blake gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Öyle mi?"

"Öyle. Her şeyin çok hızlı ilerlediğini biliyorum. Bu ikimizin de düşündüğü bir şey değildi ama..."

"Ama?"

Blake şezlongdan kalkıp volta atmaya başladı. "Bu benim fikrim tabii. Biz çocuk değiliz. On yıl öncesinde olsaydık düşüncelerim farklı olurdu... seninkiler de öyle olurdu sanırım." Konuşmaya devam etmek için Samantha'nın kafa sallamasını bekledi. "Çocuk olmayan iki insan kendile-

rini bir hamileliğin içinde bulunca yola devam edip bebeği kucaklarına alırlar. Buradaki bonus bizim zaten evli olmamız."

Aman Tanrım. Blake birden çok ileri atıyordu. "Evli kalmayı planlamamıştık ki."

Blake yürümeyi kesip Samantha'nın şezlongunun kenarına oturdu. "Biliyorum. Belki de kalmayız. Ben bebeğin her şeyi değiştireceğini düşünüyorum. Hayır. Her şeyi değiştirdiğini biliyorum. Ama ikimiz de tam olarak ne istediğimize karar verene dek yavaşça ilerleyelim diyorum."

"Bu nasıl olacak?"

"Ben şu anki durumumuzdan memnunum, Samantha. Eve, sana gelmeyi, burada beklediğini bilmeyi seviyorum. İkimizden biri bunu değiştirmek isteyene kadar bence bu şekilde devam edelim." Bakışları onunkileri araştırıyordu.

"Bir yıl sona erince ne olacak peki? Bebek doğunca?"

"Süre değişmek zorunda değil."

Samantha bunu biliyordu ama onun ağzından duymak yüzüne soğuk su çarpılmış gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Bunu duymak istemiyordun," dedi Blake, onun tepkisini görerek.

"Hayır. Kararlaştırdığımız şey buydu."

Blake elini onun bacağından yukarı kaydırıp dizinde durdurdu. "Bir yıldan fazlasını mı istiyorsun?"

"Şu anda ne istediğimi bilmiyorum. Hamile olduğumu öğrendim. Sonsuza dek anne olacağım. Bildiğim somut tek şey bu. Diğer her şey kocaman bir soru işareti."

"O halde sana somut başka bir şey daha vereyim." Blake onun dizini okşadı. "Ben bu çocuğun babası olacağım. Ne seni ne de bebeğimizi ortada bırakmayacağım. Sözüm söz."

Samantha bunu biliyordu. Blake avantacı bir baba olamazdı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Samantha sorusuyla onu afallatacağını biliyordu ama onun düşüncelerini duymalıydı.

"Tabii."

"Sen bir yıldan fazlasını istiyor musun?"

Blake duraksayıp bir nefes aldı. "Bence birbirimize daha fazla zaman tanımayı çocuğumuza borçluyuz."

"Bebek için evli mi kalacağız?" Bu kötü bir pembe dizi konusuna benzemiyor muydu?

Blake cevap vermedi. Bunun yerine, "Burada benimle olmayı seviyor musun?" diye sordu.

Ne aptalca bir soruydu bu. Tabii ki de seviyordu. "Berbat değil."

Blake güldü. "O halde berbat hale gelene dek zaman sınırlamasını ve sözleşmeyi bir kenara bırakalım."

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Hayatım, ne istersek yapabiliriz."

Samantha güldü. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri böyle gerçekten gülmemişti. "Berbat hale gelene dek, o zaman. Ama sabah bulantıları çok berbat."

Blake bir kahkaha atıp ona yaklaştı. "Bu sayılmaz. Doğumun da berbat olduğunu duymuştum."

"Evet. Eh, bu da sayılmaz. Şişmanlayacağım. Bu berbat işte."

Blake'in eli bacağından yukarı kayıp kalçasını geçti ve şimdilik düz olan karnında durdu. "Bahse varım şişkin karnınla çok güzel olacaksın."

"Hah, şimdi böyle diyorsun. Sonra berbat olduğunu düşüneceksin, eminim."

Blake'in sıcak eli belinden kaburgalarına doğru kaydı. Göğsünün alt kısmına ulaştığında başparmağıyla tişörtünün üstünden göğüs ucunu okşadı. "Bunlar dolgunlaşacak. Bu berbat bir şey olmayacak." Sesi boğuklaşmıştı.

Samantha dudağını dişlerinin arasına çekti. "Acıyacaklarını, bu yüzden onlara dokunamayacağını duymuştum. Bu berbat olacak."

Blake öne eğildi. Sıcak nefesi Samantha'nın dudaklarına vuruyordu. "Eğer sen yapabilirsen ben de o berbat şeylere katlanabilirim."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Blake'in gözleri haylaz bir şekilde parıldadı. "Olabilir."

"Damarıma nasıl basacağını biliyor olman berbat."

Blake'in dudakları onunkilerin çok yakınındaydı ama dokunmuyordu. "Şimdiden berbatlaşmaya mı başladım?"

"Buna katlanabilirim."

Dudaklarını onunkilere hafifçe değdirmesi yeterli değildi. Samantha daha fazlası için uzandı. Ama Blake birazcık geri çekildi. "Bebeğimi doğuracak kişi sen olduğun için mutluyum," diye itiraf etti. "Harika bir anne olacaksın."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim." Blake onu öptü. Kafasının içinde yıldızlar parlayana, insanların onları izleyebileceği bir yerde olduklarını unutmasını sağlayana dek öptü.

Blake'in kollarındayken, kocası onun dudaklarını, boynunu ve çenesini hafifçe ısırıp öperken dünya hiç de berbat değildi.

On İkinci Bölüm

Sabah bulantıları geçeceğine daha da kötüleşmişti. Ve bu berbattı! Sadık ve güvenilir Blake her gün, sabah "bulantılarının" berbat olduğu konusunda onunla hemfikir oluyordu. Düzelene kadar da ona yardımcı olacaktı. İlk üç ay boyunca hamileliği herkesten saklı tutmaya karar vermişlerdi, bunun ana sebebi komplikasyon ve düşük riskiydi. Doktor, ikinci aydan sonra endişelenecek bir şey kalmayacağı konusunda ikisine de teminat vermişti, ama yine de insanlara söylemek için beklemek istemişlerdi.

Samantha, Eliza'ya bile bir şey söylememişti ki bu onun için çok zor olmuştu. Ama ağzından kaçırmasından kaçınmak için en iyi arkadaşına bir şey söylememenin en iyisi olacağını düşünmüştü.

Blake sözüne sadık kalarak hep onun yanında oldu. Avrupa'ya gitmesi gereken zamanlar oluyordu ama gezilerini kısa tutuyor, en çok üç gün kalıyordu. Onun yokluğu berbattı ama eve döndüğünde her zaman harika oluyordu.

Günler hızla geçmeye başlamıştı. Blake'in kollarında geçen gecelerse hep akılda kalıcı oluyordu. Sonra, tıpkı doktorun dediği gibi, sabah bulantısı perisi ziyaretlerini kesti.

Samantha'nın kendi odalarının karşısındaki odadan mobilyaları ve duvar resimlerini kaldırdığı bir gün Blake ofisten eve geldiğinde tam yatağın yanındaki küçük bir komodini kaldırmaya çalışıyordu ki Blake'in alarma geçmiş sesini duydu. "Sen ne halt ediyorsun?"

Samantha komodini yere düşürdüğünde mobilya neredeyse ayağına çarpacaktı. "Beni korkuttun," dedi Blake'e.

Blake onun yanına gelip ellerini kendi beline dayadı. "Mobilyaları kaldırmamalısın." Gözleri odada dolaştı. "Buradaki her şeyi götürdün mü?"

Odada kalan tek eşyalar büyük şifonyer, yatak ve masalardı. "Evet, neden ki? Buranın bebeğin odası olacağını kararlaştırmıştık," diye fısıldadı, sesinin kendi odalarını temizlemekte olan Louise'e ulaşmasını engellemek için.

"Bunu yapman iyi değil," dedi Blake kısık sesle. "Louise, Mary?" diye seslendi sonra.

"Ne yapıyorsun?"

Louise koşarak odaya geldi. Gözleri endişeyle açılmıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Git Neil'ı da çağır," diye emretti, Blake.

Samantha, Blake'in kolunu tuttu. Kızgınlığı endişeyle karışmıştı. Nelcr olduğunu söylemesi için ne kadar ısrar etse de Blake ağzını açmadan önce Louise, Mary ve Neil'ın gelmesini bekledi.

Ağzını açtığındaysa Samantha şaşkınlıkla sessizleşti.

"Samantha hamile."

Samantha'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Doktorla bir sonraki görüşmelerine kadar kimseye bir şey söylemeyeceklerdi. Ama saniyeler içinde Blake'in nedenlerini anladı.

"Biliyordum," dedi Louise, Mary'ye bir bakış atarak.

Mary omuzlarını silkip anne gibi gülümsedi. "Tabii ki de hamile."

"Biliyor muydunuz?" diye sordu Samantha.

"Hayatım, biz burada yaşıyoruz. Tabii ki de biliyoruz."

Blake'in yüzü Neil'a döndü.

"Bana bakma. Benim bir şeyden haberim yoktu."

"Madem siz bayanlar Samantha'nın hamile olduğunu biliyordunuz, neden buradaki bütün mobilyaları kaldırmasına izin verdiniz?"

Neil'ın gözleri hızla odada dolaştı.

"Yardımımızı istemedi."

"Onların yardımına ihtiyacım yoktu." Samantha kendisini ve onları savundu. "Bu kadar büyütülecek ne var ya?"

Neil öne çıktı. "Hamile kadınlar ağır şeyler kaldırmamalıdır."

Blake gülümseyip Neil'ın sırtına hafifçe vurdu. "Sonunda anlayan biri çıktı."

"Mesele bu mu? Bu odayı temizleyebileceğimi düşünmüyor musun?" Ah, şimdi öfkelenmeye başlamıştı. Tüm o seksi şeylerin arasında...

"Bundan sonra Samantha'nın yemek tabağından ya da

alışveriş torbasından başka bir şey kaldırmasını istemiyorum. Eğer alışveriş torbası ağırsa onu da kaldırmayacak." Blake onunla değil, çalışanlarla konuşuyordu.

"Dur bakalım, biraz bekle..."

Mary gerileyip Louise'i işaret etti. "Sanırım bizim gitmemiz gerek."

"Blake haklı." Neil kendi fikrini belirtti. "Böyle şeylerde sana yardım etmeme izin ver. Kendini ya da bebeği incitmene gerek yok."

Neil, onun az önce kaldırdığı komodini almak için harekete geçtiğinde Samantha kolunu kaldırdı. "Bir dakika. Ben hamileyim, engelli değil. Doktor kısıtlamalardan falan bahsetmedi."

"Neil," diye bağırdı Mary. "Bence Samantha ve Blake'in bunu biz olmadan konuşmasına izin vermeliyiz."

Üçü sessizce uzaklaşırken Samantha dilini tuttu, öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Blake de kararlılıkla çenesini germişti.

"İnsanlara bebekten bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaştık sanıyordum."

Blake etrafına baktı. "İyi bir fikir değildi galiba. Kahretsin, Samantha, bir şeyleri kaldıracağım derken başına bir iş açabilirdin."

"Sadece birkaç eşya."

"Kaldırmaman gereken ağır eşyalar."

"Ah, lütfen..."

Blake elini kaldırarak onun karşı gelmesine engel oldu. "Ya bu komodini kaldırsaydın," –Blake ayağıyla ahşaba

vurdu– "ve karnın ağrımaya başlasaydı?"

Samantha'nın içinden endişeyle bir ürperti geçti. "Öyle bir şey olmazdı herhalde."

"Ama ya olsaydı?"

Samantha gözlerini odada dolaştırdı. İki kişilik yatağın büyüklüğünü, Blake işini bölmeden önce odadan çıkarmaya kararlı olduğu şifonyerin hantallığını yeni fark ediyordu.

Belki de Blake haklıydı. "Alışveriş torbalarını taşıyabilirim," dedi alçak sesle.

Blake kişisel alanına girip onu kollarına aldı. Sırtında aşağı yukarı dolaşan elleri buz gibiydi ve Samantha kalbinin hızlı atışlarını duyabiliyordu. Blake endişelenmiş, gerçekten afallamıştı. İçindeki duygusal kadın onun kendisini umursaması düşüncesinin verdiği mutlulukla iç geçirdi. Ama bağımsız kadın minik yumruğunu havada sallayıp duruyordu.

"Lütfen bundan sonra birilerinden yardım isteyeceğine söz ver."

Samantha tutamayacağı sözler vermezdi, bu yüzden Blake'in duymak istediği sözleri söylemekte acele etmedi.

Blake geri çekilip onun başını ellerinin arasına aldı. "Söz ver."

"Bugün kendimi çok iyi hissediyordum. Galiba sabah bulantıları geride kaldı."

"Söz ver bana." Blake yalvarışını sürdürüyordu.

"Tamam, iyi. Ağır bir şeyler kaldırmayacağım. Memnun oldun mu?" Kelimeleri istediğinden biraz daha sert çıkmıştı, ama Blake bunu umursamıyormuş gibiydi. Gülümsemesi gözlerine ulaştı.

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum!" Onu göğsünden itti. "Tanrım, her zaman istediğini yaptırır mısın?"

Blake kafa salladı. "Ben de taşımanı gerektirecek her şeyi taşımaya hazır olacağıma söz veriyorum. Bir şeylerin yapılması için bana ısrar etmek zorunda kalmayacaksın."

"Pekâlâ, sert adam, ağzın konuşacağına kasların konuşsun. Bu odanın boşaltılmasını istiyorum, böylece duvarları hazırlayıp boyayabilirim."

Blake gözlerini kaldırıp dudaklarını büzdü. "Boya gazları?" diye sordu.

Samantha gece bitmeden daha pek çok söz vermesi gerekeceğini şimdiden biliyordu.

Sonunda ağır işleri Blake'e ve tutulacak işçilere bırakmaya söz verdi. Kendisi neler yapılacağını söyleyecek, para harcayacak ve gerekli gördüğü bütün değişiklikleri yaptıracaktı.

Blake, yolda olan vârisini babasının avukatlarına yazılı olarak bildirmek yerine anlı şanlı bir duyuru yapmaya karar vermişti. Samantha kendisini seyahat edebilecek kadar iyi hissettiğinde hamileliği ailenin geri kalanına bildirmek için atalarından kalan eve dönüşlerini planlamışlardı.

Küçük akşam yemeği partisindeki heyecanlı gürültü, Blake'in herkesi susturup Samantha'nın elini tutmasıyla kesildi. "Sanırım şimdiye hepiniz sizi bu gece neden buraya çağırdığımızı anlamışsınızdır," diye başladı Blake.

"Varsayımları ne kadar sevdiğimi bilirsin," diye seslendi annesi masanın öbür ucundan.

Diğerleri gülüp Blake'in konuşmaya devam etmesini beklediler.

"Samantha ve ben, ocak ayının sonlarında bebeğimizi kucağımıza alacağız."

"Biliyordum." Gwen ayağa fırlayıp masanın etrafından dolaştı ve önce Samantha'yı, sonra Blake'i kucakladı.

Her ağızdan tebrikler ve iyi dilekler yükseldi. Odada Samantha'nın ne zaman hamile kaldığını merak eden varsa da hiçbir şey sorulmadı.

Masanın öteki ucundaki Howard'la göz göze geldiklerinde kuzeninin dudakları ince bir çizgi halini aldı. Blake, kuzeniyle böyle gergin bir ilişkisi olmasının babasının suçu olduğunu düşünüyordu. Eğer adam onu vasiyetnamesinde ikinci mirasçı olarak belirtmeseydi belki de Blake ve Howard daha yakın olurlardı. Ama maalesef, şu anda böyle bir olasılık yoktu. Paul eğilip oğluna bir şeyler fısıldarken Blake karısına döndü.

Samantha etrafa gurur ve insanların, hamile kadınlarda olduğunu söylediği özel bir parıltı yayıyordu. Üstünde kısa kolları ve hâlâ ince olan belini saran bir kemeri olan yazlık bir elbise vardı. Göğüslerindeki dolgunluğu fark etti, sevişirlerken artık dokunuşlara karşı daha duyarlıydılar. Blake her güne yeni bir merakla uyanıyordu. Geziden önceki son doktor randevusunda çocuklarının kalp atışlarını duymuşlardı. Samantha'nın gözleri yaşlarla dolarken Blake'in boğa-

zında acı verici bir yumru oluşmuştu. Henüz doğmamış olan çocuğa karşı hissettiği bağlılık hayatındaki her şeyden daha somuttu. *Eh, neredeyse her şey*, diye düşündü.

Blake insan kalabalığının arasında karısına baktı ve onu kucaklamak için kendisine çekti. Çocuklarına olan sevgisine başka bir şey daha karışıyordu.

Samantha'ya olan sevgisi.

Blake yıkıcı olabilecek duygulardan kaçmak yerine bunları, poker oyunundaki iyi bir el gibi kalbinde tuttu. Kendisini açmadan önce Samantha'nın duygularını anlamak için yeterli vakti olacaktı. Oyunu kazanacağından emin olmadan önce kartlarını açmak ona göre değildi.

Parker, gecenin sonunda partiden ayrılmadan önce Blake'i bir kenara çekti. "Görüyorum ki babanın bütün isteklerini yerine getirmişsin."

Olanları bu şekilde düşününce Blake vicdanının hafifçe lekelendiğini hissediyordu. En önemli hedefine ulaşmak için sapkınca bir şey yapmamış olsa da bir vârise ihtiyaç duyduğunu Samantha'ya söylememiş olması omuzlarında ağır bir yüktü.

"Öyle görünüyor," dedi Blake.

Parker elini ona uzattı. "Doğumdan sonra evrakları imzalamak için yine görüşeceğiz. Tekrar tebrikler."

"Teşekkürler."

Blake, Parker'ın oradan ayrılmasını izlerken birisinin gözlerini üstünde hissetti ve döndüğünde Samantha'nın koridorda durduğunu gördü. "Babanın avukatı, değil mi?"

Blake kafasını bir kez salladı. "Yakın arkadaşlardı."

Samantha yanına gelip elini beline koydu ve ona yaslandı. "Sanırım artık niyetinden şüphelenmesi için bir nedeni kalmadı."

Blake'in bakışları kapıya kaydı.

"Korkarım ki bebeğimiz doğana kadar şüphesi kaybolmayacaktır."

Samantha kafasını onun omzuna koyup esnerken eliyle ağzını kapattı.

"Yorgunsun," dedi Blake. "Seni yatağa götürmeliyiz."

"Ama bizim için gelmiş insanlar hâlâ buradalar."

"Bizsiz devam etmek zorunda kalacaklar."

Samantha daha fazla karşı gelmeyince Blake onun ne kadar bitkin olduğunu anlayıp onu hızla yatağa götürdü.

Blake ile Samantha, Amerika'ya döndüklerinde Kaliforniya'ya geçmeden önce birkaç günlüğüne New York'ta kaldılar. Blake avukatıyla görüşmeye giderken Sam, Manhattan'ın boğucu sıcaklığına göğüs gererek alışverişe çıkıp tamamen gereksiz birkaç şey aldı.

Alışveriş esnasında, ihtiyacı olan hamile giysilerine odaklanmaya çalışsa da mağazaların bebek giysileri satan yerleri onu hiç ummadığı şekilde çekiyordu. Belki de sebebi artık hamileliğini herkesin öğrenmiş olmasıydı ama Sam'in içinde, her şeyden bir tane almak için tuhaf bir istek vardı.

Bebeğin cinsiyetini bilmiyor olmaları bir şeyler almayı zorlaştırıyordu ama oradan bir yeşil, şuradan bir sarı işi gö-

rüyordu. Hastaneden döndüklerinde bebeği sarmak için beyaz renkli, el örgüsü bir battaniye de bulmuştu. Elinde birkaç torbayla, minik çoraplar ve pelüş oyuncaklara bakarken birinin omzuna hafifçe vurduğunu hissetti.

Hoşuna giden bir çıngırağı alırken arkasında kimin olduğunu görmek için döndü.

Karşısında sarışın bomba Engerek duruyordu. "Neden seni burada bulduğuma şaşırmadım acaba?" Vanessa pembe dudaklarının arasından tıslayarak konuşuyordu.

Samantha onun ne düşündüğünü hiç umursamıyordu ve kesinlikle onunla konuşmak istemiyordu. Hem New York kadar büyük bir şehirde birbirlerine rast gelme olasılıkları ne kadar olabilirdi ki? Sam onun burada yaşadığını biliyordu ama tesadüfen karşılaşma şansları neydi?

"Vanessa."

Vanessa parmağını Samantha'nın elindeki fil şekilli çıngırağa vurdu. "Ne tatlı, değil mi? Neşe topağınız ne zaman doğacak bakalım?"

"Seni ilgilendirmez." Samantha oyuncağı bırakıp oradan ayrılmak için döndü.

"Dur tahmin edeyim" –Vanessa onun yolunu kesince Samantha bebek eşyalarıyla dolu bir kitaplıkla kindar yılan arasında kaldı– "Blake'in doğum gününden önce mi?"

Kolay tahmin. Ama önemli değildi. "Çok mu kıskandın, Vanessa? Blake seninle evlenmedi diye çok mu umutsuzluğa düştün?"

Vanessa kafasını geri atarak güldü. "Ah lütfen. O çıkarcı

şerefsizi mi kıskanacağım? Ona yakın olmadığında gerçek doğasını anlamak daha kolaymış. Senin de daha önce fark etmemiş olman kötü." Vanessa gözlerini onun karnına kaydırırken cümlenin sonuna doğru sesini kısmıştı.

Sam çocuğunu, kadının gözlerinden korumak ister gibi elini karnına koydu.

"Blake hayatımda tanıdığım en ilgili insanlardan biri."

"Blake yalnızca kendisine ilgi gösterir. Ama merak ettim, senden bebeğini doğurmanı mı istedi yoksa bir gece 'yanlışlıkla' korunmadı mı?" Vanessa konuşurken parmaklarıyla tırnak işaret yapmıştı.

Konuşmaları tuhaflıktan acayipliğe doğru gidiyordu. "Sana ayıracak vaktim yok, Vanessa. Şimdi, izin verirsen."

Samantha kenara çekildi ama Vanessa onun kolunu tuttu.

"Tanrım, hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Sam kolunu çekti ama diğer kadın onu bırakmayınca içi panikle doldu. Deprem olmadan önce bir köpeğin hissedeceğine benzer bir histi bu. Samantha'nın içindeki her şey sessizleşmişti.

"Blake'in mirası elde etmek için bir vârise ihtiyacı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ne?

Gülümsemesi büyürken Vanessa elini onun sırtına doğru kaydırdı. "Zavallı kız. Nasıl yaptı merak ediyorum. Haplarını mı sakladı? Yoksa prezervatifinde delik mi açtı acaba?"

Sam'in çenesi ağrımaya başlamıştı. Kendisini kontrol etmek için öyle sıkıyordu ki boynundaki kaslar kopacakmış

gibiydi sanki. Vanessa neden bahsediyordu?

Sonra Parker'ın söylediklerini hatırladı: *Görüyorum ki babanın bütün isteklerini yerine getirmişsin.* Samantha, Vanessa'ya daha fazla açık vermeden topuklarının üstünde dönüp mağazadan hızla çıktı.

Engerek'le arasına mesafe koymaya çalışırken New York'un cehennem sıcaklığı yüzünden saçları kafasına yapışmıştı.

Blake'in mirası elde etmek için bir vârise ihtiyacı var. Bu sözcükler beyninde yankılanıyordu. Doğru olabilir miydi? Eğer doğruysa Blake'in haberi o kadar sakin karşılaması mantıklıydı. Samantha onun bu geçici evlilikten istemediği tek şeyin çocuk olduğunu sanıyordu. Hamile olduğunu ona söylediğinde çılgına dönmemesine şaşmamalıydı. Omzunu bile silkmemişti. Şaşırmış mıydı acaba?

Hayır, Samantha öyle olduğunu sanmıyordu.

Blake, bebek yüzünden ona daha fazla söz vermek zorunda kalacak değildi ya. Öyle bir şey yoktu.

Hem zaten iyi bir baba olup bebeğin yanında olacağını söylemişti.

Samantha, duyguların beynini daha fazla bulandırmasına izin vermeden bir taksi çağırdı ve Blake'in, Doğu Yakası'nda bulunan dairesine doğru yola çıktı.

Buraya iki kez, Avrupa seyahatlerinden önce ve sonra gelmişti. Emniyetli binanın soğuk atmosferine girdiğinde öğleden sonraydı.

Samantha güneş gözlüğünü çıkarmadan kapı görevlisine

el salladı ve kimseyle konuşmadan asansörlere yöneldi.

Malibu'daki evlerinin aksine burada başa çıkılması gereken çalışanlar veya aşçılar yoktu.

Samantha unutulmuş alışveriş torbalarını koltuğa fırlatıp Blake'in ofis olarak kullandığı odadaki dizüstü bilgisayarı açtı. Vanessa'nın iddialarından Blake'e bahsetmeden önce birkaç şeyi öğrenmeliydi.

Prezervatif kullanımındaki yüzde iki doğum oranı zaten başından beri kafasının etini yiyordu. Blake gibi sorumluluk sahibi adamlar tüm yetişkin hayatları boyunca prezervatif kullanarak baba olmaktan kurtulurlardı. Şimdi ne değişmişti? Neden Samantha'ya denk gelmişti?

Parmaklarını klavyede dolaştırıp birkaç sağlık sitesinden prezervatiflerin kullanımı ve etkinliği konularını açtı. "Prezervatif neden işe yaramaz?" adlı bir internet sitesi bulana dek işe yarar bir şey bulamayacağını düşünmüştü.

Site, yırtık kondomlarla ilgili bilgiler de dahil, tipik şeylerle doluydu. Ama bu hiçbir şekilde olmazdı, tabii Samantha'nın fark ettiği bir şey değildi bu. Yüzde ikilik kategoriye giren kadınlarla yapılan röportajlar vardı. Birkaç tanesi yanlış kullanım, yırtıklar veya tarihi geçmiş lateksten bahsetmişti.

Ama Samantha hamile olduğunu öğrendiğinde Blake'le sadece bir aydır ilişki yaşıyorlardı. Sanki hiç korunmamış gibiydiler.

Bir adam, bir kadının hamile kalmasını nasıl sağlardı?

Arzuyla yanıp tutuşuyor olsalar bile dikkatli davranmışlardı.

Samantha masadan kalkıp yatak odalarına geçti. Verdik-

leri resepsiyondan önce bu odada kalmışlardı, yani kullandıkları prezervatif buradaki komodinde bulunan kutudan alınmıştı.

Kutu hâlâ yerindeydi.

Samantha kutudaki son kullanma tarihini kontrol etti. Tarihin geçmesine hâlâ birkaç ay vardı. Kutu neredeyse boştu. Samantha kutuyu banyoya götürüp alüminyum paketlerden birini aldı ve herhangi bir zarar vermemeye dikkat ederek içindekini çıkardı. Prezervatif hasarlı görünmüyordu.

Samantha içgüdülerine göre hareket ederek lateksin ucunu musluğa geçirip suyu açtı. İlk başta hiçbir şey olmadı.

Ama suyu kapatıp prezervatifin ucunu izlerken küçücük bir sızıntı olduğunu fark etti.

Samantha sıvının damla damla çıkmasını izlerken yüreğinin altüst olduğunu hissetti.

Dudakları ve elleri titremeye başlamıştı. Lateks lavabonun içine düşünce Samantha paketten bir tane daha çıkardı. Yine aynı şey oldu.

Gözlerinin gördüğüne ya da beyninin çığlık ata ata bildirdiği şeye inanamayarak odaya dönerken bir prezervatif daha çıkardı. Tavan lambalarını kapattı, alüminyum paketi bir lambanın ampulüne doğru tutup ışığı açtı.

Tek bir ışık huzmesi alüminyumdan sızıyordu.

Tüm dürüstlüklerine, birbirlerine karşı açık olmaya dair yaptıkları konuşmalara rağmen Blake bir vârise ihtiyacı olduğunu ondan saklamış ve hamile kalmasının kazara olduğunu düşünmesini sağlamıştı.

Samantha'nın içindeki her şey çığlık çığlığaydı. Nasıl bu kadar saf, bu kadar enayi olabilmişti? Prezervatifleri toplayıp çöp kutusunda belli olmayacak bir yere tıkarken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Çantasına bir prezervatif koyup iki tanesini de kutuda bıraktı.

Bu hayatta, başka bir insanın ihtiyaçları için piyon olarak kullanılmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

Âşık olduğu adam bunu ona nasıl yapabilmişti?

Samantha onsuz nasıl yaşayacaktı?

"Samantha hamile," dedi Blake, Jeff'e, adamın ofisinin gizliliğinde.

"Demek gazeteler bir kez olsun doğruyu yazmış." Jeff kraliyet mensupları hakkında yazan bir gazeteyi ona doğru salladıktan sonra masaya attı.

Blake haberi görmemiş, sadece manşete bakmıştı. "Düklükten Babalığa" yazıyordu sayfanın başında.

"Bir şeyler farz etmektense haberi benden duymanın daha iyi olacağını düşündüm. Seneye doğum günümden sonra her şey sorunsuz gitmeli."

"Doğum gününün olduğu hafta Parker'ın adamlarından gerekli evrakları yollamalarını isterim. Sonra birkaç hafta içinde yapılması gerekenleri hallederiz." Jeff arkasına yaslanıp gülümsedi. "Yaptığına inanamıyorum."

"Ne yaptığıma?" Blake konuşurken ayak bileğini dizinin üstüne yerleştirdi.

"Onu hamile kalmaya ikna ettiğine. Ne önerdin? On milyon dolar daha mı?"

Jeff'in sözleri karşısında Blake'in tüyleri diken diken oldu. "Öyle bir şey olmadı. Kader el uzattı sadece."

"Gerçekten mi?"

"Kadınlar her zaman kazara hamile kalır."

"Çocuk desteği için müşterilerimin başının etini yiyen kadınlar da böyle diyor. Tecrübelerime göre kazalar insanlar tarafından gerçekleştirilir."

Blake bu yorumun geleceğini biliyordu. "Bu bebekten daha çok yarar sağlayacak kişinin Samantha değil ben olduğumu unutuyorsun sanırım. Onun çirkin bir şey yapmadığını düşünüyorum."

Jeff oturduğu yerde öne eğildi. "Emin misin?"

"Evet."

Jeff elini masanın üstünden uzattı. "Tebrikler o halde."

Blake adamın elini sıktıktan sonra daha önemli konulara geçti. "Samantha'nın evindeki kameralarla ilgili bir şeyler bulabildik mi?"

Jeff masasındaki birkaç kâğıdı açıp yaydı. "Bildiğin gibi Vanessa, Samantha'yla yüzleşmişti. Ancak onu takip ettiğimizde eve tekrar gittiğini ya da herhangi bir özel dedektifle görüşmediğini gördük. Kendi özel dedektifimiz birkaç fotoğraf çekmiş ama Vanessa'nın burada görüştüğü erkekler veya kadınlar bu işle alakalı değil. Ya senin gibi işadamları ya da benim gibi profesyoneller."

Blake, porselen gibi yüz hatları olan Vanessa'nın güneş

gözlüğü takmış halde kahvesini yudumlarken ya da telefonuyla konuşurken çekilmiş fotoğraflarını gördü. Fakat fotoğraflardan biri çok tanıdık gelmişti. Vanessa, Blake'in daha önce gördüğü ama şu anda kim olduğunu anlayamadığı bir kadınla konuşuyordu. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir hukuk öğrencisi... Ya da hukuk sekreteri miydi acaba?" diye sordu Jeff kendi kendine. "Sekreterdi sanırım."

Blake diğer fotoğrafları düşündü.

Sadece bir tanesi tuhaf geliyordu.

"Kameraları toplamaya gelen adamın işi parayla yaptığını düşünüyoruz. Bizi sadece bir çöp kamyonuna yönlendirdi. Parker veya kuzeninin Amerika'daki herhangi bir bağlantısını bulamadık. Bu büyük bir çıkmaz ya da ne derler, kör kuyu."

Blake şu noktada bunun bir önemi kalmadığını düşünüyordu, ama yine de Samantha'nın gizliliğini ihlal eden kişileri bulmak istiyordu.

"Bu mesele üstünde çalışmaya devam et." İnsanlar avukatların yalnızca yasal temsilcilik için kullanıldığını düşünebilirdi, ama onun hayatında yardım, yardımı getirirdi. Ve Jeff, bir şeyleri ya da birilerini çok iyi izleyebilecek insanlar tanıyordu.

"Ederim."

Blake, Vanessa'yla sekreterin fotoğrafını aldı. Bu kadının adını hatırlayana kadar fotoğrafa bakmaya devam edecekti.

Toplanıp kapı eşiğine yerleştirilmiş valizleri görmek, or-

tada bir problem olduğunu anlamanın en iyi yoluydu. Yani en azından Samantha böyle umuyordu.

Blake ona yalan söylemişti. Muhtemelen bir çözüm bulabilecekleri sorunu ona anlatmak yerine ihtiyaçlarını karşılamak için durumu kendi lehine kullanmıştı. Babasının tutuklanmasıyla ilgili hatıraları, Dan'in ona attığı kazık yüzünden hissettiği şeyler tekrar yüzeye çıkmıştı.

Blake onun sırlarını, güvensizliklerini biliyordu ve ihtiyacı olanı almak için bunlara oynamıştı.

Evet, birlikte şeytanla bu anlaşmayı yapmışlardı. Ölü bir adamın isteklerini yerine getirmek için evlenmişlerdi ve ikisi de sonuçta zengin olacaktı. Ama birbirlerine olan çekimleri arttığında ve bir çocukları olacağını öğrendiklerinde bu değişmişti.

Samantha kot pantolonunun belini germeye başlayan karnını kavradı. Elinde bir kadeh şarap vardı ama tek bir yudum almıştı. Daha fazlasını içmek bir seçenek değildi. Blake'i ne kadar incitmek istese de kendi çocuğuna zarar verecek bir şey yapmak istemiyordu.

Tanrı Blake'i kahretsin, diye düşündü. Kendisine âşık olmasına, güvenmesine neden olduğu, sonra da her şeyi mahvettiği için Tanrı onu kahretsin.

Kilitte anahtarın dönme sesi duyulunca Samantha gözlerini kapının yanındaki valizlere dikti. Elindeki şarabı kaldırdı. Belki de bir aktris olmalıydı. Samantha kesinlikle yanlış meslek seçmişti.

Gözucuyla, Blake'in odaya iki adım attıktan sonra te-

reddüt ettiğini fark etti. "Samantha?"

Samantha ona ne diyeceğini bütün öğleden sonra düşünmüştü. Onun yüzüne hiçbir şey demeden, sadece gittiğini bilmesini sağlayarak oradan kaçmak da mantıklı geliyordu. Ama sonunda hoşnutsuzluğunu gösterecek son bir söz söylemeden gidememişti.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu Samantha, Blake patlamaya hazır mayınlarla dolu bir tarladaymış gibi ona doğru ilerlerken.

"Neyi?"

"Bugün avukatınlaydın. Eminim vasiyetnameyi konuşmuşsunuzdur."

Blake hareketsiz kaldı.

Samantha kafasını yavaşça ona çevirdi ama gözlerine bakmadan önce dikkate değer bir süre bekledi. Ona baktığında Blake'in bakışlarının nasıl bir şarap kadehine, bir yüzüne kaydığını gördü. Şimdi bile ondan önce çocuklarını düşünüyordu. Etki oluşturması için içeceği dudaklarına götürüp içmiş gibi yaptı, sonra kadehi indirdi.

"Neler oluyor, Samantha?" Gözleri, Samantha'nın zarif bir şekilde ayrılabilmek için hazırladığı çantalara kaydı.

"Birbirimize karşı dürüst olacağımızı sanıyordum. Bu söze ne oldu, Blake?"

"Sam, neden bahsediyorsun sen?"

Samantha daha fazla oturmaya dayanamayıp kalktı. Şarabı masaya bırakırken neredeyse döküyordu. Blake'in gözünde çok fazla içmiş gibi görünüyor olmalıydı. *Çok iyi işte,*

diye düşündü. "Babanın vasiyetnamesinde... tam olarak ne yazıyor? Yoksa hiç öğrenmeyeceğimi mi sanmıştın?"

Blake'in gözleri kocaman açıldı, dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Yüz ifadesi, Samantha'nın bilmek istediği her şeyi söylüyordu.

Suçluluk duygusu... Belki de biraz pişmanlık. Ama ne için? Yalan söylediği ortaya çıktığı için mi?

"Önemli olduğunu düşünmedim."

"Babanın bir vâris sahibi olman şartını koştuğunu bana söylemenin önemli olmadığını mı düşündün?"

Blake gözlerini kapatıp onun dediklerini kabul etti.

Bu da her şeyi açıklıyordu.

Samantha, gözyaşları düşmeye fırsat bulamadan hepsini geri itip omuzlarını dikleştirdi ve düküne doğru ilerledi. "Bizi tanımlayan şey dürüstlüktü. Ama bu konuda bana güvenemedin, öyle mi?"

Blake gözlerini açıp onun kendisine yaklaşmasını izledi. "Seni detaylarla sıkmak istemedim."

Samantha'nın çenesi alaycı bir kahkahayla açıldı. "Canımı sıkmak mı? Tanrım, bu dediğine gerçekten inanıyorsun. Babandan daha iyi değilsin sen de. Etrafındaki herkese bir şeylerin nasıl yapılacağını söylüyor, insanlara emirler veriyorsun, onlar da sana ayak uyduruyorlar."

Blake ona uzandı ama Samantha onun ellerinden kaçtı. "Bana dokunma. O günler bitti artık."

"Samantha, lütfen, bunun nasıl göründüğünü biliyorum..."

"Neyin ne olduğunu biliyorum ben, Blake. Bana babanın vasiyeti hakkında yalan söyledin."

"İkinci koşulu seninle evlendikten sonra öğrendim ben de."

Samantha'nın midesi altüst oldu. Bu stres bebek için iyi değildi. Ciğerlerine derin bir nefes çekip yavaşça bıraktı. "Olabilir ama bu, sonunda kazanacağından emin olmaktan alıkoymadı seni, değil mi?"

Blake kafasını iki yana salladı. "Ne diyorsun sen? İlişkiye girerken ikimiz de riskleri biliyorduk."

"Yalan söyleme sakın bana. Açık ol, Blake. Senden daha büyük adamlardan kazık yedim ben. Son birkaç ayda duygularımın kontrolü ele geçirmesine izin vermiş olabilirim ama çantada keklik de değilim." Blake'in, istediğini elde etmek için prezervatilerde delikler açtığını itiraf etmesini, affedilmek için yalvarmasını bekledi.

Ama bunun yerine yüzünde boş bir ifade vardı.

Samantha başka hiçbir şey demeden valizlerine doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum. Yoksa valizler kafanı mı karıştırdı?"

"Tanrım, Samantha, bunu çözebiliriz. Sana vasiyetnamenin ekinden bahsetmeliydim."

"Bahsetmeliy*din*. Sana her şeyi verirdim Blake." Bir sonraki sözcükler ağzından çıkarken kalbi binlerce parçaya ayrılmış haldeydi. "Tek yapman gereken istemekti."

Samantha dönüp Blake'in hayatından çıktı.

Bir yanı onun peşinden koşmasını bekliyordu. Ama bu

romantik yanıydı, onun için damızlık bir kısraktan başka bir şey ifade ettiğine inanan yanı. Gitse de sorun olmazdı. Blake zaten vârisine sahip olacaktı.

Ve Samantha hayatı boyunca pişman olacaktı.

On Üçüncü Bölüm

Samantha gitmişti. *Kahretsin*, basit bir ihmal yüzünden onu terk etmişti.

Kadınlar duygusal yaratıklardır. Hamile kadınlar çok daha duygusal olurdu. Öfkesinin yatışması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Blake bunu anlıyordu. Ama Samantha geri dönecekti.

Yine de dakikalar bir saate, bir saat iki saate dönerken Blake ihmalinin, karısını kendi hayal edebileceğinden çok daha fazla etkilemiş olabileceğini anladı.

Bir saat sonra telefonu çaldığında hemen fırlayıp cevap verdi.

"Samantha?"

"Ben Jeff. Kusura bakma, başka bir arama bekliyorsan sonra arayabilirim."

Konuşmak istediği son kişi avukatıydı. Blake viskisini bardağında döndürdükten sonra amber renkli sıvıyı kafasına dikti. "Ne oldu?"

"Sen iyi misin? Sesin berbat geliyor."

"Sağ ol."

"Tamam, muhabbet havanda değilsin. Sadece benim özel dedektifin, Vanessa'nın bugün bir mağazada Samantha'yı köşeye sıkıştırdığını gördüğünü bilmek istersin diye düşünmüştüm. Dedektifin dediğine göre Vanessa biraz agresif görünüyormuş ve Samantha ayrılırken öfkeli değil, üzgünmüş."

Vanessa mı?

"Adam konuşmayı duymuş mu?"

"Hayır. O kadar yaklaşmamış. Her şey yolunda mı?"

Blake'in beyni tıkırdayarak çalışıyordu. Demek ki Sam vasiyetnameyi bu şekilde öğrenmişti. Vanessa vasiyetnamede yazanları biliyor olmalıydı. Ama nasıl?

Daha önce fotoğrafta gördüğü kadının yüzü gözünün önüne geldi. "Siktir! O kadın..."

"Ne?"

"Fotoğrafta Vanessa'yla olan kadın. Leona. Hayır. Neo... Naomi. Naomi Bir şey. Sıçtığımın sekreteri, *Parker ve Parker*'da çalışıyor." Elini alnına vurdu. "Vanessa, Parker'ın hukuk sekreterini tanıyor, Jeff."

"Eski sevgilin, babanın avukatının sağ kolunu mu tanıyor?"

"Yani Vanessa başından beri babamın vasiyetinden haberdardı." Kadının düşes olmak için o kadar istekli olmasına şaşmamalıydı.

"Samantha'nın dairesine yerleştirilen kameraların arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çok büyük parasına bahse girerim."

"Karına ne dedi ki?"

"Onun gitmesine neden olacak kadar şey söylemiş." Meseleyi ballandırarak anlatmaya gerek yoktu. Yasal bir sorun olsa zaten ilk öğrenen kişi Jeff olacaktı.

"Gitti mi? Ne demek istiyorsun?"

"Boşver. Seni birkaç gün sonra ararım. Bu arada sen de Parker'a bir mektup yazıp, mahremiyet ihlalinin firmasından çıkan herhangi bir şeyin hükümsüz olmasına neden olacağını söyle."

Lanet olsun. Tam bir zorbaydı. Ölmüş babasından daha iyi değildi. Şimdi bile, karısını ve çocuğunu kaybetmişken, sonunda olacakları düşünüyordu.

"Düşündüm de, bir şey yapma. Hayır, bir dakika... Başka bir şey yapmanı isteyeceğim senden."

Blake isteklerini ona anlatıp mutlaka yerine getirilmeleri gerektiğini belirtti.

Bir saat sonra da kendisini bilgisayarının başında buldu ve Samantha'nın, Kaliforniya'ya uçak bileti alıp almadığını kontrol etmek için internet sayfasını açtı.

Geçmişe girip prezervatiflerle ve prezervatif kullanılarak girilen ilişkilerin doğum oranlarıyla ilgili sitelerle karşılaştığında şaşkınlıkla geri çekildi.

Eğer Vanessa vasiyeti biliyorsa bir vârise olan ihtiyacını da biliyor olmalıydı... Eğer yeterli vakti olsaydı Vanessa hamile kalmak için kendisini kullanırdı. Neyse ki Blake, Sam'le tanışıp Vanessa'yla ilişkisini sonlandırmıştı. O kadından geriye

kalan tek şey arkasında bıraktığı prezervatif kutularıydı.

"Orospu çocuğu!"

Blake sandalyesinden fırlayıp yatak odasına koştu. Çekmecedeki kutuda sadece iki prezervatif kalmıştı. Blake paketlerden birini gözüne kaldırdı ama bir şey göremedi. Sonra paketi ışığa tuttu.

Prezervatifin ortasında minicik bir delik gördüğünde göğsünü alevler bastı. "Ah, Tanrım. Samantha."

Karısı bunları bulup onun yaptığını düşünmüş olmalıydı. Neden düşünmesindi ki zaten? Sonuçta Blake ona bu prezervatifleri eski sevgilisinin getirdiğini söylememişti.

Kahretsin, karısı ne düşünmüştü? Onun Dan'den daha kötü olduğunu, hayatındaki bir başka erkeğin daha kendisini hüsrana uğrattığını ve istediğini elde etmek için yalan söylediğini düşünmüş olmalıydı. Blake onu arayıp söyleyeceklerini dinlemesi için zorlamak istedi. Ama elinde kanıt var mıydı ki?

Vanessa'nın yüzü gözünün önüne geldiğinde siniri tavan yaptı. Babasına olan öfkesi, eski sevgilisinden intikam alma isteğinin yanında solda sıfır kalıyordu şimdi.

Blake birilerinden iyilik istemek için telefonu aldı. Carter'ın, New York Polis Teşkilatı'nda birkaç arkadaşı vardı. "Carter, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Yirmi dört saat sonra Blake, çok katlı, seçkin apartmanın önünde dururken ellerini öyle sert bir şekilde ovuşturuyordu ki Samantha onu görse gurur duyardı. Sam'e gitme-

mek Blake'i perişan etmişti. Ama Vanessa'ya yaptığını ödetmeden önce Samantha'yla yüzleşmeyecekti.

Vanessa'yı nereye gitse takip eden mide bulandırıcı çiçek kokusu kadının kendisini görmeden önce burnuna ulaşmıştı. Blake'in kalbi hızlandı; sebebi bu kadına hissettiği arzu değil, derin nefretti. Eğer Vanessa onun, karısıyla bir geleceği olması şansını mahvettiyse Blake de onun geleceğini mahvetmek için bir yol bulacaktı. Sırtını yasladığı binadan ayırıp Vanessa'nın kolunu kavrarken kendisine bunun için söz verdi.

Nefesi kesilen Vanessa hızla ona döndü ama sonra yüzünü görüp rahatladı. "Blake? Hayatım, nasılsın?"

Blake gözucuyla, Carter ve bir gizli dedektifin apartman binasına girdiğini fark etti ama önündeki kadın bundan tamamen habersizdi.

"Acaba bir dakikan var mı?" Memurların onun evini araştırması için gereken zamanda Vanessa'ya hoş davranma düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu.

Vanessa'nın ihtiyatlı yüz ifadesi değişti, Blake'in ne yapacağından emin değilmiş gibiydi. Son görüşmeleri pek de güzel geçmemişti ama Blake onu kaçırmak istemiyordu.

"Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadığını sanıyordum."

"Yaptığın uyarı için sana teşekkür etmek istemiştim." Yalanı öyle kolay söylemişti ki kendisi bile inanmıştı.

"Uyarı mı? Ne hakkındaki?"

"Samantha'nın, ruhumu elde edene kadar mutlu olma-

yacağı hakkındaki uyarın. Hoş, sakin bir evliliğim olacağını düşünmüş, çok fazla duygu veya sadakat olmaz demiştim..." Vanessa'nın bu olta karşısında ne yapacağını görmek için cümlenin gerisini getirmedi.

"Ah, Blake." Vanessa güneş gözlüğünü çıkarıp ona imalı bir şekilde baktı. Altdudağını anlayışlı bir şekilde büzmüştü. "Ne oldu?"

"Emin değilim. Bu hamileliği hiç beklemiyordum. Dikkatsiz de davranmamıştık." Etrafına bakınıp onu kenara çekti ve etkili olsun diye sesini alçalttı. "Prezervatif kullanırken bir kadın nasıl hamile kalabilir ki? Çocuğun benim olmadığından şüphelenmiyorum ama..."

Vanessa başını eğdi. "Ah, Tanrım. Bir keresinde kadınların hamile kalmak için prezervatiflerle oynadığını duymuştum. Bu kadar ciddi bir şey yapmış olabilir mi sence?"

Blake gözlerini kapattı. Güneş gözlüğünün duygularının çoğunu sakladığına şükrediyordu. Boğazına safra yükselmişti. Nasıl komplocu, kinci bir kadındı bu? Vanessa'nın dairesini arayan adamları gözeten kişiye zihinsel bir sinyal gönderdi. Karısının yanında geçirebileceği saniyeleri bu kadının yanında geçiriyordu.

"Ben hayal edemiyorum..." dedi.

"Sana kızgın olmalıyım aslında. Sonuçta gidip o kadınla evlendin. Hem de kısa süre önce benimle..."

Blake içini çekti. "Ben..." Cebindeki telefonu titredi. Blake telefonu alıp Carter'ın mesajını okudu: *Yakaladık onu*!

Söylemek üzere olduğu yalanı geri gönderdi ve bunun

yerine gerçeği söyledi. "Onu seviyorum."

"Ne?"

"Sevgi. Güven. Senin için hiç hissetmediğim şeyler."

Ona hiç istemediği kadar yaklaşmış olan Vanessa geri çekildi. Yüzünün rengi çekilmişti.

"Ama dedin ki..." Blake gözlüğünü çıkartıp çenesindeki gerginliği ortaya çıkardı ve gözleriyle ona hançerler fırlattı. Yüzüne bakılırsa Vanessa bakışlarını ta içinde hissetmişti.

"Sana Engerek adını taktık. Bunu biliyor muydun, Vanessa?"

"Ne?"

"Kinin öyle zehirli ki... Bundan paçayı kurtarabileceğini mi sanmıştın? Şu anda dairende polisler var ve aradıklarını buldular."

Vanessa gerilemeye başlamıştı. Stilettolarının topukları takılınca neredeyse düşecekti. Doğrulurken gözleri nefretle yanıyordu. "Neden bahsediyorsun bilmiyorum."

"Ah, bence biliyorsun."

Blake, siyah beyaz bir arabanın kaldırıma yaklaştığını fark etti.

Vanessa önce polise, sonra Blake'e baktı.

"Ben yasadışı bir şey yapmadım."

Ama pis işlerini yaptırmak için birilerini tutmuştu. Samantha'nın dairesine kameraları yerleştirmek için tamirci rolü yapan adam gibi... Onun ve karısının izinsiz fotoğraflarını çekmiş olması yasalara aykırıydı. Blake, Vanessa'nm bunu

ödemesi için yasal her yola başvuracaktı. "Buna mahkeme karar verecek artık." Vanessa parmaklıklar ardında uzun yıllar geçirmeyebilirdi, ama Blake onunla karşılaşacak her adamın, bu kadının nasıl bir yılan olduğunu bilmesini istiyordu.

Kaliforniya'ya döndüğü ilk gece Samantha, Jordan'ın yatağının yanına portatif bir karyola koymuş ve uyumak için elinden geleni yapmıştı.

Her şeyi batırmıştı. Kardeşine bakacak parası vardı ama artık yeni bir sorumluluğu da olacaktı. Dünyaya yeni bir çocuk getirecekti ve çocuğun bencil, baskıcı bir babası ve çıkarcı bir annesi olacaktı. Ne acınası bir çifttiler.

Ve hepsi ne içindi?

Samantha işleri yoluna koyabilir, Blake'in milyonları olmadan da Jordan'a bakabilirdi. Ama onun teklifini kabul edip hayatına renk katmak daha kolay olmuştu.

Eliza, Alliance için topladığı kadın müşterilerin dosyalarını karıştırırken yakaladığı erkek arkadaşını kapı dışarı etmişti. Böylece dairesinde boş bir oda kalmıştı ve iki kadının, erkeklerin nelere layık olduğunu, nelerden yoksun olduklarını konuşmak için bol bol vakitleri olmuştu.

Eski zamanların aksine Samantha yemek yemek, uyumak ve pencerenin dışarısını, yoldan geçen insanları izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Göğsündeki derin acı kolayca kesilecek gibi değildi. Hatta bir noktada, bir şeylerin yolunda gitmediğini düşüne-

rek doktorunu aramak istemişti ama sonra kırık bir kalbin, annesinin ölümünden beri hissetmediği fiziksel bir acıya da neden olabileceğini hatırlamıştı.

Eve dönüşünden üç gün sonra Eliza onu yalnız bırakıp sessiz sakin bir şekilde düşünmesine izin verdi.

Ön kapı tıklatıldığında Samantha kapıya öylece baktı. Kimseyi beklemiyordu, bu yüzden koltuktan kalkmadı ama kapı çalınmaya devam edince kendisini kalkmaya zorladı.

Blake'in bir ara gelmesini bekliyor olsa da onun karşısında yıpranmış bir tişört, soluk taba rengi kumaş pantolon ve bir günlük sakalla durduğunu görünce kalbinde bir yara açılıp kanamaya başladı.

"Burada ne işin var, Blake?"

"Konuşmamız gerek."

Samantha'nın gözyaşları artık kurumuştu. Zaten çocuklarına şimdiye kadar yaşadığı stresten fazlasını da tattırmak istemiyordu.

"Benim sana söyleyecek bir şeyim yok."

Kapıyı ittirmeye yeltendi ama Blake ayağını eşiğe koyup onu durdurdu. "Seni seviyorum."

Samantha'nın eli havada asılı kaldı. Blake'in sözlerinin neden olduğu acıya karşı gözlerini kapattı. Başka bir gün, başka bir zaman olsaydı bu itirafı karşısında kendisini onun kollarına atardı, ama artık çok geçti.

Onu seviyor olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Beni duydun mu?"

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Samantha'nın göğsün-

deki acı arttı. Nefesi kesildi ve ciğerlerine hava girmemeye başladı.

"Beş dakika, Samantha. Bana beş dakika ver. Lütfen."

Daha önce Blake'in bir şey için yalvardığını görmüş müydü?

Samantha kapıyı açıp onun odaya girmesine izin verdi.

Blake ona birkaç kâğıt uzattı. "Üçüncü sayfaya bak."

"Ne bu?"

"Sen bir bak."

Samantha onun dediği sayfayı açtığında Engerek ile bir başka kadının karakola sokulurken çekilmiş bir fotoğrafını gördü. "Bu ne böyle?"

"Vanessa, babamın avukatının ofisinde çalışan bir arkadaşım kullanarak vasiyetnameyle ilgili gizli dosyaları elde etmiş."

Bu, Samantha karanlıkta kalırken o kadının vasiyeti nasıl bildiğini açıklıyordu.

"Eee?"

"Prezervatifleri buldum, Samantha. Hepsini."

Samantha kafasını iki yana sallayıp kuşkulu gözlerini Blake'in gözlerine çevirdi. "Hepsini mi?"

"Vanessa onunla evlenmem için beni tuzağa düşürmek istemiş. Daha benim haberim olmadan bir vârise ihtiyacım olduğunu biliyormuş. Latekse alerjisi olduğunu uydurup bana prezervatif getirmişti. Kutuları açıp sonra tekrar yapıştıracak kadar ileri gitmiş."

Blake ona yaklaşmış, ellerini tutmak için uzanmıştı. Söylediklerinin neden olduğu şokla Samantha onun göğsüne

ifadesiz gözlerle bakakalmıştı.

"Prezervatiflere delik delen Vanessa mıymış?"

"Ben değildim."

Bu yeni bilgilerle Samantha'nın beyni tıkanmıştı. Geri çekilip ellerini Blake'in ellerinden çekti ve koltuğa oturdu. Vanessa'nın, etrafı polislerle çevriliyken çekilmiş fotoğrafı onun tam bir yılan olduğuna olan inancını sağlamlaştırmıştı.

"Polisler, Vanessa'nın bilgisayarında bizim videolarımızı buldu."

Bu kadın hastaydı. Blake ondan kurtulduğu için şanslıydı. Ama Vanessa'nın yaptıkları, Blake'in yaptıklarının bahanesi olamazdı. "Bana neden vasiyetten bahsetmedin?"

Blake onun karşısına, masaya oturdu. Ellerini dizlerine koyduğunda Samantha sıçradı. Yüzünde incinmiş bir ifade belirirken Blake ellerini onun üstünden çekti. "İlk başta bunu çözecek bir yol bulabilir miyim diye bakmak istedim. Avukatım denediği tüm yollarda başarısız olunca sana söylemeye karar verdim. Ama eve geldiğimde seni banyoda, prezervatiflere savaş açmış halde buldum. Sonra günler birbirini kovaladı ve bu mesele artık önemsiz gelmeye başladı."

"Bu bir bahane değil."

"Bunu ben de yeni anladım. Ama gerçek bu, Samantha. Babamın avukatını daha geçen hafta gördüm ve sana bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. Ancak seni kaybetme riski ağzımı kapalı tutmama neden oldu." Ona tekrar dokunduğunda Samantha irkilmedi. Sonra Blake'in yalvaran gözleri onunkileri buldu. "Özür dilerim. Pek çok şeyi farklı

şekilde yapmalıydım. Eğer bana bir şans daha verirsen senden bir daha asla bir şey saklamayacağıma söz veriyorum."

Samantha titremeye başlayan altdudağını durdurmak için ağzının içine aldı. Blake'in açıklaması, sebepleri anlaşılabilirdi. Ama gerçek şuydu ki evlilikleri hâlâ formalitedendi, kalp acısıyla sonlanmaya mahkûmdu. Şimdi veya sonra, bir bitiş tarihi vardı. Samantha, bu ucu açık soruyla yaşamaya daha fazla dayanamayacaktı. Böylesi ikisi için de, bebek için de adil değildi.

"Beni affedebilir misin?"

Samantha gözlerini kapattı. Açtığında Blake'in gözlerine derin bakışlarla baktı. "Seni affediyorum."

Ama Blake gülümsemek üzereyken kafasını iki yana salladı.

"Blake, bekle. Bunu yapamam. Evcilik oynayabileceğimi, eş rolü yapabileceğimi, bir yıl sona erince seni bırakabileceğimi düşünmüştüm ama yapamam."

"Ama..."

"Hayır, dur," diye sözünü kesti. "Duygusal bağlılık istemediğini biliyorum, ama kendimi sana âşık olmaktan alıkoyamadım. Bu nefes almayı kesip yaşamaya devam etmeye çalışmaya benziyor."

Bu sefer Blake'in dudakları, parlak gri gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle gerildi. Kendisini tutmuyordu. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

"Bu yüzden her şeyi şimdi bitirmeliyiz," diye açıkladı.

Blake gözlerini kapatıp kafasını iki yana salladı ve derin bir nefes verdi. "Ne?"

"Zaten hamile olmak yeterince zor. Bir de kalbimdeki bu acıyla, sözleşmemiz sonlandığında iyi bir karar verip vermeyeceğini düşünerek yaşayamam." Şimdi bile ona bakmak kalbinin teklemesine neden oluyordu. Sonraki sekiz ayı onun kendisinden gitmesini isteyebileceğini bilerek nasıl geçirebilirdi?

"Seni sevdiğimi söylediğimi duydun mu sen?"

"Evet, ama..."

Bu kez Blake bir parmağını onun dudaklarına koyup Samantha'yı susturdu. "Seni seviyorum, Samantha Harrison ve eğer senden hayatımdan çıkmanı isteyeceğim günü bekliyorsan hayatın boyunca bekleyeceksin demektir. Ben çoktan Jeff'e vasiyetimi değiştirmesini söylcdim. Eğer bana bir şey olursa her şey sana ve bebeğimize kalacak."

"Ne?"

Blake kendisini açıklamak yerine onun önünde bir dizi üzerine çöktü ve elini dudaklarına götürüp sevgiyle öptü. "Bu saçma olabilir ama benimle evlenir misin? Bir sözleşme, vasiyetname ya da para için değil, beni sevdiğin ve sonsuza dek karım olmak istediğin için?"

"Ne?" Sesi bir oktav alçalarak kalınlaşmıştı.

"Sen benim daha iyi bir adam olmamı sağladın, Samantha. Benimle evleneceğini söyle."

"Ah, Blake" –kendisi de onun yanına diz çöktü– "biz zaten evliyiz."

Blake gülümseyip onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu evet mi?"

Samantha onu çok seviyordu. Hayır demek bir seçenek

değildi. "Sonsuz uzun bir zaman."

"Çok uzun bir zaman. Bazı zamanlar cidden berbat olur ama." Sözleri Samantha'ya daha önceki konuşmalarını hatırlatmıştı.

"Ama işler ne kadar berbatlaşırsa berbatlaşsın geri adım atamazsın."

Blake şefkat ve sevgi dolu dudaklarını onunkilere bastırdı. "Evet de."

"Zaten dedim sanıyordum."

Blake onu kollarının arasına alıp ümit verici öpücüklerini derinleştirdi. Samantha'nın son birkaç gündür hissettiği baş ve kalp ağrıları geçmiş, midesinde kelebekler oluşmaya başlamıştı.

Sonra kesik bir nefes alıp dudaklarını Blake'in dudaklarından çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Blake alarma geçmiş halde.

"Bebek. Bebeği hissettim." Elini karnına koyup bekledi ve çırpınma hissini yeniden hissetti. Blake'in elini de kavradı ama bu hareketin onun hissedemeyeceği kadar küçük olduğunu biliyordu.

"Bence kızımız olanları onayladığını böyle gösteriyor," dedi Blake, Sam'in kulağına.

"Kız mı? Kız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kadınlar duygusal yaratıklardır. Kendisini göstermek için bu anı seçmiş olması bize birlikte olmamız gerektiğini söyleme şekli bence."

Sam güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Ya da oğlandır ve ikimizin de aklımızı başımıza almamızı istiyordur."

"Oğlan ya da kız fark etmez, bizim gibi anne babası olduğu için isteklerinin yapılması konusunda baskıcı olacaktır."

"Seni seviyorum, Samantha."

Blake onu tekrar öpmek için eğilirken Samantha'nın aklındaki tek düşünce, artık pek de geçici olmayan kocasını ne kadar çok sevdiğiydi.

Sonsöz

Oğullarına Samuel Edmund Harrison adını verdiler. Samuel ismi Samantha isminden geliyordu çünkü Blake kemerini bağlı tutamamıştı ve çocuğuna Sam'in adını vermeye kararlıydı. Bebeğe ikinci isim olarak da Blake'in artık nefret edemediği –çünkü ilk başta Samantha'yla tanışmalarına neden olan oydu– babasının ismini vermişlerdi.

"Seni açgözlü minik kont seni." Samantha, Eddie'nin öğle yemeğini bitirmesini izledi. Doktor, anne sütüyle beslenen yeni doğanların iki saatte bir acıkacağını söylediğinde şaka yapmamıştı. Ama bu Samantha için sorun değildi. Tamam, gerçek şuydu ki gecenin ortasında uyanıp meme vermek zor geliyordu, ama yine de her gece uyanıp oğlunu büyük bir mutlulukla emziriyordu. Blake bez değiştirme görevini yerine getirerek kendi üstüne düşeni yapıyor, başka şeylerde de yardım ediyordu. İlk başlarda uyanık kalmaya çalışmıştı ama çoğu gece, Samantha bebeğin ihtiyaçlarını karşılarken uyuyakalıyordu.

Ana yatak odasında ayak sesleri yankılandı ve çocuk odasına yaklaştı.

Blake, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle eşikte duru-

yordu. "İkinizi burada bulacağımı düşünmüştüm."

Babasının sesini duyan Eddie'nin dudakları Sam'in göğsünün üstünde bir gülümsemeyle gerildi. "Babanı mı duydun sen?"

Blake odaya girip sallanan sandalyenin önünde diz çöktü. Eddie kıymetli mavi gözlerini kırpıştırıp emmeyi bıraktı. "Mükemmel zamanlama," dedi Blake, Samantha'nın omzundaki gaz çıkarma bezini alıp oğullarını kucaklarken.

Samantha üstünü düzeltirken Blake'in günlük cumartesi kıyafetlerini çıkartmış, takım elbise giyip kravat takmış olduğunu gördü. "Ofise mi gitmen gerekiyor?" Evlilik yıldönümleriydi ve sakin bir akşam yemeği için evde kalmaya karar vermişlerdi.

"Hangi eş ilk evlilik yıldönümünde işe gider?"

Eddie yüksek sesle geğirdi.

"Kesinlikle," dedi Blake.

"O zaman neden üstünü değiştirdin?"

"Sana bir sürprizim var."

Sam kalkıp gözlerini kıstı. "Nasıl bir sürprizmiş bu?"

"Görürsün."

Blake elinden tutarak onu merdivenden indirdi ve resmi oturma odasına yönlendirdi.

Daha içeri girmeden çiçek kokusu Samantha'nın burun deliklerini doldurmuştu. Sonra onları gördü. Blake'in annesi, Gwen, Jordan, Jordan'a evde bakması için tuttukları hemşire, Carter, Eliza ve evdeki çalışanların hepsi oradaydı. "Neler oluyor?"

"Sürpriz!" Jordan tekerlekli sandalyesinden el salladı.

"Sürpriz partilerin sadece doğum günleri için olduğunu sanırdım, yıldönümleri için değil."

Linda, Blake'in yanına geldi. "Güzel torunum neredeymiş bakalım?" Eddie'yi, Blake'in kollarından aldı, sonra uza-

nıp Samantha'yı selamlamak için iki yanağından öptü.

Blake, Samantha'nın koluna girdi. "Buraya sadece yıldönümü partisi için gelmediler."

"Öyle mi?"

"Evet. Düğün için geldiler."

Şimdi Samantha'nın kafası karışmıştı.

Odada etrafına baktı ama hiç çift göremedi. Carter, Gwen ve Eliza evlilik için uygun tek gençlerdi ama hepsi birbirinden ayrı duruyordu.

"Kimin düğünü?"

"Bizim."

"Pekâlâ, hamileliğin birkaç beyin hücremi yaktığını biliyorum ama son kontrol ettiğimde biz zaten evliydik."

Blake eğilip onu öperek kafa karışıklığını unutmasını sağladı. Dudaklarını ondan ayırdıktan sonra açıklamaya başladı. "Geçen yıl gizlice evlendiğimizde arkadaşlarımızı ve ailemizi buna şahitlik etmekten mahrum bıraktık. Nedenini ikimiz de biliyoruz... Ama kimsenin sana olan aşkımı sorgulamasını istemiyorum artık. Bu yıldönümümüzden itibaren her yıl yeminlerimizi farklı bir eyalette tazeleyeceğiz."

Sam ağzını balık gibi açarak ona baktı. "Her yıl mı?"

"Ne romantik, değil mi?" dedi yanındaki Gwen.

"Eyaletler bittiğinde de Avrupa'ya geçeceğiz."

Sevgi dolu, inanılmaz kocasına bakarken Sam'in gözleri yaşlarla doldu. "Sen delisin. Biliyorsun, değil mi?"

"Ben bundan daha farklı kelimeler kullandım," dedi Carter.

"Şimdi kullanma. Odada bebek var." Eliza bir parmağını Carter'a doğru sallayınca Carter da ona göz kırptı.

"Her yıldönümünde bir düğün mü?"

Blake kafasını bir kez salladı. "Dilediğin gibi basit veya ayrıntılı olabilir. Her yıl düğünü sen ya da ben planlayacağız. Ya da bu işi bir başkasına veririz."

Gwen ellerini çırptı. "Ah, önümüzdeki yılı ben istiyorum. Texas düğünü için mükemmel temayı biliyorum."

"Tema mı?"

"Ben de beşinci yıldönümünüzde Hawaii'yi alacağım," diye şakıdı Eliza.

Ah Tanrım, bu çatlak grup işe balıklama atlıyordu. Tıpkı Samantha'nın ta ilk başta Blake'e "*evet*" dediği zamanki gibi.

"Tamam ya. Ben de varım."

"İşte benim kızım." Blake onu kendisine çekti ve sıcak, rahat kollarıyla bir battaniye gibi sardı.

"Rahibe hazır olduğumuzu söyleyeyim," dedi Eliza onlardan ayrılırken.

"Ben de ikram şirketiyle konuşayım." Mary mutfağa yöneldi.

"Bunları ne zaman planladın?" diye sordu Sam, aileleri ve arkadaşları odadan çıkarlarken.

"Sen ve Eddie sık sık şekerleme yapıyorsunuz."

Sam bir kahkaha attı ve hemen ardından da eliyle ağzını kapatarak esnedi. "Doktor, Eddie'nin üçüncü aydan sonra gece boyunca uyumaya başlayacağını söyledi."

Blake onun alnını öptü. "*Evet* demeden önce uyuyakalma sakın."

Samantha avcunu Blake'in yanağına yaslayıp parmak uçlarında yükseldi. "Ah, evet! Binlerce kez evet!" Sonra yeminini, midesinde kelebekler oluşmasına neden olan bir öpücükle mühürledi.

TEŞEKKÜRLER

Bir dakikamı ayırıp Crystal Posey –namı diğer internetle ve kitap kapaklarıyla alakalı her şeyin tanrıçası– bir yayıncı kucaklaması göndermem gerekiyor. Bu kitap kapağı işi hakkında ne kadar kaygılandığını biliyorum ama bunun üstesinden geldin dostum. Size olan minnettarlığımı göstermek için "*teşekkür ederim*" demek yetersiz kalır.

Her zamanki gibi eleştiri partnerim Sandra Stixrude'e – namı diğer Angel Martinez– kocaman teşekkürlerimi sunuyorum. Senin editöryel gözün olmadan bu kitabın ortaya çıkması imkânsız olurdu.

Ve kitabın adı konusunda bana yardımcı olan Facebook arkadaşlarıma ve fanlarıma bir kez daha teşekkür ediyorum. Tanrım, sosyal medyayı çok seviyorum.

The New York Times çoksat
yazarı olan Catherine Bybe
Washington'da büyüdü, anc
liseden mezun olduktan son
film yıldızı olma umuduyl
Güney Kaliforniya'ya taşın
Beklemekle geçen yıllarınd
sonra okula geri dönüp
hemşirelik eğitimi aldı ve a
servislerde çalışmaya başla
Şimdilerde tamzamanlı bi
yazar olan Bybee, hayalinde
aşk romanlarını kaleme alma
devam ediyor. Eşi ve iki
oğluyla birlikte Güney
Kaliforniya'da yaşıyor.

NOVELLA